

千王之凰

ผู้เป็นหนึ่งใน
ไม้ไผ่ห้า...
คือข้า
ผู้เดียว
2

峨眉
เอ้อเหมย
เจียน
กิ่งเจวียน
แป

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้ด้วยกัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

หลังอ่าน 'ผู้เป็นหนึ่งในใต้หล้า... คือข้าผู้เดียว' เล่ม 1 จบไปแล้ว รู้สึกเช่นเดียวกันหรือไม่คะว่าเรื่องราวน่าติดตามอย่างมาก ตอนที่อ่านจะไม่สามารถคาดเดาได้เลยว่าอุปสรรคหรือด่านต่อๆ ไปที่ชูเพียนจื่อต้องพบเจอคืออะไร อย่างเช่นตอนที่นางเอกของเราจะต้องเข้าสอบด้วยหัวข้อที่แตกต่างกัน ก็ชวนให้ลุ้นเหลือเกินว่าหัวข้อถัดไปคืออะไร แล้วนางจะใช้วิธีใดผ่านไปได้อีกทั้งจะได้คะแนนเต็มอีกหรือไม่สรุปก็คืออ่านแล้ววางไม่ได้ ต้องอ่านรวดเดียวจบเท่านั้นเลยคะ ในเล่ม 2 นี้ก็ยังคงเป็นเช่นนั้นอยู่ ที่เพิ่มเติมก็คือความสัมพันธ์ระหว่างพระ-นางที่จะมีให้เห็นมากขึ้น มีหน้าซ้ำยังมีตัวละครชายอื่นๆ ที่เข้ามาผจญภัยไปกับชูเพียนจื่อของเราอีกคะ

โดยในเล่มนี้ชูเพียนจื่อได้เดินทางออกจากกำแพงจึงออกมาสักพักหนึ่งแล้ว ใครจะไปคาดคิดว่าคืนวันที่แสนสนุกสนานของนางจะถูกทำลายลงเพราะบุรุษลึกลับผู้หนึ่งพยายามไล่ฆ่านาง ในช่วงเวลาที่เป็นขีตายนางนั้น ผู้วีนพร้อมเอาตนเองเข้าปกป้อง ทว่าสิ่งที่คาดไม่ถึงก็คือนางกลับได้รับ 'ของขวัญ' บางอย่างจากเหตุการณ์นี้เข้าอีกด้วย ชูเพียนจื่อได้ใช้ตัวตนใหม่ในฐานะคนของตระกูลแพทย์ นางได้ช่วยกอบกู้ตระกูลจากการถูกดูหมิ่น มีหน้าซ้ำจากเหตุการณ์นี้ตัวตนใหม่ของนางได้ถูกสลักลึกในดวงใจของเจิ้งเฮ้อไปโดยไม่รู้ตัว หากทุกท่านอยากรู้ว่าความสัมพันธ์ของทั้งคู่จะเป็นเช่นไรต่อ ภารกิจของชูเพียนจื่อในฐานะตระกูลสืบแปดมงกุฎจะสำเร็จหรือไม่แล้วในฐานะบุตรหลานตระกูลแพทย์เล่าจะดำเนินเช่นไรต่อไป พร้อมแล้วก็ขึ้นหลังผู้วีนตะลุมฟ่าทั้งความรักทั้งอุปสรรคในใต้หล้านี้ไปด้วยกันคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

เจ้เจ้าอ้อจับจ้องแม่นางหลิวผู้นี้แว่หนึ่ง ในดวงตาของเขาไม่เพียงเผยแวตตะลึงในความงาม หากยังปนด้วยความงอนอันเข้มข้น

นางพาให้เขารู้สึกคุ้นเคยอย่างน่าประหลาด เส้นผมที่ยาวจรดเอวนั้นทำให้เขานึกถึง 'เนื้อคู่ตามดวงชะตา' ที่ปู่เจินอวีเรียกให้เขาไปพบเมื่อครั้งก่อนปีก่อน

เขาจำหน้าตาของเด็กสาวคนนั้นได้ไม่ชัดเจนก็จริงอยู่ แต่ในความรู้สึกแล้วอย่างมากนางก็เพียงนับได้ว่าสวยหมดจด เปรียบกับรูปโฉมซึ่งงามเป็นเอกของสาวน้อยที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ช่างแตกต่างกันไกลแสนไกลเหลือเกิน

สาวน้อยผู้มีนามว่า 'เซี่ยนหวง' นี้คือคล้ายดอกบัวหิมะแรกแย้มได้แสงตะวันอันอบอุ่นบนยอดเขาหิมะ งามพิสุทธิ์สูงส่งไม่แปดเปื้อนผงธุลีแม้เพียงน้อย ดวงตาที่เปี่ยมชีวิตชีวาของนางกระจ่างใสดุจสายน้ำในฤดูสุราท ยิ่งทำให้ใบหน้าที่งามล้ำจนผู้นั้นรู้สึกต่ำต้อยนั้นถูกแต่งแต้มด้วยความร่าเริงสดใส ชะล้างกลิ่นอายความเย็นชาถือตัวออกไป ชวนให้ผู้พบเห็นอยากใกล้ชิดอย่างห้ามใจไม่อยู่

เจ้เจ้าอ้อมีอาจไม่ยอมรับ นี่คือนิสัยผู้งามนำหลงใหลที่สุดที่ตนเคยพบพาน ขอเพียงเคยพบหน้ากันมาก่อน เขาก็ไม่มีทางลืมเลือนจากใจไปเด็ดขาด

แนะนำตัวละคร

- * ชูเพียนจื่อ สาวน้อยสกุลชูที่แขนซ้ายมีสัญลักษณ์พรสวรรค์รูปเมฆมงคลสีมรกต แขนขวามีสัญลักษณ์สายโลหิตรูปจันทร์เสี้ยว ใช้ชื่อปลอมในร่างบุรุษว่า 'เซียงอวี'
- * เจิ้งเฮ้อฉี ชายหนุ่มผู้่างเท้าบนเส้นทางยุทธ์ตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ สีหน้าสุขุมหนักแน่น ทั้งยังมีความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวที่คนในวัยเดียวกันไม่มี
- * ผู่อวี่น ท่านอาขาเทพผู้เป็นสัตว์พาหนะของชูเพียนจื่อ รูปร่างผอมกะทรวงจนเห็นซี่โครง ดูขี้เหร่เป็นอย่างยิ่ง
- * ชูหู่ลู่ ลูกใหญ่ของชูเพียนจื่อ อาจารย์ของชุมนุม่านม่าน เกลียดข้างชูหู่หลี่มาก
- * ปู่เงินอวี ทายาทรุ่นที่สามสิบหกของตระกูลเทพยากรณ์ มีรูปโฉมราศีปานเซียนบนโลกมนุษย์ มีความสามารถในการทำยาลึกลับฟ้า
- * หลิวฉิงฉิน มารดาของชูเพียนจื่อ เป็นทายาทที่โดดเด่นที่สุดของตระกูลแพทย์สกุลหลิว ทายสาบสูญไปเนิ่นนานแล้ว
- * อวี่นชิงอิ่ง หญิงจอมเสแสร้งแห่งตระกูลเทวโอสถ ยอดฝีมือที่ลือชื่อนามในหมู่ผู้ฝึกวิชารุ่นหนุ่มสาว ได้รับการยอมรับจาก 'ศิลาร้อยสมุนไพโร' วัตถุประสงค์พิธีประจำตระกูล

สามตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะ

ตระกูลนักปกครองสกุลเจ้

ตระกูลเทวโศกสกุลอิน

ตระกูลขุนพลสวรรค์สกุลทั้ง

ห้าตระกูลใหญ่ฝ่ายอธรรม

ตระกูลสืบแปดมงกุฏสกุลชู

ตระกูลจอมโจรสกุลฉิน

ตระกูลเขียนขโมยสกุลทาน

ตระกูลนักฆ่าสกุลเดียว

ตระกูลไสยเวทสกุลฉู

17

เมื่อมันราตรีคลี่คลุมลงมา เสียงร้องพิกลที่แหลมสูงก็ดังขึ้นหนหนึ่ง จากท้ายอำเภอ ชาวบ้านในห้องที่ลั่นแฉกตื่นจนหน้าถอดสี ต่างเดาว่ามีสัตว์อสูรกำลังจะบุกมาแล้ว

หลิวต้าฟาที่ปกติวางโตไปทั่วก็ขวัญกระเจิงจนถึงกับกลิ้งตกจากเตียง ก่อนจะวิ่งถลาไปขอความช่วยเหลือยังที่พักของชูเพียนจื่อทันใด

ชูเพียนจื่อรับปากโดยไม่อิดออด และนำพาผู้อาวุโสนั้นเหาะขึ้นไปบนท้องฟ้าเหนือตัวอำเภอทันที

เตียวหิมะเนตรทิพย์กับหม่อมสุรร้อยขาได้ตะลุยเข้าอำเภอมานี้แล้ว ก่อนอื่นพวกมันบุกเข้าไปในบ้านเรือนหลังต่างๆ ตามที่ชูเพียนจื่อระบุไว้ ใ้ไข่มงมัดอันทพาลเจ้าถิ่นหลายคนแล้วลากเป็นพรวนยาวอยู่ด้านหลัง จากนั้นก็จู่โจมเข้าบ้านหลิวต้าฟา กระจกตัวสมุนนั่งเลงทั้งหลายรวมถึงหลิวต้าฟาออกมาได้อย่างรวดเร็ว

เส้นทางที่พวกมันใช้รุกเข้าตัวอำเภอนั้นซู่เพียนจื่อวางแผนเอง กับมือ ปฏิบัติการจึงทั้งจับไว้ทั้งมีเป้าหมายชัดเจน เมื่อเห็นว่าพอสมควร แล้วซู่เพียนจื่อที่วางท่าเต็มทีก็ร่อนลงจากฟ้ามากับผู้่อวิน

ปากนางท่อง 'คาถา' จึงงำที่ผู้่อวินฟังไม่รู้เรื่อง พลังให้ผู้่อวินเดิน ก้าวยาวไปหาสัตว์อสูรผู้่บุกรุกทั้งสองตัว

เดียวหิมะเนตรทิพย์กับไหม่อสูรร้อยขาให้ความร่วมมือดียิ่ง พวกมัน เริ่มกรีดร้องเสียงแหลม พยายามสะบัดหัวดินรอน ทำที่ว่าได้รับผลกระทบ จาก 'คาถา' นั้นอย่างรุนแรง

พอไหม่อสูรร้อยขาขยับตัว พวกหลิวต้าฟาที่ถูกโยนใหม่ของมัน มัดเป็น 'ขนมจ้าง' หนึ่งพวกก็ต้องเคราะห์ร้ายไปตามๆ กัน แต่ละคนพลอย ถูกเหวี่ยงฟาดจนจมูกเขียวช้ำหน้าบวมปูด ร้องโอดโอยให้ช่วยชีวิต เสียงดังระงม

ซู่เพียนจื่อกับสัตว์อสูรทั้งสองแสดงละครรับส่งกันอยู่พักใหญ่ ในที่สุด พวกมันก็ต้านทาน 'คาถา' ของนางไม่ไหว สลัดพวกหลิวต้าฟาทิ้งแล้ว หมุนตัววิ่งฉิวกลับขึ้นเขาหลังอำเภอก็

จากนั้นซู่เพียนจื่อประกาศเสียงกังวานด้วยท่าทีของผู้ชนะ

"ทุกคนออกมาเถอะ! ยามนี้หมดเรื่องแล้ว สัตว์อสูรถูกคาถาของข้า ทำร้ายและจะไม่กลับมาอีกในเวลาอันใกล้แน่นอน"

ไม่ว่าใครในกลุ่มชาวบ้านที่ซ่อนตัวกันอยู่เป็นคนให้ร้องยินดี ออกมาก่อน จากนั้นทุกคนก็พากันวิ่งออกจากที่ลับตามารุมล้อมรอบตัว ซู่เพียนจื่อแล้วพูดขอบคุณไม่หยุดปาก

สำหรับสัตว์อสูรสองตัวเมื่อครั้นนั้นเจ้าตัวเปี้ยกก็แล้วไปเถอะ แต่

ตะขบยักษ์ที่ตัวดำมืดหมื่นชางน่าสะพรึงเหลือเกินจริงๆ พวกเขาแค่นึกถึงก็เก็บไปฝันร้ายได้แล้ว เพราะหยังดีมีหนุ่มน้อยตระกูลนักกำราบสัตว์ผู้น้อยอยู่ในตัวอำเภอด้วย ไม่เช่นนั้นชีวิตของพวกเขาคงต้องจบสิ้นแน่ๆ

ซูเพียนจื่อนั่งอยู่บนหลังฝูอวีน รู้สึกขัดว่าลมปราณในร่างกายกำลังเพิ่มพูนอย่างรวดเร็ว ความรู้สึกที่พลังไกล้จะทะลวงคอขวดเลื่อนสูงขึ้นต่อไปนั้นกำลังเกิดขึ้นอีกครั้ง นางพยายามกัดฟันไว้ ร่างกายเกือบสิ้นเต็มอย่างห้ามไม่อยู่ไม่จ่ายเลยกว่านางจะฝืนขมลมปราณที่ถาโถมอยู่ในร่างให้ผ่อนเบาลงได้

"องค์ท่าน เอ๋อ...ท่านไม่เป็นไรกระมัง" หลายคนที่ยืนอยู่ข้างตัวซูเพียนจื่อพบว่าสีหน้าของนางผิดปกติอย่างยิ่ง

ซูเพียนจื่อฝืนยิ้มตอบว่า "ไม่เป็นไรหรอก เมื่อครู่ข้าร้ายคาถาปราบสัตว์อสูรสองตัวนั้นแล้วเสียพลังมากไปหน่อยเท่านั้นเอง" ที่จริงตอนนั้นนางมีพลังเกินพอแต่ไม่กล้าระบายออก จึงอั้นไว้จนอึดอัดจะแยะอยู่แล้วต่างหาก

"หา?! ซะ...เช่นนั้นองค์ท่านก็รีบไปพักผ่อนที่บ้านข้าเถอะ" หลิวต้าฟาที่เพิ่งได้นางช่วยไว้รีบปรี่มาเชื้อเชิญด้วยความจริงใจ โดยไม่มัวคำนึงถึงอาการปวดระบมทั่วตัวของตนเอง

นี่คือท่านเซียนผู้ปกป้องชีวิตเขาเอาไว้เชียวนะ! หากไม่ใช่เพราะอีกฝ่าย เขาต้องถูกสัตว์อสูรสองตัวนั้นเขมือบกินทั้งเป็นแน่ๆ ฟาเท่านั้นที่ล่วงรู้ว่าอาการบาดเจ็บของสัตว์อสูรทั้งสองจะหายดีเมื่อไร หากพวกมันบุกกลับมาเอาคืน ชีวิตน้อยๆ ของเขาก็ต้องจบสิ้นสถานเดียว

ซูเพียนจื่อไม่ปฏิเสธ เพียงหันหน้าไปเอ่ยปลุกระดมชาวอำเภอ

คนอื่นๆ ก่อนว่า "พวกเจ้าจรีบนำเรื่องวันนี้ไปบอกต่อชาวอำเภอขนาดเล็กที่อยู่ใกล้เคียง ให้พวกเขาเตรียมตัวป้องกันไว้ด้วย เพราะหลังจากสัตว์อสูรหายบาดเจ็บแล้ว อาจจะมาทำร้ายคนอื่นอีก"

อาศัยชาวบ้านเหล่านี้บอกกันปากต่อปาก จากหนึ่งบอกสิบ จากสิบบอกร้อย ก็เท่ากับคนที่หลงกลนางจะมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เช่นนั้นนางก็ราวกับได้กำไรล้นหลายแล้ว!

ชาวบ้านธรรมดาที่ไม่รู้ความจริงกลุ่มนี้ล้วนอดไม่ได้ที่จะสรรเสริญเป็นเสียงเดียวกันในความโอบอ้อมอิงน้อมของชูเพียนจื่อ คนที่มีญาติอาศัยอยู่อำเภอใกล้เคียงต่างก็รีบเตรียมตัว พຽງนี้เข้าจะได้ออกเดินทางไปแจ้งข่าวแก่ญาติพี่น้องทันที

พอชูเพียนจื่อติดตามหลิวต้าฟากลับไปถึงที่พัก นางก็เห็นเรือนใหญ่ที่เคยอยู่ในสภาพดีได้ถูกไหมอสูรร้อยซากวางดั่งจันหีบพังถล่มไปเกือบครึ่ง รอบด้านมีแต่เศษซากกระเนระนาด

ตอนนี้หลิวต้าฟาเห็นนางเป็นยันต์รักษาชีวิต แม้ปากจะโอดครวญร้องเจ็บ แต่เขาก็ยังไม่ลืมตะโกนสั่งให้คนในบ้านจัดห้องอย่างดีที่สุดเท่าที่เหลืออยู่มาให้นางพักผ่อน

ชูเพียนจื่อรู้สึกว่ลมปรมาณในร่างทะลักขึ้นมาระลอกแล้วระลอกเล่า เหมือนน้ำป่าที่อาจพังทลายได้ทุกเวลา นางจึงไม่มัวพูดอะไรอีก รีบมุดเข้าห้องแล้วนั่งขัดสมาธิ พยายามสะสางควบคุมลมปรมาณที่เพิ่มสูงฉับพลันนั้นให้ได้

รจนรู้สึกค่อยยังชั่วแล้วลืมตามอง นางก็เห็นด้านนอกมีดสนิทไปทั่วแล้ว ที่แท้เป็นช่วงที่ฟ้ามืดที่สุดก่อนจะรุ่งสางนั่นเอง

ฝู่อวินยืนอยู่ริมหน้าต่างนอกห้อง กำลังยื่นหัวชะงะงักหน้าฝ้าสังเกต
อาการของนางอยู่

ซูเฟียนจื่อลุกขึ้นเดินไปกอดคอมันแล้วหัวเราะเบาๆ

"น่าหวาดเสียวยิ่ง เกือบจะทนไม่ไหวเสียแล้ว... ข้ารู้สึกว่าคุณนี่
ตนเองมีพลังอย่างน้อยไม่ต่ำกว่ายี่สิบแรงข้างสารแล้วนะ นี่แจ่มวง
หรือไม่ หากไม่แจ่มวง พวกเราก็ไปทดสอบที่ภูเขาด้านหลังกันเลยเถอะ"
นางอยากจะได้รับพิสูจน์ผลสำเร็จแล้ว

"รอฟ้าสว่างก่อนค่อยว่ากันดีกว่า เจ้าหลิวต้าฟานนั้นหาคนมาแอบ
จับตาดูพวกเราด้วย" เสียงของฝู่อวินก็แผ่วเบาเช่นกัน

"อะไรนะ เขาสงสัยพวกเราหรือ" ซูเฟียนจื่อเอ่ยถามอย่างแปลกใจ

หลิวต้าฟาผู้เดิยวนางยอมไม่กลัวอยู่แล้ว ต่อให้บวกรวมคน
ทั้งอำเภอก็ไม่จำเป็นอะไรสำหรับนาง เพียงแต่เมื่อหัวค้ำอูตสำหรับแสดง
ละครไปจากใหญ่ เพิ่งถูกมองเป็น 'วีรบุรุษ' ก็อำเภอไม่ทันไร หากเข้ามา
ก็ถูกเปิดโปงว่าเป็นสิบแปดมงกุฎเสียแล้ว ความรู้สึกนั้นคงจะย่ำแย่
เกินบรรยาย

แผนการนี้ของนางแม้มีช่องโหว่ แต่ก็ไม่น่าจะเด่นชัดถึงขั้นถูกผู้อื่น
จับได้ง่ายๆ กระมัง

ฝู่อวินสันติริษะพลางเอ่ยตอบ "เป็นเพราะเขากลัวว่าสัตว์อสูรจะย้อน
กลับมาต่างหาก ส่วนความสงสัย...ก็อาจจะพอมืออยู่บ้าง"

คนที่ถูกสัตว์อสูรจับกุมเล่นงานในครั้งนี้นี้ล้วนเป็นอันธพาลใจคิดขึ้นชื่อ
ประจำอำเภอ สัตว์อสูรพุ่งเป้าไปหาเฉพาะคนเหล่านี้ราวกับรู้จักพวกเขา
อย่างไรอย่างนั้น ผิดกับชาวบ้านคนอื่นๆ ที่ไม่เกิดเรื่องใดๆ ทั้งสิ้น ขอเพียง

เป็นผู้ที่พอจะมีหัวสมองอยู่บ้าง เมื่อเอื๊อกเย็นลงแล้วก็ยากที่จะไม่นึกสงสัย
ช่วยไม่ได้ในเมื่อซูเพียนคือต้องการหลอกคน แต่ไม่ยอมทำร้าย
ผู้บริสุทธิ์ นางก็มีแต่ทำวิธีนี้เท่านั้น

ทว่านางก็ได้เตรียมข้ออ้างที่จะใช้อุดช่องโหว่นี้แต่แรกแล้ว ดังนั้น
จึงไม่กังวลใจแต่อย่างใด

"เช่นนั้นรอฟ้าสว่างเมื่อไรข้าค่อยไปหลอกพวกเขาซ้ำอีกหน่อย เสร็จแล้ว
พวกเราไปสมทบกับเจ้าเจ็ดจ้าและเจ้าหิมะกัน"

เจ้าเจ็ดจ้าคือชื่อของไหมอสุราร้อยชาติตัวนั้น ส่วนเจ้าหิมะก็คือ
เดี่ยวหิมะเนตรทิพย์ตัวเบี่ยงนั่นเอง นามอันขาวสว่างสดใสทั้งสองชื่อนี้
เปรียบกับสารรูปของพวกมันในปัจจุบันแล้ว...ความต่างข้างร้ายแรงแบบ
ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ

ผู้อาวุโสมิมีความเห็นแย้งกับแผนของนางจึงไปพักผ่อนอย่างวางใจ
รอจนฟ้าสว่างเต็มที่ ซูเพียนจึงสั่งให้หลิวต้าฟาเรียกประชุมผู้หลัก
ผู้ใหญ่ที่มีฐานะบารมีในอำเภอ บอกว่ามีเรื่องจะชี้แจง

เมื่อคนมาทันพร้อมหน้า ซูเพียนจึงตั้งคำถามก่อน

"กลุ่มคนที่ถูกสัตว์อสูรทำร้ายเมื่อคืนล้วนเป็นผู้ที่ปกติใจคอดีร้าย
ชอบลงไม้ลงมือต่อผู้อื่นใช่หรือไม่"

หลิวต้าฟาหันไปมองหน้า 'ผู้หลักผู้ใหญ่' เหล่านั้น ก่อนจะย้อนถาม
อย่างระมัดระวัง "เหตุใดคองค์ท่านถามเช่นนี้เล่าขอรับ"

"เมื่อคืนข้าเห็นสัตว์อสูรสองตัวนั้นเหมือนพุ่งเป้าไปที่บางคนเท่านั้น
ทั้งที่มีชาวบ้านส่วนหนึ่งวิ่งผ่านหน้าพวกมันไป แต่พวกมันก็ไม่ได้โจมตีเลย"
ซูเพียนจึงตั้งใจเป็นฝ่ายเอ่ยข้อสงสัยออกมาเอง

หลิวต้าฟาพูดอย่างเคร่งเครียด "เอ๋อ... ไซ้ขอรับองค์ท่าน นี่เป็นเพราะสาเหตุใดกันแน่" เขาคิดไม่ตกมาตลอดว่าเหตุใดสัตว์อสูรจึงมุ่งมาหาเขา จุดที่เสียหายหนักที่สุดของทั้งอำเภอก็คือบ้านของเขานั่นเอง

ซูเฟียนจื่อถอนใจก่อนตอบ "ข้าพูดตามตรงก็แล้วกัน เอ๋อถึงฝีมือในตอนนี้อย่างทะลวงสู่ชั้นถอดรูปไม่สำเร็จเลยด้วยซ้ำ ไม่อาจรับคำว่า 'องค์ท่าน' ที่ทุกท่านยกย่องได้หรอก เหตุที่ข้าสามารถทำร้ายสัตว์อสูรชั้นสองคู่นั้น เป็นเพราะอาศัยคาถาพิเศษของพวกเราตระกูลนักกำราบสัตว์"

นางจงใจเปิดโปงข้อด้อยของตนเอง กลับทำให้ทุกคนในที่นี้เห็นว่านางซื่อตรงไว้ใจได้ และยังเชื่อถือในคำพูดของนาง

เมื่อคืนมีคนไม่น้อยซ่อนตัวในที่ลับตาและได้เห็นเหตุการณ์อย่างชัดเจน หนูน้อยเซียงอวี่ผู้นี้ไม่เคยประมือกับสัตว์อสูรทั้งสองเลย ตั้งแต่ต้นจนจบอาศัยเพียงคาถาต่อกรกับพวกมันเท่านั้น

"เอ๋อถึงฝีมือแล้ว สัตว์อสูรคู่นี้ไม่ว่าตัวใดก็ล้วนสังหารเข้าได้ พวกเราศิษย์ตระกูลนักกำราบสัตว์มีผู้ที่เชี่ยวชาญอยู่ไม่มากนัก ทว่าหากเอ๋อถึงความเข้าใจที่มีต่อสัตว์อสูร ได้หล้านี้ก็ไม่มีตระกูลอื่นเทียบเคียงพวกเราได้" ซูเฟียนจื่อพูดมาถึงตรงนี้ก็เผยสีหน้ามั่นใจในตนเองเต็มเปี่ยม

พวกหลิวต้าฟาเยินยอติดกันหลายคำ ซูเฟียนจื่อเพียงยิ้มน้อยๆ อย่างสำรวมถ่อมตัวก่อนตอบ

"จากที่ข้าได้เห็น สัตว์อสูรสองตัวเมื่อคืนก็คือเตียวหิมะเนตรทิพย์กับโหมอสูรร้อยขา อีกทั้งพวกมันล้วนถูกไอพิษจาก 'บึงสังหาร' รูปลักษณะภายนอกจึงเปลี่ยนไป แม้กระทั่งนิสัยความเคยชินก็เปลี่ยนแปลงใหญ่หลวง..."

ทำให้ตอนนี้วกมันชอบกลืนกินคนที่ม่กลืนอายุโหดเหี้ยมชั่วร้ายอย่างเข้มขันเป็นของบำรุงพิเศษ" ชูเพียนจื่อมีสีหน้าเคร่งขรึม น้ำเสียงก็เย็นย่นหนักแน่นอย่างผู้ชำนาญการ

ทุกคนในที่นี้ฟังจบก็มีสีหน้าพิกล สายตาล้วนจับไปที่ร่างของหลิวต้าฟา ปกติเขามีพฤติกรรมเช่นไร คนทั้งอำเภอดูเห็นกันทั่ว คนที่ชั่วช้าอำมหิตและไร้ยางอายุที่สุดในอำเภอก็คือเขานั่นเอง ส่วนคนอื่นๆ ที่เมื่อคืนถูกสัตว์อสูรจับกุมจะพาตัวไปเหล่านั้นก็ไม่ใช่คนดีเด้ออะไรเช่นกัน

หลายคนจึงแอบคิดในใจว่า...สัตว์อสูรคู่นี้สามารถจัดคนพาลก็ไม่เลวทีเดียว แต่กลัวอย่างเดียวคือพวกมันกินคนพาลหมดเกลี้ยงเมื่อไรอาจหิวจนจับคนทั่วไปกินไม่เลือกหน้าก็เป็นได้

พอเห็นใบหน้าเขียวปูดของหลิวต้าฟาฉาบด้วยอาการแตกตื่นปนเจ็บแค้น ในใจชูเพียนจื่อก็ลอบขบขัน

"หลังจากสัตว์อสูรถูกคาถาของข้าทำร้ายไปครั้งนี้ ขอเพียงกลืนอายุความโหดเหี้ยมชั่วร้ายที่แผ่ชานอยู่ในตัวอำเภอก็ไม่เข้มขันดังเดิม พวกมันก็คงไม่ยินดีที่จะมาอีก" ชูเพียนจื่อขู่ขวัญได้ที่แล้ว ในที่สุดก็เปลี่ยนมาพูดปลอบโยน

"ตะ...ต้องทำเช่นไรกลืนอายุความโหดเหี้ยมชั่วร้ายนั้นจึงจะไม่เข้มขันเล่าขอรับ" หลิวต้าฟาถามอย่างร้อนใจ

"ก็ต้องพยายามหลีกเลี่ยงเรื่องตึรันพันแทาง คนที่เมื่อคืนถูกสัตว์อสูรจับกุมล้วนต้องระมัดระวังกลมเกลียวจิตใจเป็นพิเศษ เรื่องผิดมโนธรรมทำร้ายผู้อื่นก็จะอย่าแม้แต่จะคิด ยิ่งไม่วิวาทผิดใจกับผู้อื่นโดยง่าย เช่นนี้ก็น่าจะพ้นเคราะห์ไปได้ อีกเดี๋ยวจ้าจะไปที่ภูเขาด้านหลัง ดูว่าจะพบ

ร่องรอยของสัตว์หรือสุรทั้งสองหรือไม่ หากกำจัดพวกมันสิ้นซากได้ในคราวเดียวย่อมจะดีที่สุด แต่หากไม่สำเร็จ ข้าก็ได้แต่กลับไปขอร้องเหล่าอาจารย์สูงอาจารย์อาในตระกูลให้มาช่วยเหลือ ในช่วงนี้พวกท่านก็ระวังตัวแล้วกัน"

ซูเพียนจื่อแสดงท่าทีสลดใจในความทุกข์ยากของอีกฝ่าย ทั้งร้อนใจหมายจะช่วยเหลือให้จงได้ พอเย็นขึ้นนางจึงขอตัวจากไปทันที ทอดทิ้งแววดตายก่อกองเทิดทูนเหล่านั้นเอาไว้เบื้องหลัง

ซูเพียนจื่อผู้เฒ่าวันเหาะเข้าสู่ป่าลึกท้ายอำเภอ มุ่งไปยังจุดที่นัดหมายกับเตียวหิมะเนตรทิพย์และโหม่อสุรร้อยขา

"เจ้าหิมะ เจ้าเจ็ดจ้า ออกมาเถอะ" นางร้องเรียก

ในป่าปรากฏเงาดำปีวาบขึ้นเพียงคนเดียว สัตว์หรือสุรสองตัวก็เฉยใจอยู่ตรงหน้านางแล้ว ซูเพียนจื่อบอกพวกมันว่า "จะขจัดฤทธิ์ยาของหญ้าเสวียนอู่ก็ต้องใช้ผลหงส์ชาติ"

แล้วนางก็บรรยายลักษณะรวมทั้งวิถีการเจริญเติบโตของผลหงส์ชาติอย่างละเอียดรอบหนึ่งก่อนจะพูดปิดท้าย "จากที่นี่ไปทางตะวันออกเฉียงใต้น่าจะหาผลหงส์ชาติได้ไม่ยากนัก ตอนนี้พวกเรา ก็ออกเดินทางกันได้เลยระหว่างทางระวังตัวด้วย"

หนึ่งโหม่กับหนึ่งเตียวสบตากันแวบหนึ่ง จากนั้นเตียวหิมะเนตรทิพย์ที่ชื่อเจ้าหิมะก็พูดกระอักกระอักขึ้นว่า "เจ้า...เจ้าจะไปที่ไหนต่อหรือ"

"ข้าไม่มีจุดหมายที่แน่นอนอะไรหรอก" ซูเพียนจื่อยอมไม่เผยฐานะและจุดประสงค์ของตนแก่คนหรือว่าสัตว์แปลกหน้า

"เจ้าจะช่วยพวกเราอีกสักอย่างได้หรือไม่" เจ้าหิมะกะพริบดวงตาคู่เล็กปริบๆ พลางถามอย่างกระตือรือร้น

"ช่วยอะไรเล่า"

"ระหว่างทางจากที่นี่ไปทางตะวันออกเฉียงใต้ อาจพบเจอผู้ฝึกวิชาที่ร้ายกาจมากมาย พวกเรากลัวว่ายังไม่ทันจะหาผลหงส์ชาติพบก็อาจถูกพวกเขาฟาดตายไปเสียก่อน" เจ้าหิมะพูดอย่างกลัดกลุ้ม

"แล้วอย่างไรอีก"

"...พวกเราขอรอเจ้าอยู่ที่นี้ เจ้าช่วยหาผลหงส์ชาติมาให้พวกเราจะได้หรือไม่"

ซูเฟียนจื่อขบคิด ผลหงส์ชาติเป็นเพียงสมุนไพรวิเศษชั้นสองทั่วๆ ไป ไม่นับว่าหายากมากมาย ตามตลาดนัดของเหล่าผู้ฝึกวิชาที่ชื่อหาได้ง่ายๆ ผิดกับสัตว์อสูรที่ขึ้นอยู่กับโชคดวง

เรื่องที่สัตว์อสูรสองตัวนี้เป็นกังวลก็มีเหตุผลอยู่เหมือนกัน

ซูเฟียนจื่อคาดว่าบนตัวเจ้าหิมะจะต้องมีสิ่งแปลกเลียนพลังคุกคามของสัตว์อสูรชั้นสูงได้แบบเดียวกับมูร์ฉิมิเทวะ แต่ฝีมือจริงของพวกมันสองตัวคือชั้นสองเท่านั้น เปรียบกับพวกพ่อสัตว์อสูรแล้ว พวกมันก็เหมือนกับนางที่ยังห่างไกลจากคำว่าผู้แข็งแกร่ง เกิดเคราะห์หามยามร้ายไปเจอเจอผู้ฝึกวิชาชั้นเปลี่ยนกระดุกที่มีพลังวัตรสูงหน่อยก็ล้วนจัดการพวกมันได้แล้ว

"ก็ได้ แต่ว่าพวกเจ้าก็ต้องช่วยธุระของข้าเช่นกัน" ซูเฟียนจื่อรับปากโดยไม่อิดออด ความจริงนางเองก็มีใจจะร่วมงานกับสัตว์อสูรสองตัวนี้อีกสักหลายๆ ครั้ง

ในดอกชิวี่หมี่ของนางมีหมี่สีน้ำตาลขนทองอยู่สองตัว แต่เนื่องจากคุณสมบัติพิเศษของดอกชิวี่หมี่ พวกมันจึงเปลี่ยนจากสัตว์ป่าธรรมดา มาเป็นสัตว์อสูรที่มีรูปลักษณ์ค่อนข้างโดดเด่น

ซูเพียนจื่อผูกพันกับเจ้ายักษ์ใหญ่สองตัวนี้ไม่น้อย หากให้พวกมันเผยโฉม ก็ง่ายมากที่ผู้อื่นจะจดจำฐานะของนางได้จากหมี่ยักษ์ที่เหมือน ยี่ห้อประจำตัวคู่นี้ ซึ่งนั่นจะส่งผลเสียอย่างยิ่งกับงานที่นางจะทำในวันหน้า

ในตัวของสิบแปดมงกุฎไม่ควรจะมีลักษณะจำเพาะที่เด่นชัดเกินไป ประเด็นนี้สำคัญยิ่งยวด นางจึงยอมหลอกคนร่วมกับสัตว์อสูรแปลกหน้า คู่นี้ยังคงดีกว่า

แค่ให้แผนลวงแบบเมื่อคืนไปตระเวนแสดงตามอำเภอเล็กๆ ละแวกนี้ ไม่ก็รอบ คาควาก็พอให้พลังวัตรของนางทะลุสามสิบแรงข้างสาร เลื่อนสู่ขั้นเปลี่ยนกระดูกพร้อมฐานรากที่มั่นคงได้แล้ว

ข้อเรียกร้องของนางแสนจะเรียบง่ายสำหรับสัตว์อสูรคู่นี้ สองฝ่าย จึงบรรลุข้อตกลงในทันที

วันเดียวกันนั้นซูเพียนจื่อก็แฝงตัวไปดูลาดเลาและถือโอกาสวางแผนหลอกคนที่อำเภอขนาดเล็กอีกแห่งแถวๆ นั้น

ในเวลาสั้นๆ ไม่กี่วัน เพียงอาศัยการแสดง 'ศิษย์ตระกูลนักกำราบสัตว์ ออกปราบสัตว์ประหลาด' ฉบับต่างๆ พลังวัตรของซูเพียนจื่อก็เพิ่มพูนต่อเนื่องจนใกล้จะถึงสามสิบแรงข้างสารอย่างรวดเร็ว

เมื่อกิตติศัพท์วีรกรรมของนางแพร่สะพัดสู่อำเภอเล็กๆ ที่อยู่ข้างเคียงไปเรื่อยๆ แม้นางไม่ได้ไปหลอกใครอีก จำนวนผู้ที่หลงกลก็ยังคงพุ่งขึ้น

อย่างต่อเนื่องไม่ว่ายามกลางวันหรือกลางคืนนางก็ล้วนสัมผัสได้ว่าพลังวัตรกำลังค่อยๆ ไต่ระดับเพิ่มขึ้น นางเริ่มรู้สึกว่ามีอีกไม่ช้าคงจะควบคุมพลังนี้ไว้ไม่อยู่แล้ว

วันนี้พอตื่นเข้ามา ในที่สุดซูเพียนจื่อก็ชักทานทนไม่ไหว ลมปราณในร่างคล้ายจะทะลวงฝ่าการควบคุมของนางได้ทุกเวลา แต่พอนึกถึงสิ่งที่เตรียมการไว้เมื่อวาน นางก็รู้สึกเสียดายขึ้นมาอีก ดังนั้นจึงกัดฟันตัดสินใจพาเจ้าหิมะกับเจ้าเจ็ดจ้าวลงเขาไปเปิดการแสดงทั้งทวนอักษรรอบหนึ่ง

ในป่าที่บึงที่อยู่นอกอำเภอเล็กๆ แห่งหนึ่งไปไม่กี่หลี่ เมื่อซูเพียนจื่อเห็นว่ารอบด้านปลอดภัยคน นางก็หยุดเพื่อซักซ้อมปฏิบัติการขั้นสุดท้ายกับเจ้าหิมะและเจ้าเจ็ดจ้าว

เจ้าหิมะเห็นสีหน้าเดี๋ยวดังเดี๋ยวขาวที่ดูพิลึกของนางแล้วก็อดโหม่นำวไม่ได้ "วันนี้อย่าไปเลยดีกว่านะ ดูแล้วเจ้า... ผิดปกติมากๆ"

เจ้าเจ็ดจ้าวพูดคล้ายตาม "นั่นสิ เจ้าหลอกพวกเขาแต่ก็ไม่ได้เรียกร้องผลประโยชน์ เช่นนี้จะทำไปเพื่ออะไร"

พวกมันสองตัวต่างคิดไม่ตกว่าศิษย์ตระกูลนักรบกล้าที่จะล่อผู้นี้คิดจะทำอะไรกันแน่ไม่เคยพบเคยเห็นใครที่รักการแสดงเท่านี้มาก่อนเลยบอกว่าหนุ่มน้อยเชียงอวีนี่เป็นคนตระกูลนักแสดงจึงยังจะกล้าเสี่ยงกว่า

ซูเพียนจื่อกัดฟันตอบ "ข้าทำเพื่อความสนุกสนาน พุดไปพวกเจ้าก็ไม่เข้าใจอยู่ดี เขาเป็นว่าอีกเดี๋ยวนางเจ้าแค่ทำตามที่ข้าบอก ข้าไม่เป็นไรหรอก จบการแสดงรอบนี้ข้าก็จะไปหาผลหงส์ชาดมาให้พวกเจ้าแล้วเอาละ พวกเจ้าก็ออกเดินทางไปเถอะ"

เจ้าหิมะมองนางอีกครั้งอย่างไม่วางใจ ก่อนจะเบือนหน้ามุ่งไปทาง

อำเภอขนาดเล็กแห่งนั้นกับเจ้าเจ็ดจำเริญที่สุด

ซูเพียนจื่อยืนอยู่กับที่ขณะพยายามปรับลมหายใจให้สม่ำเสมอ ทันใดนั้นผู้่อวี่นที่อยู่ข้างกายก็พลันหุ้ตั้งตวาดเสียงดังว่า "ใคร!"

สาวน้อยตกใจจนตัวโยน ตามหลักแล้วพลังวัตรของนางสูงส่งกว่าผู้่อวี่น ควรเป็นนางที่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวก่อน ทว่าตอนนี้ลมปราณในร่างนางกำลังปริ่มขอบ อาจปะทุออกมาได้ทุกเวลา พลังใจกายทั้งหมดของนางจึงถูกใช้ไปกับการควบคุมสะกดข่มลมปราณจนไม่มีปัญญาไปใส่ใจสิ่งเกิดสิ่งอื่นอีก

เงาร่างสูงกำยำที่เดินเนิบนาบออกมาจากหลังต้นไม้ใหญ่ นั้นสวมเสื้อคลุมสีดำ เพียงชั่วพริบตาพลังคุกคามที่แผ่ซ่านมาจากร่างของเขาก็ครอบปิดบริเวณนี้เอาไว้ภายใน ข้าพเจ้าคุกคามนั้นยังแผ่พุ่งรังสีสังหารอันเข้มข้มออกมาอีกด้วย ลำคอของซูเพียนจื่อกับผู้่อวี่นจึงเหมือนถูกผู้่อวี่นบีบเค้นจนแน่นในทันที แม้กระทั่งจะหายใจก็กลายเป็นยากเย็นแสนเข็ญ ในใจทั้งสองจึงพลันท่วมท้นด้วยความสิ้นหวังเพราะอัปจนหนทางจะต่อต้านชัดขึ้น

ต่อหน้าคนผู้่ี่ซึ่งมีฝีมือสูงส่งเหนือชั้นกว่าทั้งสองลิบลิบ แม้แต่กระแสน้ำและเรือแรงที่จะดันร่นก็ยังถูกอีกฝ่ายสะกดไว้โดยสิ้นเชิง

เป็นผู้่ี่แข็งแกร่งชั้นเบเลี่ยนเส้นลมปราณเขียวหรือนี้!

บุรุษลึกลับที่ปรากฏตัวกะทันหันนี้กำลังเดินที่ละก้าวมาตรงหน้าหนึ่งคนกับหนึ่งม้า ซูเพียนจื่อถึงขั้นต้องพิงร่างกับต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ด้านหลัง เนื้อตัวทั้งบนล่างล้วนเปียกชุ่มไปด้วยเหงื่อเย็น สีเทาของผู้่อวี่นสั่นเทิ้ม ลำคอเปล่งเสียงแผดคำ่า จวนจะถูกพลังของอีกฝ่ายกดหมอบลงไปอยู่

รวมร้อ

"เจ้า...เป็นใคร" ชูเพียนจื่อผืนคันสามคำนี้ออกจากลำคอ นางสัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าคนผู้นี้คิดจะเอาชีวิตนางกับผู้อื่น

บุรุษลึกลับเบยหน้าขึ้นแล้วดึงหมวกสีดำของเสื้อคลุมลง จนกระทั่งเผยให้เห็นใบหน้าอิมคริมที่มีส่วนคล้ายคลึงกับชูเพียนจื่ออยู่เล็กน้อย เขาก็คือชูหู่ลู่ใหญ่ที่ไม่ลงรอยกับนางนั่นเอง

ชูหู่ลู่มองนางด้วยสีหน้าอันเฉยชาพลาถกกล่าวเสียงเหยียดเกรียม "เจ้าไม่ควรปรากฏตัว บิดาเจ้าแย้งชิงสิ่งต่างๆ จากพวกข้าพี่น้องไปมากเกินพอแล้ว ข้าจะไม่ให้เจ้าได้มีโอกาสแย้งชิงสิ่งใดไปจากศิษย์ของข้าอีก..."

ขณะพูดประโยคนี้เขาก็เดินประชิดไปถึงตรงหน้าชูเพียนจื่อแล้ว "ขยะเยี่ยงเจ้ายังต้องเบลีองแรงข้าลงมือเอง เจ้าควรจะรู้สึกเป็นเกียรติ"

เขาเง้อมัดสั้นสีเงินวาววับเล่มหนึ่งขึ้น กำลังจะจ้วงแทงเข้าใส่หัวใจของชูเพียนจื่อแล้ว

"หยุดนะ!" เสียงตวาดอันเยียบเย็นดังมาจากบริเวณที่ไม่ไกลนัก พลังคุกคามขุมหนึ่งซึ่งไม่ด้อยไปกว่าชูหู่ลู่แม้แต่น้อยเป็นเสมือนคมธนูที่กรีดฉีกมานพลังควบคุมของเขา ส่งผลให้แรงกดดันที่มีต่อชูเพียนจื่อพลันหย่อนวูบ ในห้วงคับขันนั้นเองนางก็ระเบิดพลังผลึกมือที่กุมมัดสั้นของชูหู่ลู่ออกไปได้ในฝ่ามือเดียว ก่อนจะรีบใช้มืออีกข้างลูบไปหาผู้อื่นเพื่อเก็บมันเข้าสู่ดอกชวีหมี

ฝ่ามือที่นางหุ้มสุดกำลังนั้นมิพลังถึงสามสิบแรงข้างสาร แม้ชูหู่ลู่เป็นผู้แข็งแกร่งขันเบลียนเส้นลมปราณ เอยถึงฝีมือแล้วเหนือกว่านาง

อย่างน้อยหลายสิบเท่าตัว ทว่าชื่อเสียงของซูเพียนจื่อในฐานะชายนั่นโด่งดังเกินไป ทำให้ซูหู่ลู่ไม่ถึงสักนึกว่านางจะมีพลังทัดเทียมกับผู้ฝึกวิชาชั้นเปลี่ยนกระดูกแล้ว ดังนั้นเขาจึงไม่เคยระวังป้องกัน มีดสั้นพอเฉไปเสียบบนต้นไม้ด้านหลังนาง ไม่ใหญ่ขนาดห้าหกคนโอบต้นนั้นก็ถูกพลังมหาศาสตร์โค่นหักคาที่

ซูเพียนจื่อรู้ว่าวันนี้ซูหู่ลู่ที่มาพร้อมกับความแค้นจะไม่มีทางละเว้นนางเป็นอันขาด หากเกิดเหตุไม่คาดฝันอะไรขึ้นกับนาง ฝูอวิ้นก็ต้องพลอยถูกฆ่าไปด้วยแน่ ดังนั้นในเสี้ยวเวลาเพียงชั่วประกายไฟแลบ นางจึงรีบเก็บมันเข้าดอกชวีหมีไปก่อน อย่างน้อยๆ มันก็ยังมีโอกาสรอดชีวิตได้

ส่วนตัวนางก็ได้แต่เสียดวงดูแล้ว

สาวน้อยฟังออกว่าผู้ที่ปล้นเปล่งเสียงช่วยชีวิตนางไว้ก็คือเจ้าหิมะกับเจ้าเจ็ดจ้าว เพียงแต่ไม่รู้ว่พวกมันพอจะข่มขู่ซูหู่ลู่ได้หรือไม่

ฉวยจังหวะที่ซูหู่ลู่ยังตะลึงงันอยู่ซูเพียนจื่อก็ทุ่มสุดแรงกระโจนพุ่งไปทางที่ได้ยินเสียงเจ้าหิมะกับเจ้าเจ็ดจ้าว

ที่ผ่านมาซูหู่ลู่รู้ตามมาจนถึงที่นี่ โดยอาศัยจิตสัมผัสที่เขามีต่อโลหิตธาตุในมุกรัตมีเทวะที่ซูเพียนจื่อพกติดตัว เขาย่อมนึกไม่ถึงว่าในเวลาสั้นๆ เพียงเท่านั้นนางจะหาผู้ช่วยที่กล้าแข็งได้ แต่ในเมื่อวันนี้เขาเริ่มลงมือไปแล้ว ก็ไม่มีทางอื่นให้เขาหันหลังกลับอีก

ทว่าพลังฝ่ามือที่ซูเพียนจื่อซัดมาเมื่อครู่ทำให้เขาประหลาดใจยิ่งนัก นั่นไม่ใช่พลังและความเร็วของชายนี่ไม่อาจฝึกวิชายุทธ์เด็ดขาด ยิ่งเมื่อนึกถึงอาชญากรรมที่ปล้นล่องหนไปตัวนั้น เขาก็ยิ่งไม่รู้ว่ในตัวเด็กนี้ยังซุกซ่อนความลับอะไรไว้อีกบ้าง

เมื่อก่อนนี่กว่านางเป็นแคชยะ จะมีตัวตนอยู่หรือไม่ก็ไร้ผลกระทบ ต่อพวกเขาศิษย์อาจารย์ ตอนนี่เห็นทีว่าทุกคนในถ้ำพันจึงจอกจะมอง พลาดไปกันหมด! ที่แท้เด็กนี่ไม่เพียงฝึกวิชายุทธ์ได้ ซ้ำเก็บซ่อนฝีมือ ได้ลึกยิ่ง!

จะปล่อยให้เด็กนี้ไว้ไม่ได้เด็ดขาด ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องฉวยจังหวะฆ่าทิ้ง ตั้งแต่ที่นางยังไม่ปักถักราชชาแข็ง ไม่เช่นนั้นนั่นชูมาน่านจะต้องชำระรอย โศกนาฏกรรมของเขา ถูกเด็กจรจัดผู้หนึ่งข่มจนใจหิวไม่ขึ้นไปทั้งชาติ!

ชูหู่ลู่ส่งตาแดงฉานขณะมองไปทางชูเพียนจือ รวมทั้งเจ้าหิมะกับ เจ้าเจ็ดจ๋า

วันนี้ต่อไปเป็นสัตว์อสูรชั้นสี่ก็อย่าได้คิดมาขวางเขา!

เนื่องจากหญ้าเสวียนอู่ทำให้รูปโฉมของเจ้าหิมะกับเจ้าเจ็ดจ๋า เปลี่ยนเป็นแปลกพิกลอยู่บ้าง ช่วงขณะชูหู่ลู่จึงไม่อาจจำแนกชนิดกับฐานะ ของพวกมันได้ เพียงแต่พลังคุกคามอันกล้าแข็งที่พวกมันแผ่ซ่านออกมา ทำให้เขารู้สึกว่าฝีมือของพวกมันร้ายกาจยิ่ง ถึงขั้นไม่ด้อยไปกว่าตัวเขา เลยทีเดียว

เขาอยากจะฆ่าชูเพียนจือมากก็จริงอยู่ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่า เขาจะยอมเอาชีวิตของตนเองไปเสี่ยงภัยง่าย ๆ

"วันนี้ข้าต้องฆ่านางให้จงได้ หากพวกเจ้าคิดขัดขวาง ข้าก็จะฆ่าพวกเจ้า ไปเสียด้วยกัน!" ชูหู่ลู่ไม่อำพรางรังสีสังหารบนร่างของตนแม้แต่น้อย

"เจ้ามีเพียงหนึ่ง แต่พวกเรามีถึงสอง หึๆ เจ้าไม่กลัวตายก็มาลองดู ทีแท้จะเป็นใครฆ่าใครกันแน่" เรื่องวางก้ามอวดเบ่งทำนองนี้เจ้าหิมะกับ เจ้าเจ็ดจ๋าทำเป็นประจำ คำข่มขวัญจึงพูดได้แสนจะคล่องปาก

ซูเพียนจื่อพลันคิดแผนการได้ จึงปล่อยมือขึ้นออกมาแล้วกระโดดขึ้นชี้หลังของมัน นางลอบส่งสายตาให้เจ้าหิมะ ก่อนจะทำสัญญาณมือหลายท่าที่นัดแนะกับพวกมันไว้ก่อนหน้านี

ขณะที่ซูหู่ลู่ล่งเลิใจอยู่ว่าจะลงมืออย่างไรดี ซูเพียนจื่อก็พลันตวาดก้อง "โจรเฒ่า! จงดูฤทธิ์กระสุนเพลิงอสเนีบาดของข้า!" นางพุดพลางซัดวัตถุสีดำก้อนหนึ่งมาหาเขา

กระสุนเพลิงอสเนีบาด?! นั่นคืออาวุธสังหารน่าสะพรึงที่เพียงระเบิดออกก็ปลิดชีพผู้แข็งแกร่งชั้นเหนือสามัญได้เสียวนะ!

ซูเพียนจื่อมีลูกไม้พิศดารในมือไม่รู้จักจบ หากเป็นผู้อื่นบอกว่ามีของวิเศษหายากอย่างกระสุนเพลิงอสเนีบาด ซูหู่ลู่มีแต่จะหัวเราะอย่างไม่ยี่หระ ทว่าเป็นซูเพียนจื่อพุดเช่นนี้ เขาก็มีอาจไม่ระวังป้องกัน

ดังนั้นเขาจึงรีบออกฝ่ามือเต็มแรง ซัดใส่วัตถุสีดำที่ลอยอยู่กลางอากาศนั้น หมายถึงกระแทกให้มันปลิวออกไปก่อนที่จะระเบิด

ตูม!

พร้อมกับเสียงที่ดังสนั่นหนึ่งหน วัตถุสีดำก็ระเบิดออกกลางอากาศ ชั่ววูบนั้นฟ้าดินคงเหลือเพียงแสงจ้าแสบตา

ซูหู่ลู่รู้ตัวทันทีว่าหลงกลเข้าแล้ว นั่นไม่ใช่กระสุนเพลิงอสเนีบาดอะไรทั้งสิ้น แต่เป็นมุกวิเศษที่ซูเพียนจื่อรู้ดีได้ไปจากเขาต่างหาก!

ซูเพียนจื่อไม่เข้าใจว่าซูหู่ลู่ตามมาถึงที่นี่ได้อย่างไร เพราะก่อนออกจากถ้ำพันจึงจอกมาแม้แต่ตัวนางก็ยังไม่รู้แผนการเดินทางของตนเองเลย นางมั่นใจมากกว่าหลายวันมานี้ข้างตัวไม่มีใครสะกดรอยตามมาทั้งสิ้น ฉะนั้นการที่ซูหู่ลู่ปรากฏตัวกะทันหันจึงมีคำชี้แจงอยู่เพียงอย่างเดียว

นั่นคือในตัวนางพกพาสิ่งของที่ทำให้เขาหานางพบได้อย่างง่ายดาย

แน่นอนว่าวัตถุประสงค์ของสงสัยสูงสุดย่อมเป็นมุกุรัศมีเทวะที่รึดไถมาจาก
ซุหู่ลู่เม็ตนั้น! นางไม่รู้หรือว่าในมุกุชุกซอนความลับอะไรไว้ แต่ก็แน่ใจ
ได้แล้วว่าจะเก็บมันไว้ไม่ได้อีก

ผู้อาวุโสใหญ่หวนเคยบอกว่ามุกุรัศมีเทวะเม็ตนี้สามารถเป็น 'ระเบิด
แสง' แบบใช้ครั้งเดียวได้ เช่นนั้นก็ใช้ประโยชน์จากมันเป็นครั้งสุดท้ายเลย
แล้วกัน

ในใจซุเพียนจื่อระแวงมุกุเม็ตนี้ ถึงขั้นไม่กล้าลงมือบีบมันให้แตก
ด้วยตนเอง ดังนั้นนางจึงได้ข่ว่างไปทางซุหู่ลู่เพื่อหลอกให้เขาเป็นคนลงมือ
พริบตาที่แสงจ้าระเบิดออก ซุเพียนจื่อ ฝูอวีน รวมถึงเจ้าหิมะกับ
เจ้าเจ็ดจ่าที่ได้รับสัญญาเดื่อนล่องหน้าล้วนปิดตาแยกย้ายกันเผ่นหนี
ซุเพียนจื่อขึ้นบหลังฝูอวีน เหาะเต็มกำลังไปยังอำเภอเล็กๆ ที่เดิมที่
วันนี้วางแผนจะไปหลอกคนอื่นอีกสักยก

'ระเบิดแสง' นี้จะสกัดขวางซุหู่ลู่ไว้ได้นานเท่าไร ในใจนางไม่รู้เลย
สักนิด แต่ขอเพียงนางชิงเข้าตัวอำเภอได้ก่อน นางก็จะมีโอกาสปะปนกับ
ชาวบ้านท้องถิ่นและหลบพ้นเคราะห์ครั้งนี้ไปได้

ทว่าฝูอวีนเพิ่งทะยานขึ้นได้ไม่ทันไร ซุเพียนจื่อก็เกิดเหตุเสียแล้ว...
แม้แต่ฝูอวีนก็ยังรู้สึกได้ว่าร่างกายของสาวน้อยที่อยู่บนหลังกำลัง
สิ้นเทาอย่างรุนแรง

"ไม่ต้องสนใจข้า รีบเหาะเข้าตัวอำเภอให้เร็วที่สุด..." เสียงของ
ซุเพียนจื่ออ่อนแรงทว่ายังคงเด็ดเดี่ยว

ฝูอวีนหัวใจระตุกวบ มันเดาได้ว่าพลังวัตรที่เพิ่มพูนจากการหลอก

ซูหู่ลู่สำเร็จนั้นได้กลายเป็น 'ฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้อูรูหลังหัก'* ตอนนี้นางควบคุมลมปราณในร่างกายไว้ไม่อยู่แล้ว และกำลังเริ่มต้นฝาด่านเลื่อนชั้นอยู่

ช่วงเวลานี้นางไม่อาจยับยั้งตัวได้ หากถูกซูหู่ลู่ไล่ตามทันก็มีแต่ทางตายสถานเดียว!

ผู้อาวุโสนั้นขบกรามแน่นพลางออกแรงกระพือสองปีก รีบเหาะมุ่งไปยังอำเภอลี้กู่ นิ่งสุดชีวิต

ขณะเดียวกันเสียงเดียดดลของซูหู่ลู่จากป่าด้านหลังก็ดังกึกก้องขอบฟ้า

"นางเด็กจรจัดที่สมควรตาย! เจ้าหนีไม่พ้นหรอก! วันนี้ข้าจะมาเจ้าให้ได้!"

บ้านเรือนที่เรียงรายในตัวอำเภอลี้กู่เริ่มปรากฏโกลีในระยะสายตาแล้ว...

ผู้อาวุโสนั้นถึงกับได้ยินเสียงตะโกนของพ่อค้าแผงลอยในตลาดนัด ในใจมันเองก็กำลังร้องตะโกนไม่หยุดเช่นกัน...*แท้จริงแล้ว อ้อจี้จะเกิดเรื่องไม่ได้เด็ดขาด!*

ในที่สุดมันก็เหาะไปหยุดในลานที่ค่อนข้างใหญ่ตรงทำอำเภอดูแล้วที่นั่นน่าจะเป็นลานด้านในของโรงเก็บสิ่งของสักแห่ง ผู้อาวุโสนั้นแบกซูเพียนจื่อมุดเข้าโรงเก็บขนาดใหญ่หลังหนึ่งในนั้น แล้วเลี้ยวซ้ายเลี้ยวขวาไปซ่อนตัวหลังชั้นวางซึ่งมีความสูงถึงหนึ่งจั้ง

* 'ฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้อูรูหลังหัก' มีที่มาจากสุภาษิตอาหรับ ใช้เปรียบเทียบว่าเมื่อแบกรับเรื่องเลวร้ายหรือแรงกดดันสะสมมาจนใกล้ถึงขีดสุด ต่อให้เป็นเรื่องเล็กน้อยเหมือนฟางแค่เส้นเดียวก็เพียงพอจะทำให้ถึงจุดแตกหักได้

18

ก่อนหน้านี้ผู้อาวุโสวัยหนึ่งลงมาในตัวอำเภอด้วยความเร็วที่สูงยิ่ง จึงมีเพียงน้อยคนที่สังเกตเห็นเงาขนาดใหญ่เงาหนึ่งพลันร่วงจากฟ้าลงไปยังทิศทางของโรงเก็บสิ่งของท้ายอำเภอ ทว่าพวกเขาต่างก็นึกว่าตนเองตาผาดไป

จวบจนเงาดำขนาดใหญ่เงาที่สองพลันปรากฏตัวในชั่วครู่ต่อมา...

"เมื่อครู่พวกเจ้ามีใครเห็นอาซาเทพแบกคนผู้หนึ่งเข้ามาในตัวอำเภอหรือไม่" ซุหู่ลู่เพียงชี้อาซาเทพของตนบินฉวัดเฉวียนอยู่บนฟ้าเหนือตัวอำเภอ เสียงพูดก็ถ่างทอดไปทั่วอำเภอเล็ก ๆ แห่งนี้แล้ว

เมื่อครู่พอการมองเห็นฟื้นฟู เขาก็เรียกอาซาเทพให้มาช่วยไล่ล่าผู้อาวุโสทันที อาซาเทพของเขาหยุดอยู่ละแวกใกล้เคียง ไม่ได้รับผลกระทบของแสงจ้าที่สาดพุ่งออกมาจากการระเบิดของมุกร์คมีทวะ มันจึงเห็นชัดเจนคิดว่าซุเพียนจื๋อกับผู้อาวุโสหลบหนีมาทางนี้

ซุหู่ลู่ก็รู้เช่นกัน หากซุเพียนจื๋อจะหนีเอาชีวิตรอด วิธีที่ดีที่สุดย่อม

ไม่พ้นการเข้ามาซ่อนตัวในอำเภอ

ชาวบ้านท้องถิ่นต่างมองหน้ากันไปมา ไม่มีใครให้คำตอบ แม้แต่คนที่เห็นชูเทียนจื่อร่อนลงมาก็ไม่ยินดีจะยุ่งเกี่ยวให้มากความ

บรรดาผู้ฝึกวิชายุทธ์ล้วนร้ายกาจยิ่ง ขึ้นพวกตนแพรงพรายร่องรอยของคนเมื่อครู่ออกไป เกิดคนผู้นั้นย้อนกลับมาเอาคืน พวกตนจะทำอย่างไรกันแล้ว

"หากพวกเจ้าเห็น ทางที่ดีก็จงรีบบอกเข้ามาโดยไว นั่นคือจอมมารที่ฆ่าคนโดยไม่กะพริบตา ข้าสะกดรอยนางมาหลายวันแล้ว หากปล่อยให้นางหลุดรอดไป คนในอำเภอละเล็ก ๆ ของพวกเจ้าอาจถูกนางฆ่าทิ้ง ไม่มีเหลือ!" แม้วิชากลวงของชูหู่หลู่ไม่นับว่าล้ำเลิศ แต่ถึงอย่างไรเขาก็ถือกำเนิดในถ้ำพันจิ้งจอก คำหลอกล่อชูหู่ฉวีฟั้นๆ ย่อมจะพูดเป็นอยู่

ในที่สุดพ่อค้าแผงลอยคนหนึ่งก็ซื้อมือไปทางโรงเก็บสิ่งของทำยอำเภออย่างระมัดระวัง

ชูหู่หลู่หรือสองตาลง ก่อนจะให้อำซาเทพร่อนลงไปหน้าโรงเก็บสิ่งของนั้น เขากระโดดลงจากม้า สะบัดฝ่ามือกระแทกเปิดประตูใหญ่แล้วพุ่งตัวเข้าไปด้านในทันที

โครงสร้างของโรงเก็บสิ่งของแห่งนี้เป็นทรงสี่เหลี่ยมซ้อนกันเหมือนอักษร 'หุย'* สี่เหลี่ยมรอบนอกเป็นโรงเก็บสิ่งของ ตรงกลางเป็นลานขนาดย่อมทรงสี่เหลี่ยม ชูหู่หลู่รีบร่อนจะไล่ฆ่าชูเทียนจื่อ ระหว่างที่เดินทะลุโรงเก็บสิ่งของจึงขัดทุกสิ่งตามรายทางที่น่าจะซ่อนคนได้จนปลิวกระเด็น ตั้งแต่ที่ผู้่อวิน[†]ได้ยินเสียงเขาตะโกนอยู่บนฟ้าเหนือตัวอำเภอ มันก็

* อักษร 'หุย (回)' แปลว่า 'กลับ'

รู้แล้วว่าที่นี้ซ่อนตัวได้อีกไม่นาน ในใจมันได้แต่หวังว่าซูเพียนจื่อจะ
เลื่อนขั้นสำเร็จโดยเร็ว จะได้รับหนีไปจากที่นี้กัน แต่ถ้าทำไม่ได้ มันก็
จำต้องใช้วิธีการสุดท้ายไปต้านรับซูหู่ลู่แทนนางเท่านั้น

มันรู้ว่าตอนนี้ไม่ว่าความเคลื่อนไหวใดๆ ก็สามารถดึงดูดความสนใจ
ของซูหู่ลู่ได้ ดังนั้นมันจึงกัดฟันอดทน ยืนนิ่งคอยการเลือกของโชคชะตา
อยู่ที่หลังชั้นวาง

เสียงโครมครามจากการรื้อค้นทำลายอย่างอุกอาจของซูหู่ลู่ประชิด
เข้ามาทุกทีแล้ว ผู้วินเคร่งเครียดจนหัวใจแทบจะกระดอนออกจาก
ช่องอก เหมือนได้ยินเสียงผีเท้าแห่งความตายกำลังเคลื่อนใกล้เข้ามา
ทีละก้าว...ทีละก้าว

ตอนนี้เองสิ่งที่อ่อนนุ่มและค่อนข้างเย็นก็สิ้นปรกกลงมาบนตัวที่
ชุ่มเหงื่อของมัน ผู้วินรู้ว่านั่นคือเส้นผมยาวของซูเพียนจื่อ นางเลื่อนสู่ชั้น
ถอดรูปครวาก่อน เส้นผมก็ปลั่งนงกยาวจนจรดเอวเช่นนี้

หากซูหู่ลู่ได้เห็นสภาพของนางในตอนนี้นี้ละก็ น่ากลัวว่าจิตสังหาร
จะต้องรุนแรงยิ่งกว่าเดิม...มีแต่ชาวสวรรค์เท่านั้นที่เกิดมาก็มีเส้นผมยาว
เช่นนี้โดยไม่อยู่ภายใต้ข้อจำกัดของพลังวัตร!

ตอนที่ซูเพียนจื่อยังถูกมองเป็นขยะชั้นหนึ่ง ซูหู่ลู่ก็มีความคิดจะ
สังหารนางแล้ว ขึ้นตอนนี้พบว่านางมีเพียงไม้เซ่ขยะ ข้ายังมีคุณสมบัติ
อันล้ำเลิศของชาวสวรรค์ แล้วเรามีหรือจะหลบลบหากยังไม่ได้ฆ่าศัตรู
ที่จะแขงหน้าเขาได้ในอีกไม่ช้า

ผู้วินในตอนนี้มีหวังอยู่เพียงอย่างเดียว...คือซูเพียนจื่อ
จะสามารถอยู่รอดปลอดภัยต่อไป เรื่องอื่นทั้งหมดล้วนไม่สำคัญอีกแล้ว

ทั้งชีวิตของมัน... ทั้งขุมกำลังอันนำพรุ่งนี้ที่ซ่อนเร้นอยู่ในที่มีดอะไรรึนั้น...
ทั้งหายนะของดินแดนพันเมฆา... หรือแม้แต่ความอยู่รอดของสกุลชู
แห่งถ้ำพันจิ้งจอก...

ทั้งหมดทั้งมวลนี้ล้วนไม่สำคัญเท่ากับความปลอดภัยของสาวน้อย
ที่อยู่บนหลังของมัน

"อะ... อืม" ชูเพียนจื่อลิมตาขึ้นช้าๆ นางรู้สึกว่าการมปราณที่ธาโถมอยู่
ในร่างได้โคจรระหว่างตัวนางกับกำไลแขนไปนับรอบไม่ถ้วนแล้ว เนื้อตัว
ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าคล้ายได้ถูกปรับปรุงและชำระล้างอย่างหมดจด
ไปรอบหนึ่ง ทิวร่างทั้งเบื้องบนเบื้องล่างราวกับเพิ่งกำเนิดใหม่

ยังไม่ทันสัมผัสถึงความแตกต่างที่การเลื่อนขั้นนำพามาให้ สิ่งที่
ชูเพียนจื่อลิมนึกถึงในทันทีก็คือห้วงวิกฤตที่อยู่ตรงหน้า

"อาจื่อ รีบหนีไป!" ผู้วินไม่ได้ปริปาก เพียงถ่ายทอดข้อความนี้
มาทางกระแสดิจิต

ชูเพียนจื่อสะท้านไปทั้งร่าง ความคิดหนึ่งพลันผุดวาบขึ้นในใจ...
ที่ผู้วินเรียกให้ข้าหนีไป เพราะมันตั้งใจจะใช้ชีวิตของมันมาช่วยข้าประวิง
การล่าสังหารของชูหู่ลู่?!

นางไม่รู้ว่าเหตุใดตนเองจึงเกิดความคิดเช่นนี้ได้ ผู้วินทั้งซังกและ
เจ้าเล่ห์เสมอมา ทั้งใจเสาะกลัวตายออกออกอย่างนั้น มันจะยอมแลกชีวิต
ช่วยนางได้อย่างไรกัน แต่ไม่เผ่นหนีทิ้งนางไปก็ไม่เลวแล้ว

แต่ตอนนี้นางสัมผัสได้จริงๆ ว่าบนร่างของผู้วินกำลังแผ่ซ่าน
กลิ่นอายอันเด็ดเดี่ยวทว่าไม่เป็นมงคลชนิดหนึ่ง ดังนั้นนางจึงเก็บมัน
เข้าสู่กำไลแขนเจ็ดดาราไปทันทีโดยไม่แม้แต่จะคิด และไม่เปิดโอกาส

ให้มันได้พูดหรือตอบสนองใดๆ

เพียงแต่นางลืมนำไปเรื่องหนึ่ง...ว่าเดิมทีตนเองกำลังฟูบอยู่บนหลังของ
ผู้่อวิน!

พริบตาที่ผู้่อวินหายวับไป นางก็ร่วงจากกลางอากาศกระทบพื้น
ดังสนั่น จี้อำพันของกำนัลจากชูเงินเงินที่ห้อยเอวอยู่จึงพลอยกระแทกพื้น
อย่างหนักหน่วงจนแตกเป็นเสี่ยงๆ

ทันใดนั้นคล้ายมีอะไรบางอย่างพุ่งตัวออกมาจากอำพันที่ปริแตก
และก่อให้เกิดกระแสลมอ่อนๆ ขึ้นวูบหนึ่ง

ชูเพียนจื่อไม่มีเวลาไปปวดใจกับจี้ที่แตกเสียหาย ทั้งยังไม้ทันได้
สังเกตกระแสลมที่ซอบกลนี้ เพราะว่าเสียงของชูผู้่อวินดังอยู่ข้างหน้า
ห่างจากนางไม่กี่จั้งแล้ว "ข้าจะดูจี้ว่าเจ้ายังมีปัญหาหนีไปไหนได้อีก!"

ทันทีที่ได้ยินเสียงดังสนั่น ชูผู้่อวินก็รู้ดมาเห็นชูเพียนจื่อที่ฉมเฝ้า
ยาวสยายลุ่มอยู่บนพื้นพอดิ ระดับความตื่นตกใจของเขาไม้ได้ด้อยไปกว่า
นางเลย

เป็นเช่นนี้ได้อ่างไรกัน!

ชูผู้่อวินไม้เข้าใจว่าเหตุใดเส้นผมของชูเพียนจื่อจึงปลี่ยนเปลี่ยนเป็นยาว
เช่นนี้ไปได้ หากไม้ใช่เพราะเสื้อผ้ากับโบหน้าที่ปลองโถมด้วยหน้ากากภู
พันหน้าตั้งแต่พบกันในปีนั้นยังคงเหมือนเดิม เขาก็แทบไม้กล้าเชื่อว่า
คนคนนี้ก็คือชูเพียนจื่อ

ดูจากเส้นผมที่ยาวถึงเพียงนี้...นางมีเพียงไม้ใช่ชยะ มิเพียงสามารถ
ฝึกวิชายุทธ์ได้ นางยังเป็นสุดยอดอัจฉริยะที่มีคุณสมบัติระดับชาวสวรรค์
อีกด้วย!

ซูหูลึซียาจวนสองตาแทบดำมืด เขาเงื้อมัดสั้นแล้วจ้วงแทงมาหานางทันที "ไปตายซะ!"

ครั้งนี้เขาป้องกันไว้ก่อนแล้ว ต่อให้ซูเพียนจือลงมือสุดกำลังก็อย่าคิดฝันว่าจะยับยั้งการแทงหนนี้ได้

แรงมั่งกรของผู้แข็งแกร่งชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณถูกรอกอยู่บนมิดสั้นเล่มนั้น คมมิดที่ชอบพาเสียงแหวกอากาศอันแหลมสูงนำสะพรั่งได้พุ่งมาถึงเบื้องหน้าซูเพียนจือในพริบตา ส่งผลให้พื้นที่รอบตัวคล้ายถูกฉีกกระจายทันใด

ซูเพียนจือเองก็รู้ตัวว่าไม่อาจต้านทานไหว นางจึงไม่คิดที่จะต้านทานเมื่อครู่ตั้งแต่พริบตาที่นางพบเห็นซูหูลึปราคฎตัว ในใจนางก็พลันผุดแผนการที่แสนจะบ้าบิ่นและเสี่ยงภัยสุดขีดขึ้นมาได้แผนหนึ่งแล้ว!

ตอนนี้นางเลื่อนสู่ชั้นเปลี่ยนกระดูกสำเร็จเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ดาวดวงที่สองของกำไลแขนเจ็ดดาราย่อมจะปิดผนึกสิ่งพิเศษได้หนึ่งอย่าง ดูจากที่ดาวดวงแรกปิดผนึกดอกชวีหมีสายพันธุ์เซียนสำเร็จก็รู้ได้...กำไลแขนเจ็ดดาราของนางสามารถปิดผนึกทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นระดับขั้นใด

และทุกสิ่งนี้ก็เป็นที่บังเอิญดอกไม้โบหย้า ภูเขาลำธาร สัตว์อสูร หรือแม้กระทั่ง...คน!

แม้นางจะรู้สึกว่าการปิดผนึกคนอย่างซูหูลึนี้ทั้งน่าขยะแขยงทั้งเสียของ ทว่าชั่วขณะนั้นนางก็ไม่อาจมัวคำนึงถึงสิ่งใดแล้ว

ในห้วงดับขันเป็นตาย ผู้รอดชีวิตเท่านั้นจึงจะมีสิทธิ์พูดถึงวันข้างหน้า และมีสิทธิ์คำนึงถึงว่าน่าขยะแขยงหรือไม่ เสียของหรือไม่

เมื่อมีประสบการณ์จากการปิดผนึกดอกชวีหมีในครั้งแรก คราวนี้

ซูเพียนจื่อจึงแทบจะใช้เวลาแค่ชั่วพริบตาเดียวก็เคลื่อนย้ายดาวดวงที่สองบนกำไลแขนเจ็ดคาราออกมาได้แล้ว

ในช่วงเวลาที่ซูหู่ลู่เง้อมีดสั้น ตรงหว่างคิ้วของซูเพียนจื่อก็ปรากฏแต่มีแสงระยิบระยับเพิ่มขึ้นมาหนึ่งจุด ซูหู่ลู่แม่มีใจจะแวงระวัง ทว่าตอนนี้เขาเป็นเหมือนลูกธนูบนสายที่นำตึง จะไม่ยิงออกไปก็ทำไม่ได้แล้ว

ในความคิดของเขา ต่อให้ตนเองต้องบาดเจ็บบ้าง แต่ขอเพียงเอาชีวิตซูเพียนจื่อได้ เช่นนั้นก็คุ้มค่า

แม้แต่ซูเพียนจื่อในตอนนี้ก็ยิ่งทำให้เขารู้สึกเหมือนถูกหนามยอกอก แล้วอีกหลายปีข้างหน้าจะไม่ยิงไปกันใหญ่หรือ!

ซูเพียนจื่อนั่งมองซูหู่ลู่ที่ประชิดเข้ามาทุกที ชั่วพริบตาที่แสนสั้นนี้คล้ายเปลี่ยนเป็นภาพที่เคลื่อนไหวอย่างเชื่องช้า สีหน้าอันดูร้ายชวนสะพรึงของอีกฝ่ายกำลังขยายใหญ่ขึ้นทีละนิดต่อหน้านาง

ในใจนางคงเหลือเพียงจิตอันหมัดจด สองมือประกบกันอย่างฉับไว เป็นท่ามูทราที่พิเศษเฉพาะตัว จากนั้นแต่มีแสงตรงหว่างคิ้วก็ผนวกรวมเป็นลำแสงหนึ่งสายหายไปข้างหน้าซูหู่ลู่...

ดาวเทียนเสวียน* ปิดผนึก! ซูเพียนจื่อท่องขึ้นในใจ

ตูม!

สายตาของซูเพียนจื่อพร่าลหายไปวูบหนึ่งเมื่อแต่มีแสงตรงหว่างคิ้วพลันพุ่งเข้ามาในร่าง นางรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าในร่างมีบางอย่างเพิ่มขึ้นมา บ่งชี้ว่านางปิดผนึกสำเร็จแล้ว!

แต่ทว่า...

* ดาวเทียนเสวียน หมายถึงดาวมฤก (Merak) จัดอยู่ในกลุ่มดาวกระบวยเหนือ (กลุ่มดาวจระเข้)

ชูหูลู่กลับไม่ได้หายวับไป ตัวเขารวมทั้งมีดสั้นในมือยังคงพุ่งมาด้วยความเร็วที่ไม่ลดทอน และอยู่ห่างจากนางไม่ถึงครึ่งซี้้อแล้ว

ชูเพียนจื่อตะลึงเซ่องงันอยู่กับที่โดยสิ้นเชิง ในเวลาสั้นๆ เพียงชั่วประกายไฟแลบกลับมีความคิดนับไม่ถ้วนผุดวาบขึ้นในหัวสมองของนาง...

เป็นเช่นนี้ไปได้อย่างไร เหตุใดชูหูลู่ไม่ถูกปิดผนึกแล้ว ทั้งที่นางก็รู้สึก ว่าดาวเทียนเสวียนในลำดับที่สองได้ปิดผนึกบางอย่างเข้ามาในร่างนางสำเร็จแล้ว

เช่นนั้นชูหูลู่ที่เฝามาถึงตรงหน้าและกำลังแทงหนึ่งมีดทะลุเข้าร่างนาง อยู่ที่นี่เหตุใดจึงยังคงอยู่!

ตายแน่แล้ว! ที่แท้เกิดปัญหาขึ้นตรงไหนกันแน่

ความฉงนงุนงงและสิ้นหวังพรั่งพรูท่วมท้นในจิตใจอย่างพร้อมเพรียงกัน ชูเพียนจื่อรู้สึกว่าการตายของตนช่างน่าคับแค้นเหลือเกิน เหตุใดกำไลแขนเจ็ดดาราตันมาบกพร่องเอาในช่วงสำคัญที่สุดเสียได้

โครม!

เสียงกึกก้องสะท้านฟ้าสะเทือนดินหนหนึ่งพลันดังมาจากด้านหลัง โรงเก็บสิ่งของทั้งหลายหลังถูกพลังมหาศาลของชูหูลู่กระแทกจนกลายเป็นซากปรักหักพัง เศษซากจิปาตะนับไม่ถ้วนของแผ่นกระเบื้อง ก้อนอิฐ และไม้คานล้วนร่วงพรั่งลงมาจากด้านบน

ชูเพียนจื่อนิ่งตะลึงอยู่ชั่วครู่ ค่อยมารู้ตัวทีหลังว่าตนเองไม่ได้รู้สึกเจ็บปวดแม้สักนิดเดียว ไม่ว่าจะเป็ปากแผลที่ถูกมีดสั้นแทงทะลุ หรือว่าเป็นจุดที่ถูกเศษกระเบื้องและก้อนอิฐกระแทกใส่ นางล้วนไม่เจ็บไม่คันเลย

แม้แต่่น้อย

ทั่วร่างเปี่ยมล้นด้วยความรู้สึกประหลาดที่เรียกว่า 'ไร้ตัวตน' รวากับ
วิญญาณได้หลุดออกจากร่างไปแล้ว นางจึงไม่รู้สึกลงถึงความเจ็บปวดใดๆ
แม้แต่แขนขาและร่างกายของตนเองก็ไม่อาจรู้สึกได้เลย

นางจำได้ว่าเมื่อครู่หู่หู่พลันโถมตรงมาทางมีดสั้นในมือเขาจน
มีดร่างนางแล้ว ทว่าตอนนี้เขากลับพลันหายไปเสียนี้!

ซูเพียนจื่อมีนงไปโดยสิ้นเชิง ที่แท้เกิดเรื่องอะไรขึ้น ตกลงนาง
ปิดผนึกสำเร็จ...หรือตายไปแล้วกันแน่ หรือว่าทั้งหมดทั้งมวลนี้ล้วน
เป็นเพียงภาพฝันมายาจากหนึ่ง?

นางเหลียวมองซ้ายขวาหน้าหลังอย่างงุนงง ค่อยพลันพบว่าหู่หู่
ไม่ได้หายไปไหน เพียงแต่อีกฝ่ายโผล่ไปอยู่ข้างหลังนางตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่
ซ้ายื่นเชื้อไม่ขยับเขยื้อนสักนิดด้วย

พอนึกถึงหนึ่งมีดที่เขาแทงมาอย่างโหดเหี้ยมไม่มีอ้อมมือ ซูเพียนจื่อ
ก็รีบฉวยมีดสั้นของตนแล้วแทงใส่กลางหลังของเขาสุดแรงทันที

หู่หู่ไม่ได้ระวังป้องกันแม้แต่่น้อย เมื่อถูกมีดสั้นที่ตอนนี้มีพลัง
มากกว่าสามสิบแรงซ้างสารแทงเข้ากลางหลัง เขาก็เจ็บปวดรวดร้าวจน
แผดเสียงลั่น รีบกระโดดไปข้างหน้าแล้วกลับตัวกลางอากาศ ชัดมีดสั้น
สีเงินวาววับเล่มนั้นของเขากลับมา หมายถึงจะปลิดชีพหรือสกัดผู้ทีลอบแทง
เขาข้างหลัง

ด้วยโทษระคนตื่นตกใจ พลังวัตรทั้งร่างของเขาจึงรวมตัวอยู่ใน
มีดสั้นสีเงินเล่มนั้น ทำให้ซูเพียนจื่อไม่มีทางจะหลบเลี่ยงได้เลย

สาวน้อยค้นพบความจริงอันน่าสลดใจอีกครั้ง...ความต่างระหว่าง

แต่ละชั้นพลังวัตรนั้นช่างห่างไกลกันสุดจะคิดภาพได้ ความเร็วของนางเมื่อเปรียบกับคู่แข่งแกร่งชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณอย่างซู่หู่ลู่แล้วไม่ได้ อยู่ระดับเดียวกันสักนิด หัวสมองนางเพิ่งจะตอบสนองว่าต้องหลบหลีก มีดสั้นก็ซัดมาถึงตรงหน้าเสียแล้ว

นางเพียงผืนหุดกล้ามเนื้อได้เล็กน้อย มีดสั้นสี่เงินก็เสียบตรงเข้ามา ในร่างเสียก่อน

ซู่เพียนจื่อยังไม่ทันได้ตื่นกลัวด้วยซ้ำ มีดสั้นก็ทะลวงผ่านร่างนางออกไปปักพื้นแรงๆ จนพื้นทะเลเป็นหลุมใหญ่อย่างง่ายดาย

แต่ที่น่าแปลกคือ...นางยังคงไม่สะดุ้งสะเทือนแม้แต่นิดเดียว กระทั่งเลือดสักรหยดก็ไม่มีการเซ่นออกมาให้เห็น รวากับ...ไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นทั้งสิ้น

คราวนี้ซู่เพียนจื่อตกตะลึงพรึงเพริดแล้วจริงๆ นี่มันเรื่องอะไรกันแน่ นางไร้บาดแผลไร้ความเจ็บปวด ทว่าซู่หู่ลู่ไม่ได้มีโชคเช่นนี้ เขาในฐานะคู่แข่งแกร่งชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ ความแข็งแกร่งของร่างกายย่อมจะเหนือกว่าซู่เพียนจื่อมากนัก มีดสั้นที่นางปักเข้ากลางหลังของเขา จึงถูกกล้ามเนื้อแผ่นหลังที่หดกระชับในทันทีหนีบไว้อย่างแน่นหนา ไม่อาจแทงทะลุปอดหัวใจจนเอาชีวิตเขาได้จริงๆ ทว่าหนึ่งมีดที่ปล้นจู่โจมมาโดยไร้เสียงนี้กลับทำให้เขาแตกตื่นขวัญหนีดีฝ่อได้แล้ว

เพราะภาพที่เขาได้เห็นเมื่อครู่... ในช่วงขณะที่มือเขากุมมีดสั้นแทงใส่ซู่เพียนจื่อ นั้นนางพลันหายวับไปต่อหน้าต่อตา เขายังกระบวนท่าไม่อยู่จึงถลางต่อไปข้างหน้าหลายก้าว ยังไม่ทันรู้ชัดว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น กลางหลังก็ถูกแทงใส่หนึ่งมีดแล้ว

เขากลับหลังหันซัดมีดสั้นตอบโต้ ทว่ากลับไม่พบเห็นอะไรทั้งสิ้น
จู่ๆ ชูเทียนจื่อก็ล่องหนหายไป นางมิเพียงไม่หวั่นเกรงการโจมตี
ของเขา ซ้ำยังลอบจู่โจมเขาโดยไร้เสียงได้ทุกเมื่อ ฝีมือระดับนี้ช่างน่าสะพรึง
ถึงขีดสุดแล้วจริงๆ

ในขณะที่นางบุกประชิดตัวเขาได้อย่างกำเริบเสิบสาน เขากลับ
ทำร้ายนางไม่ได้แม้แต่เส้นผม!

ประเมินจากพลังของมีดที่ปักคาอยู่กลางหลัง อย่างมากชูเทียนจื่อ
ก็มีพลังวัตรแค่นั้นเปลี่ยนกระดุก ต่ำกว่าเขาถึงสองขั้นเต็มๆ แต่ถ้าเขา
ยังรั้งอยู่ที่นี้ให้นางโจมตีตามใจชอบ ในที่สุดเขาก็ต้องอ่อนแรงเผยช่องโหว่
ออกมา ถึงตอนนั้นเขาก็จะมีแต่ทางตายสถานเดียว!

บาดแผลที่กลางหลังนอกจากรู้สึกปวดระบมแล้ว ยังมีไอเย็นเฉียบ
ชนิดหนึ่งแทรกซึมเข้ามาในร่างไม่ขาดสายด้วย เป็นไปได้อย่างยิ่งว่ามีพิษ

เขารู้ไม่ว่านี่เป็นเพราะมีดสั้นของชูเทียนจื่อเคยสัมผัสถูกใยไหม
ที่เจ้าเจ็ดจ่าพนออกมา เจ้าเจ็ดจ่าพลังกินหญ้าเสวียนอู่เข้าไป ในใยไหม
จึงมีฤทธิ์เย็นของหญ้าเสวียนอู่อยู่ด้วย

หญ้าเสวียนอู่ไม่นับเป็นยาพิษก็จริง ทว่าตอนนี้กลับสร้างแรงกดดัน
ทางจิตใจอย่างใหญ่หลวงให้ชูหู่หู่ได้พอดี

จิตใจของชูหู่หู่ยุ่งเหยิงดูเจี๋ยไป มีหรือยังจะกล้าอยู่ที่นี้อีก ยิ่งไม่ต้อง
พูดถึงเรื่องจะไล่ฆ่าชูเทียนจื่อต่อ เขาหมุนตัวเป่าปาก พลาจวิ้งตะบึงออกไป
ขึ้นอาซาเทพของตนแล้วเร่งรีบเหาะจากไปไกลลิบ

หลังจากคลีคลายวิกฤตได้อย่างน่าอัศจรรย์ อีกทั้งทำให้คู่ต่อสู้
ที่เก่งกาจกว่าตนเองมากรๆ บาดเจ็บมิใช่เบา ชูเทียนจื่อก็ยืนที่มิมที่อยู่ออยู่

ท่ามกลางซากปรักหักพังในอาคารจับต้นชนปลายไม่ถูกโดยสิ้นเชิง
 ทุกอย่างก่อนหน้านี้อาจกับฝันหนึ่งคืน ข้ายังเป็นฝันที่ทั้งน่าหวาดเสียว
 ทั้งเลอะเทอะเหลวไหล

แต่ไม่ว่าอย่างไรที่นี้ก็ไม่เหมาะจะรั้งอยู่นาน นางไปก่อนแล้วค่อยๆ
 คิดให้กระจ่างย่อมจะดีกว่า

ซูเพียนจื่อลู่บเศษจี้อำพันที่ยังเหลือเสี้ยวเล็กๆ ห้อยคาศายร้อย
 ตรงข้างเอวอย่างปวดใจ นี่คือนอกกำนัลที่ซูเจินเจินมอบให้นาง แต่
 ห้อยประดับได้เพียงไม่กี่วันก็มาแตกเสียหายเพราะความสะเพร่าของ
 ตนเองเสีย

นางกวาดตามองซากความเสียหายที่อยู่รอบด้าน แล้วพลันเห็น
 มีดสั้นสีเงินที่ซูหู่ซัดปักอยู่บนพื้น นางลั้งเลครูหนึ่งค่อยกัดฟันเก็บมัน
 ขึ้นมาจนได้

เป็นไปได้สูงว่าก่อนหน้าซูหู่ลู่อาศัยมุกวิศมีทวะเมตนั้นจึงหานางพบ
 สิ่งของที่เขาทิ้งไว้จึงทำให้ในใจนางชนลุกขนพองอยู่บ้าง แต่พอนึกได้ว่า
 เขาเพิ่งจะบาดเจ็บไปหยกๆ ในเวลาอันใกล้นี้ต่อให้เขารู้ร่องรอยของนาง
 ก็คงไม่ย้อนกลับมาแน่

มีดสั้นเล่มนี้มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นของดี หากโยนทิ้งไว้ที่นี้ก็
 นับว่าเสียของเกินไปจริงๆ

อีกทั้งมีดสั้นเล่มเดียวของซูเพียนจื่อยังเสียบคาลังซูหู่ลู่อยู่จึงถูกเขา
 เอาไปด้วย ตอนนั้นแม้แต่อาวุธป้องกันตัวที่เหมาะสมเมื่อสักซึ้นนางก็ไม่มี เอาอันนี้
 ไปใช้ก่อนแล้วกัน รอไว้เจตลาคันคของผู้ฝึกวิชาเมื่อไร นางค่อยขायทิ้ง
 แลกมันกับอาวุธซึ้นอื่นก็จะได้

รอนสาวน้อยเก็บมีดสั้นเรียบร้อย เตรียมจะใช้หน้ากากกฏตพันหน้า
แปลงโฉมตนเองเสียใหม่ นางก็พลันได้ยินเสียงผู้คนมาจากนอกโรงเก็บ
สิ่งของ

ที่แท้มีชาวบ้านใจกล้าหลายคนกำลังชะงักหัวยื่นหน้าอยู่นอก
กองซากปรักหักพัง หมายถึงจะให้รู้ชัดว่าในโรงเก็บสิ่งของเกิดเรื่องอะไรขึ้น

ซูเพียนจื่อร้องอุทานในใจว่ายุ่งแล้ว แต่พอมองดูอย่างละเอียด
การแสดงออกของชาวบ้านเหล่านั้นกลับดูแสนจะชอบกมล รวากับ...
พวกเขามองไม่เห็นนางสักนิด สายตาของแต่ละคนกวาดมาทางที่นาง
ยืนอยู่ แต่แล้วก็เบนไปโดยไม่มีอาการตอบสนองที่ควรจะเป็น

ซูเพียนจื่อพลันฉุกคิด และนึกโยงไปถึงเหตุการณ์ประหลาดที่
เกิดขึ้นเมื่อครู่ทันที ไม่ช้านางก็ได้ข้อสรุปที่แม้แต่ตนเองก็ยังไม่อาจเชื่อ...

หรือว่า... ข้ากำลังล่องหนอยู่?!

กำไลแขนเจ็ดคารามอบวิวิธีวิปริตให้นางฝึกวิชาด้วยการหลอกคน
รวมถึงความสามารถที่ทำให้นางปิดผนึกสิ่งพิเศษได้รวมทั้งสิ้นเจ็ดอย่าง
ตามชั้นพลังวัตรที่สูงขึ้น นอกเหนือจากนี้แล้วนางก็ยังไม่พบประโยชน์
ใช้สอยอย่างอื่นของมัน ส่วนดอกชวีหมีสายพันธุ้เซียนที่ปิดผนึกอยู่ใน
ดาวเทียนชูดวงแรกนั้นก็ไม่เคยได้ยินได้ฟังว่ามีลักษณะพิเศษอะไรที่
เกี่ยวข้องกับกาลล่องหนหายตัว

ความเป็นไปได้เพียงหนึ่งเดียวจึงน่าจะเป็นสิ่งที่เพิ่งถูกปิดผนึกอยู่
ในดาวเทียนเสวียนดวงที่สอง

ก่อนหน้านี้นางรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าดาวเทียนเสวียนปิดผนึกอะไร
บางอย่างสำเร็จแล้ว ตอนแรกนางนึกว่าเป็นซูหลู่ แต่ผลลัพธ์ก็เห็นชัดว่า

ไม่ใช่ เช่นนั้นที่แท้มันคืออะไรเล่า

ซูเพียนจื่อรีบพุ่งจิตเข้าไปสัมผัสผัสดูคร่ำๆ ในกำไลแขนเจ็ดดารา แล้วผลที่ได้ก็ทำให้นางตะลึงเซ่ออยู่กับที่ในทันที...ครั้งนี้นางไม่ใช่แค่ดวงดีเท่านั้น หากยังดวงดีสุดขีดอีกด้วย!

ในหัวสมองของนางหวนทบทวนข้อมูลทีเพ็งจะได้รับ...ตอนนี้นางอยู่ในสภาพล่องหนจริงเสียด้วย เพียงแต่สภาพนี้จะคงอยู่ได้อย่างมากแค่หนึ่งเค่อ หลังจากพ้นหนึ่งเค่อไปแล้ว ร่างก็จะปรากฏดั้งเดิมและอ่อนแรงไปทั้งตัว

เช่นนี้นางก็ต้องรีบหาสถานที่ปลอดภัยสักแห่งหลบซ่อนให้เร็วที่สุดแล้วนะสิ!

นับตั้งแต่นางล่องหนไปทางทำร้ายซูหนู่จู่จนถึงตอนนี้ เพ็งจะผ่านไปไม่กี่อึดใจก็จริงอยู่ แต่เวลาหนึ่งเค่อก็เหลืออยู่อีกไม่มากแล้ว นางตัดสินใจอย่างเฉียบขาด วิ่งออกจากโรงเก็บสิ่งของไปมองซ้ายมองขวาอยู่บนถนน พบพบเรือนหลังใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่งก็วิ่งตรงเข้าไปจนกระทั่งถึงด้านในของยู่ฉางที่อยู่ท้ายเรือน นางมุดเข้าไปในฟางข้าวสาส์ก่องใหญ่หลายกอง เสาะหาซอกมุมที่ถูกผู้อื่นพบตัวได้ยากแล้วหลบซ่อนอยู่ในนั้น

สภาพล่องหนในตอนี้ช่วยให้นางลดเรื่องยุ่งยากไปได้มากทีเดียว ระยะเวลาก่อนที่สภาพล่องหนจะสิ้นสุดลง ซูเพียนจื่อก็เรียบเรียงเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนจบได้รอบหนึ่ง ในที่สุดนางก็เข้าใจแจ่มแจ้งว่า ระหว่างการต่อสู้กับซูหนู่จู่ช่วงสั้นๆ ที่ชวนเขย่าขวัญเมื่อครู่ นั้นเกิดอะไรขึ้นกันแน่

กุญแจสำคัญของทั้งหมด...อยู่ที่จี้อำพันที่แลกมาด้วยลูกกลอน

ชำระกายเพียงหนึ่งเม็ดนั่นเอง

มันไม่ใช่ศิลาวิเศษธรรมดาๆ ลายผีเสื้อที่ซ่อนอยู่ในนั้นก็ไม่ใช่ ลวดลายตามธรรมชาติแต่อย่างใด ทว่าเป็นผีเสื้อของจริงตัวหนึ่ง... 'ผีเสื้อ ซ่อนฟ้า' ที่เล่าขานกันว่าสูญพันธุ์ไปตั้งแต่ยุคบรรพกาลแล้ว

ผีเสื้อซ่อนฟ้าไม่ใช่สัตว์อสูร หากแต่เป็นสัตว์เทพเช่นเดียวกับมังกร หงส์ และกิเลน แม้ระดับความโด่งดังจะห่างไกลกับพวกพ้องในกลุ่ม แต่ถึงอย่างไรสัตว์เทพก็คือสัตว์เทพอยู่ดี

จุดเด่นที่สุดของพวกมันคือการล่องหน ซึ่งนี่ก็เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ ชื่อเสียงของพวกมันไม่เลื่องลือนัก

ขอตถามว่าสิ่งมีชีวิตที่ไม่อาจเห็นด้วยตาเปล่าและไม่มีพลังโจมตีใดๆ จะไปโด่งดังได้สักเท่าไรกันเชียว ในเมื่อคนส่วนใหญ่ยังตระหนักถึงการ คงอยู่ของพวกมันไม่ได้ด้วยซ้ำ

หลังจากซู่เฟียนจื่อปิดผนึกผีเสื้อซ่อนฟ้าแล้ว นางยังพบว่าพวกมัน มีจุดเด่นที่ร้ายกาจอยู่อีกอย่าง...การล่องหนของพวกมันไม่ใช่แค่ทำให้ ผู้อื่นมองไม่เห็น หากยังสามารถเมินเฉยต่อการโจมตีเฉพาะจุด!

พูดง่ายๆ คือวิธีเดียวที่จะสยบหรือทำร้ายพวกมันได้มีแต่การโจมตี ที่ครอบคลุมทั้งตัวในช่วงพริบตาเท่านั้น

อย่างเช่นผีเสื้อซ่อนฟ้าที่ซู่เฟียนจื่อปิดผนึกตัวนี้ มันก็ถูกยางไม้ของพีช ที่ไม่รู้จักชื่อหล่นใส่หยดใหญ่ จนเคลือบคลุมมันไว้ทั้งตัวในพริบตา

มันหลับใหลอยู่ในยางไม้หยดใหญ่นั้นมานับพันๆ หมื่นๆ ปี จวบจน ยางไม้กลายเป็นสภาพเป็นอำพัน มันก็ไม่เคยหลุดพ้นจากพันธนาการ

กระทั่งเมื่อครู่ซู่เฟียนจื่อเลื่อนชั้นสำเร็จแล้วเก็บผู้วิเศษเข้าไปใน

ดอกซีรี่ย์นี่ จึงทำให้ตนเองร่วงตกพื้นกระแทกจี้อำพันนี้แตก และปลดปล่อย
ผีเสื้อซ่อนฟ้าที่ถูกรังอยู่ด้านในออกมา

จากนั้นเมื่อนางหมายจะปิดผนึกซุหู่ลู่ ดาวเทียนเสวียนที่ลอยตัวอยู่
ตรงหว่างคิ้วของนางก็เปล่งลำแสงโชติช่วง ธรรมชาติของผีเสื้อซ่อนฟ้า
ก็ชอบเล่นแสงไม่ต่างจากแมลงอื่นๆ ดังนั้นมันจึงพุ่งเข้าไปหาและถูก
ซุเพียนจื่อปิดผนึกแทนซุหู่ลู่พอดี

พร้อมกับที่ผีเสื้อซ่อนฟ้าถูกปิดผนึก พลังพิเศษด้านการล่องหนและ
เมินเฉยต่อการโจมตีเฉพาะจุดก็ถูกปลุกขึ้นมา จึงทำให้ซุเพียนจื่อผู้กลายเป็น
เจ้านายของมันโดยบังเอิญสามารถรอดพ้นกระบวรท่าปลิดชีพของซุหู่ลู่ได้
ในห้วงคับขันอันตรายที่สุด

เพียงแต่ระดับฝีมือของซุเพียนจื่อในปัจจุบันไม่อาจใช้พลังพิเศษนี้
ตามใจชอบ ดังนั้นนางจึงไม่เพียงถูกจำกัดเวลาในการล่องหน เมื่อหมดเวลา
แล้วลมปราณทั่วร่างนางก็จะถูกใช้หมดสิ้นด้วย จากนั้นนางก็จะประคองตัว
ไม่ไหวสลบไสลไปในไม่ช้า

ตามที่นางประมาณดู ตอนนี้เวลาที่นางสามารถล่องหนเอาชีวิตรอด
มีแค่หนึ่งเคอาก็จริงอยู่ แต่เมื่อพลังวัตรของนางเพิ่มพูนขึ้น ระยะเวลาที่จะ
คงสภาพล่องหนไว้ก็จะยาวนานขึ้นตามไปด้วย หากสักวันนางฝ่าฟัน
ขั้นทรงฤทธานุภาพสุดยอดท้ายของผู้ฝึกวิทยายุทธ์จนกลายเป็นเซียนบนดิน เมื่อนั้น
นางก็จะล่องหนได้ทุกเวลาโดยไม่มีขีดจำกัดอีกต่อไป

แต่สำหรับซุเพียนจื่อในตอนี้แล้ว ระดับขั้นที่ว่ำนั้นยังไกลแสนไกล
เหลือเกิน

ยามนี้ความรู้สึกไร้ตัวตนชนิดนั้นค่อยๆ เลือนหายไปทีละนิด ซุเพียนจื่อ

รู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าร่างกายของตนกลับคืนมาแล้ว ทว่าอาการอ่อนล้า กลวงโหวงอย่างลึกซึ้งก็ท่วมมิตัวนางอย่างรวดเร็ว

ชั่ววูบก่อนที่จะหมดสติ ชูเพียนจื่อก็พลันนึกถึงเรื่องหนึ่ง... ไม่รู้คราวนี้ หมียักษ์สองตัวในดอกชวีหมีได้เลื่อนขึ้นไปด้วยหรือไม่ หากว่าได้ เช่นนั้นก็กำโรมหาศาลแล้ว แต่ดูเหมือนช่วงเลื่อนขึ้นนางไม่ยักรู้สึกว่ามีเหตุการณ์ที่ลมปราดในร่างพลันถูกดอกชวีหมีสูบเกลี้ยงอย่างครวาก่อนเลย... รอให้นางหลับพักเต็มตาแล้วค่อยตื่นมาดูก็แล้วกัน... ผู้ວິນต้องร้อนใจมากแน่ เมื่อครูนางตื่นตะลึงเกินไป จึงใช้กระแสดจิตบอกมันแล้วว่าตนปลอดภัยดี จากนั้นก็มีวิธีหาที่ซ่อนตัว ตอนนี้นางไม่เหลือทั้งกำลังวังชาและเวลา จะแจกแจงให้มันฟังแล้วจริงๆ

ห่างออกไปนับหมื่นหลี่ที่เชิงบรรพตเซียนพันเมฆา เด็กกำปใช้คนหนึ่ง พลันร้องลั่นอยู่เบื้องหน้าทำเนียบชั้นถอดรูป

"เฮ้?! ชื่อของชูเพียนจื่อหายไปจากจารึกหยกแล้ว!"

เด็กกำปใช้หลายคนพอได้ยินเสียงก็พากันวิ่งมาเฝ้าหน้ามองขึ้นไป อันดับหนึ่งบนนั้นเปลี่ยนเป็นนามของอีกคนแล้วจริงๆ ด้วย ส่วนชื่อของชูเพียนจื่อกลับหาไม่พบอีกเลย

"พวกเราไปดูทำเนียบชั้นเปลี่ยนกระดุกกันเถอะ ไม่แนงนางอาจติดทำเนียบนั้นแล้วก็เป็นได้" เด็กกำปใช้อีกคนวิ่งกระโดดไปถึงหน้าจารึกหยกแผ่นที่สองซึ่งอยู่ข้างกัน แล้วเริ่มค้นหาชื่อของชูเพียนจื่อไล่ขึ้นไปจากอันดับหนึ่งร้อยที่อยู่ล่างสุด

ตามกรณีปกติที่เคยเป็นมา อันดับหนึ่งของชั้นถอดรูปเมื่อเลื่อนสูงขึ้น

เปลี่ยนกระดุกแล้ว น้อยคนนักที่มีพรสวรรค์และฝีมือโดดเด่นพอจะเบียดเข้ามาในร้อยอันดับแรกได้ทันที ทว่าผลงานของซูเพียนจื่อในชั้นถอดรูปชวนตะลึงเหลือเกิน ไม่นานจากกลายเป็นหนึ่งในร้อยคนนั้นก็เป็นที่
 ขณะที่ได้กรับใช้คนนี้ตรวจรายชื่ออย่างเชื่องช้าและละเอียดลอออย่างจู่ๆ พวกพ้องที่อยู่ด้านข้างก็กระตุกแขนเสื้อของเขา บอกพลางชี้มือไปยังตำแหน่งที่อยู่สูงหน่อยของจารึกหยก "ไม่ต้องหาแล้วๆ อยู่ข้างบนตรงอันดับที่หกสิบห้า!"

"อะไรนะ!" เด็กกรับใช้หลายคนพลันสะดุดหายใจเข้าพร้อมกัน นางเพิงจะเลื่อนจากชั้นถอดรูปไปขึ้นเปลี่ยนกระดุกก็ติดอันดับที่หกสิบห้าแล้ว?! ผู้อื่นไม่มองฟ้าอย่างอัปยศถ้อยคำก็ไม่รู้จะว่าอย่างไรดี!

เด็กกรับใช้คนหนึ่งพูดอย่างตื่นตกใจ "ข้าจำได้ว่าตอนนั้นที่ซูหนู่หลี่เพิงจะเลื่อนจากชั้นถอดรูปไปขึ้นเปลี่ยนกระดุก เขาติดอันดับที่เก้าสิบเอ็ด ส่วนตอนเจิ้งเฮ้ออู้ดูเหมือนจะติดอันดับที่เจ็ดสิบแปด"

อัจฉริยะผู้ลือนามสองคนนี้ล้วนติดทำเนียบร้อยอันดับของชั้นเปลี่ยนกระดุกทันทีในวันเดียวกับที่เลื่อนขึ้นมาจากชั้นถอดรูป ทว่าซูเพียนจื่อกลับสลัดพวกเขาทิ้งด้วยอันดับที่เหนือกว่าอย่างเห็นได้ชัด

การฝึกวิชายุทธ์เลื่อนพลังวัตรไปแต่ละขั้นนั้นล้วนยากเย็นแสนเข็ญระดับขั้นยิ่งสูง ระยะเวลาที่ผู้ฝึกวิชาแต่ละคนรั้งอยู่ในขั้นเดิมก็จะยิ่งยาวนาน สัดส่วนของยอดฝีมือผู้แข็งแกร่งก็จะยิ่งเพิ่มขึ้น คิดจะขมรัศมีของผู้เยี่ยมยุทธ์เหล่านั้นจึงมีความยากตามไปด้วย

อย่างเช่นชั้นถอดรูป ผู้ฝึกวิชามากมายที่มีคุณสมบัติดีหน่อยล้วนเลื่อนสู่ชั้นเปลี่ยนกระดุกได้ในเวลาหนึ่งถึงสองปี ทำเนียบร้อยอันดับของ

ชั้นถอดรูปจึงเปลี่ยนแปลงรวดเร็วที่สุด ทุกวันมีคนติดและหลุดจาก
ทำเนียบนับจำนวนไม่ถ้วน ผู้ที่ได้ครองอันดับหนึ่งของชั้นนี้โดยทั่วไปไม่กี่วัน
ก็จะหายจากทำเนียบ เพราะพลังวัตรเลื่อนไปขึ้นเปลี่ยนแปลงกระดูกแล้ว

ยิ่งเลื่อนไปชั้นท้ายๆ ทำเนียบก็จะยิ่งเปลี่ยนแปลงช้าลง จึงเป็น
เรื่องปกติมากที่หนึ่งร้อยอันดับแรกของชั้นเหนือสามัญขึ้นไปจะไม่มีการ
เปลี่ยนแปลงเลยในรอบสิบปี จำนวนรายชื่อบนจารึกหยกก็ยิ่งหรือมแห่ริม
มีเพียงไม่กี่สิบคนในชั้นพันโลกิยะและสิบกว่าคนในชั้นทรงฤทธา แม้กระทั่ง
ร้อยอันดับก็ยังมีไม่ครบด้วยซ้ำไป

ว่าซูเฟียนจื่อกลับสร้างปาฏิหาริย์ได้อีกครั้งในช่วงเวลาสั้นๆ แค่เพียง
เดือนเศษ ไม่มีใครล่วงรู้ว่ นางทำได้อย่างไรกันแน่ กระนั้นข่าวคราวนี้
ก็ยังคงแพร่สะพัดไปทั่วดินแดนพันเมฆาอย่างรวดเร็ว

แน่นอนว่าเจิ้งเฮ้ออี่แห่งตระกูลธรรมะอันดับหนึ่งผู้เป็นอัจฉริยะรุ่นใหม่
ที่โดดเด่นเหนือใครก่อนหน้าซูเฟียนจื่อ นั้น ย่อมจะหนีไม่พ้นกลายเป็น
ตัวเปรียบเทียบของนางไปโดยปริยาย ซ้ำเป็นฝ่ายที่ถูกเปรียบว่าด้อยกว่า
อีกด้วย

ตอนที่เจิ้งเฮ้ออี่ได้ยื่นข่าวนี้ก็ตะลึงงันไปเช่นกัน วันเวลาถัดจากนั้น
เขายิ่งบากันบ่นเฟือวิษามากกว่าเดิมโดยไม่รู้ตัว อัจฉริยะทั้งหลายล้วนหยิ่ง
ในศักดิ์ศรี เมื่อรู้ว่าใต้หล้านี้มีคนมาทาบรัศมี หรือถึงขั้นเหนือกว่าในด้าน
ที่ตนเองภาคภูมิใจเป็นที่สุด ก็ยากที่จะไม่เกิดความคิดประชันขันแข่ง

โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว เขาจึงมองซูเฟียนจื่อเป็นคู่แข่งที่กล้าแข็ง ขณะเดียวกัน
ก็อดอยากรู้ไม่ได้ว่านางใช่เด็กสาวผู้นั้นจริงหรือไม่... เด็กสาวหน้าตาหมัดจด
ที่ไม่มีจุดเด่นอะไรมากมาย นอกจากเส้นผมยาวกว่าผู้อื่นและดูเหมือนจะ

คลังบุรุษนิตๆ ผู้นั้น

เขาพลันนึกเสียใจอยู่บ้างที่วันนั้นไม่ได้พิจารณานางให้ชัดเจน หากว่าเป็นนางจริงๆ ตอนที่พบกันใหม่เขาก็อาจจำนางไม่ได้แล้ว อย่างไรก็ตามเสีย ขณะเลื่อนจากชั้นถอดรูปสู่ชั้นเปลี่ยนกระดุก รูปโฉมของผู้ฝึกวิชาทุกคน จะเกิดการเปลี่ยนแปลงไปบางส่วน...

เมื่อซูเพียนจื่อฟื้นจากภาวะสลบไสล รอบด้านก็มีตสนิทแล้ว นาง ไม่ได้รีบร้อนออกจากที่นอน เพียงเพ่งจิตเข้าสู่ดอกชวีหมี่ในกำไลแขน เจ็ดดารา ทันทีที่ฝูอวิ้นสัมผัสได้ถึงจิตของนางก็ยินดีปรีดาเป็นการใหญ่

ซูเพียนจื่อเล่าเหตุการณ์คร่าวๆ ที่นางบังเอิญปิดผนึกมีเสื้อซ่อนฟ้าได้ ระหว่างการต่อสู้อันน่าหวาดเสียวกับซุนหู่ลู่ จากนั้นนางก็เบนความสนใจ ไปที่หมี้ยักษ์ขนทองสองตัวที่ยังหลับลึก

"ไม่ต้องดูหรอก เจ้าหมี่เบ้งสองตัวก็เลื่อนมาเป็นสัตว์อสูรชั้นสองแล้ว อีกทั้งพื้นที่ลับในดอกชวีหมี่นี้ก็ขยายใหญ่ขึ้นด้วย" ฝูอวิ้นเห็นซูเพียนจื่อ ปลอดภัยดี จิตใจก็ผ่อนคลายลง จึงกลับมาทำที่เอื้อระเหยเช่นเคย

"แปลกจริง คราวก่อนลมปราณของข้าถูกสูบจนหมดถึงทำให้พวกมัน สองตัวกลายเป็นสัตว์อสูรชั้นหนึ่งได้ เหตุใดคราวนี้พวกมันเลื่อนชั้นซ้ำกลับไม่รู้สักอะไรเลยเล่า" ซูเพียนจื่อนึกงง

ฝูอวิ้นเอียงศีรษะตอบ "อาจเพราะการเปลี่ยนจากสัตว์ป้าธรรมดา มาเป็นสัตว์อสูรมีความยากค่อนข้างมาก ดังนั้นลมปราณที่สูญเสียไป จึงมากตาม อีกอย่างคราวก่อนพลังวัตรของท่านเพิ่งจะแตะขอบพอดี ก็เลื่อนชั้นแล้ว แต่คราวนี้ท่านอดทนจนสั่งสมได้ถึงสามสิบแรงข้างสาร

ค่อยเลื่อนชั้น ลมปรมาณในร่างจึงมีเหลือเฟือกว่าคราวก่อนมาก"

อืม มีเหตุผลที่เดียว!

ซูเฟียนจื่อพยักหน้าก่อนกล่าว "ไม่รู้ตอนนี้ดอกชวีหมีจะควบคุม สัตว์อสูรให้เข้าได้สักกี่ตัว ही หากทุกครั้งที่เลื่อนชั้นล้วนควบคุมสัตว์อสูร ได้เพิ่มขึ้นแค่อาศัยกองทัพสัตว์อสูรเข้าก็จะเป็นใหญ่ในพื้นที่หนึ่งได้เลยเชียว!"

สาวน้อยยังคงคิดก็ยังคงคึกคึกอีกเหมิ จึงตัดสินใจทันทีว่าหมียักษ์สองตัว ฟั้นเมื่อไร นางจะพาพวกมันไปจับสัตว์อสูรชั้นสองกลุ่มหนึ่งมาทดสอบดู

"ท่านทดสอบดูก่อนดีกว่าว่าที่แท่นตอนนี้พลังวัตรมีอยู่เท่าไรแล้ว" ฝูอวินเอ่ยแย้งขึ้น

"ก็ถูกของเจ้า อีกเดี๋ยวพวกเราไปทดสอบที่นอกอำเภอเสร็จก็ไปหา เจ้าเจ็ดจ่ากับเจ้าหิมะกัน ครั้นนี้โชคดีที่มีพวกมันช่วยเหลือ ไม่เช่นนั้น ข้ายังไม่ทันได้เลื่อนชั้นก็ต้องถูกซูลู่ตัวบัดซบนั้นฆ่าตายไปก่อนแล้ว" เพียงนึกถึงภาพเหตุการณ์เขย่าขวัญเมื่อตอนกลางวัน ซูเฟียนจื่อก็ยังรู้สึก ใจสั่นไม่หาย

ฝูอวินไม่มีความเห็นต่าง ซูเฟียนจื่อจึงลุกขึ้นเดินออกมาจากฝั่งฉาง ทั้งอำเภอล้วนเงียบสงบ มีเพียงเสียงสุนัขหอนเป็นบางครั้ง ตอนนี้น่าจะเป็นเวลากลางดึกแล้ว

ด้วยพลังวัตรของนางในปัจจุบัน การไปจากอำเภอเล็กๆ ในยามวิกาล โดยไม่ทำให้ผู้อื่นแตกตื่นนั้นง่ายตายดูลูกฝูฝู

เมื่อถึงนอกอำเภอ ซูเฟียนจื่อก็ปล่อยฝูอวินออกมาจากดอกชวีหมี แล้วให้มันพานางเหาะเข้าไปในภูเขาเล็ก รอจนเสาะพบพื้นที่โล่ง นางก็ขีดหนึ่งหมัดใส่พื้นเต็มแรง

โครม!

ลึนเสียงดังสนั่น บนพื้นข้างหน้าก็ปรากฏหลุมลึกขนาดมึ่มมาเพิ่มเติมมา พร้อมด้วยรอยแตกกระแหว่งสายแล้วสายเล่าที่แผ่ขยายไปทุกทิศทางรอบปากหลุม หมัดนี้อย่างน้อยต้องมีพลังถึงห้าสิบบางข้างสารเต็มๆ!

เนื่องจากซู่เพียนจื่อสั่งสมพลังในชั้นถอดรูปไว้ลึกล้ำยิ่ง จึงทำให้ฝีมือรุดหน้าแบบก้าวกระโดดทันทีที่นางฝ่าด่านเลื่อนขั้นสำเร็จ หากนางในตอนนั้นสู้ศึกกับซู่มา่ม่านในวันนั้นอีกครั้ง ต่อให้ไม่ใช้สัตว์อสูรและกลยุทธ์ใดๆ นางก็มีความมั่นใจว่าจะคว้าชัยได้แน่นอน!

ซู่เพียนจื่อยิ้มร่ากับผู่อวี่นอยู่สักพักก็หีบเสเบียงออกมากินจนอิ่มหน้าเสร็จแล้วนางจึงไปหาลำธารเล็กๆ สายหนึ่งเพื่อล้างหน้าล้างตา

เนื่องจากก่อนหน้านี้นางอยู่กับเจ้าหิมะและเจ้าเจ็ดจ้ำตลกด แม้แต่ตอนที่ไม่วมหน้ากากภูตพินหน้า นางก็ยังคงแต่งหน้าเอาไว้ เมื่อผ่านการเคี้ยวกรำมาตลอดวัน สีแต่งหน้าเหล่านั้นจึงเลอะเป็นปื้นจนดูไม่ได้แล้ว จำเป็นต้องล้างให้สะอาดเพื่อแต่งหน้าแปลงโฉมใหม่อีกครั้ง

และที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้น...นางจำได้ในตำราบอกว่าเมื่อทะเลงสู่ชั้นเปลี่ยนกระดุกแล้วรูปโฉมจะเกิดการเปลี่ยนแปลง นางอยากรู้ยิ่งนักว่าตนเองจะเปลี่ยนไปอย่างไร

ซู่เพียนจื่อเสียเวลาไปนานกว่าจะเซ็ดล้างสิ่งต่างๆ บนใบหน้าได้เกลี้ยงเกลา นางจึงเงยหน้าพรุฒมหายใจยาวแล้วบ่นอุบ "ให้ของเหล่านี้เหนอะติดอยู่บนหน้านานๆ ช่างน่าอึดอัดแทบตาย!"

ลำธารไหลเชี่ยว นางจึงไม่อาจอาศัยเงาสะท้อนในน้ำมองใบหน้า

ของตนได้ชัดเจน ยัคดีเพื่อให้แต่งงานได้สะดวก ในดอกซวีหมีจึงมีคั่นช่องบานใหญ่เก็บเตรียมเอาไว้ รอจนนางหยิบคั่นช่องออกมาแล้วส่องดูกับแสงจันทร์ นางก็ตะลึงงันไปทันที

คนในคั่นช่องนี้... ก็คือนางจริงหรือ!

ซูเพียนจื่อเห็นชัดถนัดตาว่า 'นาง' ที่อยู่ในคั่นช่องนั้นเผยสีหน้าที่มีที่กกระนั้นก็ยังไม้อาจเปลี่ยนเค้าโครงความงามของดวงหน้าที่ชวนให้ผู้อื่นอิจฉาริษยานั้นได้

เข้าถึงกับกลายเป็นสุดยอดหญิงงามไปแล้ว!

ซูเพียนจื่อคิดแบบหลงตัวเองได้เลยว่านางโตมาจนปานนี้ เคยเห็นสาวงามในหนัง ในทีวี ในอินเทอร์เน็ต และในชีวิตจริงมานับไม่ถ้วน แต่ไม่มีเลยสักคนที่พอจะทาบนางได้

ดวงหน้านี้อคล้ายคลึงกับรูปโฉมเดิมอย่างน้อยเจ็ดแปดส่วน ทว่าเพียงแค่ความต่างสองสามส่วนนั้นก็ชัดเส้นแบ่งอันลึกล้ำสายหนึ่งไว้ระหว่างความงามหมดจดในอดีตกับความงามพิลาศกระจ่างตาในปัจจุบันแล้ว

หากบอกว่านางในวันวานคือดอกมะลิกระจ่มกระจิมที่หอมสดชื่น เช่นนั้นนางในวันนี้ก็คือนอกบัวหิมะที่เพิ่งจะแย้มบาน ดวงพิสุทธ์เป็นเอกหาใดเทียบเทียม!

แม้ซูเพียนจื่อไม่ใช่คนที่ใส่ใจรูปโฉมนัก แต่ถึงอย่างไรก็ไม่มีเด็กสาวคนใดที่ไม่อยากให้ตนเองนำมามองชวนหลงใหลหรอก

การเลื่อนขั้นครั้งนี้แม้แสนจะเขย่าขวัญ แต่ผลดีหลังจากนั้นก็เพียงพอจะทำให้คนที่หลับฝันต้องหัวเราะจนรู้สึกตัวตื่น ซูเพียนจื่อยอดโฉมหญิงงาม

ในคันห้อง ใจก็อดสงสัยไม่ได้ว่าตนเองใช้กำลังฝันอยู่หรือไม่

"นี่ๆ ท่านล้าหน้าขนาดนี้แล้วยังไม่เสร็จอีกหรือ มาให้ข้า
ชมดูหน่อยว่าท่านเปลี่ยนไปอย่างไรบ้าง ไม่ต้องวิตกไปหรอก อาซาเทพ
ผู้มีคุณธรรมสูงส่งและยกย่องความงามของจิตใจย่อมจะไม่รังเกียจ
เดียดฉันท์เจ้านาย เพียงเพราะนางหน้าตาไม่ดีแน่"

ผู้อรวิตรระเวนเด็บบุปผาในป่าด้วยฝีมือการกินที่อำมหิต พอกิน
อิมหมีพื้มันแล้วก็เดินทอดน่องกลับมาช้าๆ พลันเห็นซุเพื่อนจื่อหันหลังนั่ง
มันจึงคิดจะเดินเข้าไปมองใกล้ๆ

"เจ้าน่ะสิที่หน้าตาไม่ดี ตอนนี่ข้าสวยมากเลยเชียะ เจ้าอย่าได้
น้อยเนื้อต่ำใจเกินไปก็แล้วกัน!" ซุเพื่อนจื่อวางคันห้องแล้วหมุนตัวมาพูด
อย่างหัวเสียด

ผู้อรวิทอาศัยแสงจันทร์มองเห็นรูปโฉมของนางได้ถนัดชัดเจน
ฉับพลันนั้นมันเหมือนถูกสายฟ้าฟาด นิ่งงันพูดจาไม่ออกสักคำเดียว

ในดวงตาคู่โตที่ดำขลับดงามของมันเผยอารมณ์อันสลั้บซับซ้อน...
ทั้งตื่นตะลึง ปลาบปลื้ม คะนิงหา เศร้าสลด และปวดร้าว...ทั้งหมดนี้
ล้วนมีผสมปนกันอย่างละนิดอย่างละหน่อย

ซุเพื่อนจื่อถูกสายตาทิกลของมันมองจนขนลุกขนพองอยู่ในใจ จึง
ยกมือโบกไปมาข้างหน้าดวงตาของมันก่อนถาม "เป็นอะไรไป ไม่เคยเห็น
หญิงงามหรือ มัวเหม่ออะไรของเจ้า"

ผู้อรวิทออกแรงกะพริบตาแล้วตอบเสียดเบา "ข้าเคยเห็นภาพเหมือน
ของมารดาท่าน ท่านหน้าตาเหมือนนางแทบจะไม่ผิดเพี้ยนเลย"

"จริงหรือ! แล้วภาพเหมือนนั้นอยู่ที่ใดกัน ที่ถ้าพันจึงจอกไอโซหรือไม่

เหตุใดก่อนหน้านี้เจ้าไม่เอามาให้ข้าดูเล่า" ชูเพียนจื่อลู่บไล้ใบหน้าของตนเองอย่างตื่นตื่นยินดีไม่น้อย ท่านแม่มีรูปโฉมที่เหมือนกับนางแพบจะไม่ผิดเพี้ยนหรือ เช่นนั้นก็ต้องเป็นสุดยอดหญิงงามอย่างแน่นอน!

"แล้วเจ้าเคยได้เห็นภาพเหมือนของท่านพ่อข้าหรือไม่ เขาหน้าตาเป็นอย่างไร ต้องหล่อเหลามากๆ เลยสินะ!" คำถามของนางติดกันไม่ขาดสาย

สาวน้อยรู้ว่าในโลกใบใหม่นี้ย่อมไม่มีสิ่งของแบบภาพถ่าย ดังนั้นจึงไม่เคยคิดในทิศทางนี้มาก่อน ตอนนี้อพยพได้ยิวผู่อวี่นพลันเอ่ยถึงภาพเหมือน นางจึงนึกเสียใจภายหลังขึ้นมาทันที

เหตุใดเรื่องนี้ตอนอยู่ที่ถ้ำพันจิ้งจอกนางจึงนึกไม่ถึงนะ ต่อให้ไม่มีภาพเหมือนของบิดามารดาที่วาดไว้อยู่ก่อน นางก็สามารถขอให้คนที่เคยเห็นบิดามารดาของนางอย่างเช่นท่านปู่หรือผู้่อวี่นผู้ใหญ่ท่านใดให้ดูก็ได้! เหตุใดนางจึงได้หัวทิ่มถึงเพียงนี้ละ

ผู่อวี่นสันคีระชะตอบ "ภาพเหมือนใบนั้นอยู่ที่ท่านพ่อข้า หายไปแล้วละ มารดาของท่านงดงามเช่นนี้ บิดาของท่านย่อมจะไม่ด้อยแน่ หากไม่จะคู่ควรกับมารดาของท่านได้อย่างไร"

น้ำเสียงตอนที่ผู่อวี่นพูดประโยคนี้ฟังทะแม่งๆ อยู่บ้าง คล้ายมีความละมุนละไมอุ่มสุขไม่สิ้นสุด ปนอาการกระหึ่มได้ใจอยู่นิดๆ

ใครไม่รู้คงนึกไปว่ามันกำลังหวนระลึกลงถึงรักแรกของมันอยู่!

ชูเพียนจื่อลู่บหวังอยู่บ้าง ทว่าไม่ซำก้ฮึกเหิมขึ้นมาใหม่ "ไม่เป็นไรสักวันหนึ่งข้าก็จะได้เห็นพวกท่านด้วยตาของข้าเองอยู่แล้ว"

ผู่อวี่นก้มหน้าขานดังฮึมแล้วแกว่งหางเปลี่ยนหัวข้อสนทนา "อีกเดี๋ยวลำไปพบเจ้าหิมะกับเจ้าเจ็ดจ้ำ ทางที่ดีซ่อนเส้นผมเอาไว้ก่อนเถอะไม่เช่นนั้น

พวกมันอาจขวัญถูกระเจิงเพราะท่านได้"

ความยาวเส้นผมของชูเพียนจื่อในตอนนี้อยู่เมื่อประกอบกับอายุของนางแล้ว ไม่ว่าจะคนหรือสัตว์หรือสูรได้พบเห็นก็ต้องสะดุ้งโหยงกันทั้งนั้น

ชูเพียนจื่อจึงพยักหน้ารับ ก่อนจะห่อเส้นผมซ่อนไว้ในหมวกแล้วหยิบอุปกรณ์ออกมาแปลงโฉมตนเองให้กลายเป็นหนุ่มน้อยผิวดำหน้าตาธรรมดาคนเดิม เมื่อแน่ใจว่าไม่มีช่องโหว่อะไร นางจึงขี้อู้อวีนเหาะไปยังจุดรวมพลที่นัดหมายกับสัตว์สูรทั้งสองไว้ล่วงหน้า

พอได้ยินเสียงของนาง สัตว์สูรทั้งสองก็เดินออกมาจากที่ลี้ภัยเห็นหนึ่งคนกับหนึ่งม้าลั่นแคว้นคลาดปลอดภัย หนึ่งใหม่กับหนึ่งเดี๋ยวก็นำบานฉวีตรงมาถามไถ่รู้นี้ด้วยความหวังใย

ชูเพียนจื่อไม่ได้เล่ารายละเอียดเหตุการณ์อันน่าหวาดเสียว กับโชคดีมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับนางภายหลังแยกกับพวกมัน เพียงบอกว่านางหลบหนีได้เร็วจึงไม่ถูกศัตรูไล่ตามทัน แต่เพราะกลัวจะถูกศัตรูหาพบ นางจึงซ่อนตัวอยู่ไกลๆ ครั้งก่อนวันให้หลังเห็นว่าไม่มีเรื่องอะไรแล้วถึงได้ลอบแฝงตัวกลับมา

ชูเพียนจื่อชอบอกชอบใจที่เมื่อกลางวันสัตว์สูรทั้งสองมีน้ำใจช่วยเหลือ จากนั้นพูดว่า "นับเวลาดูแล้ว วันมะรืนฤทธิ์ของหย้าเสวียนอยู่ในตัวพวกเจ้าก็จะกำเริบ ข้าตั้งใจว่าข้าพวกรุ่นนี้จะรีบเดินทางไปตามลาดนัดของผู้ฝึกวิชาในละแวกใกล้เคียงเพื่อหาผลหงส์ซาดมาให้พวกเจ้า หากหาพบ พวกเจ้าก็จะได้ทุนทุกชิ้นน้อยลงหนึ่งหน พวกเจ้ายังมีของอย่างอื่นที่ต้องการอีกหรือไม่ ข้าจะได้นำกลับมาพร้อมกัน"

ตั้งแต่วันรุ่งขึ้นที่บรรลुข้อตกลงร่วมงานกัน ชูเพียนจื่อก็เคยได้เห็น

สภาพอันน่าอนาใจของพวกมันตอนที่ฤทธิ์ยากำเริบแล้ว แม้ได้อาศัยพลังอินหยางที่สมดุลกันในตำแหน่งนั้นช่วยบรรเทา นับว่าพวกมันไม่ค่อยทรมานมากเท่าแต่ก่อนแล้ว แต่กระนั้นพวกมันก็ต้องทนทุกข์กันพักใหญ่

นี่ถึงเมื่อกลางวันที่พวกมันเสี่ยงชีวิตย้อนกลับมาช่วยเหลือนางชูเพียนจื่อก็รู้สึกว่ามันควรจะทำอะไรเพื่อพวกมันบ้าง

ต่อให้พวกมันช่วยนางเพื่อให้นางไปหาผลหงส์ชาติ ถึงอย่างไรพวกมันก็เสี่ยงอันตรายช่วยชีวิตนางไว้อยู่ดี

เจ้าหิมะกับเจ้าเจ็ดจ้าดีใจเป็นการใหญ่ รีบพูดขอบคุณตืดๆ กัน จากนั้นเจ้าหิมะก็ตอบอย่างคึกคัก "มีผลหงส์ชาติก็ดีมากๆ แล้ว อย่างอื่นไม่ต้องหรอก"

พวกมันเชื่อคนง่ายไปหน่อยหรือไม่ไม่กลัวบ้างหรือว่านางใช้ประโยชน์จากพวกมันเสร็จแล้วจะหันขวับหนีหาย

ชูเพียนจื่อถามด้วยความอยากรู้ "แค่นี้พวกเจ้าก็เชื่อแล้วหรือว่าข้าจะไม่หลอกลวงพวกเจ้า"

เจ้าหิมะตอบอีกอึ้งอยู่บ้าง "แรกสุดก็ไม่ค่อยเชื่อเท่าไรหรอก แต่หลังจากที่พวกเราไปหลอกคนในอำเภอแรกเสร็จ เจ้าก็รักษาสัตย์ญากลับมาบอกพวกเราเรื่องผลหงส์ชาติ อีกอย่าง..."

มันเว้นวรรคชั่วครู่ค่อยเอ่ยปาก "ครั้งนั้นข้าแอบอยู่ในอำเภอต่อเพื่อจะดูว่าเจ้าหลอกคนไปเพื่ออะไร ผลคือทั้งที่เห็นอยู่ว่าเจ้าสามารถหลอกเอาผลประโยชน์มากมายจากผู้คนในอำเภอนั้นได้ แต่เจ้ากลับพุดชูพวกคนชั่วนั้นแคยกเดียวก็จากไปแล้ว ข้ากับเจ้าเจ็ดจ้าเคยหารื้อกัน... พวกเราต่างรู้สึกว่าคุณเป็นคนที่ไม่เลวคนหนึ่ง"

ซูเพียนจื่อถูกชมจนรู้สึกกระดากอยู่บ้าง ในฐานะสิบแปดมงกุฏ แต่กลับถูกผู้อื่นชื่นชมว่าเป็นคนดี นางอดตะขิดตะขวงใจไม่ได้จริงๆ

ทว่าไม่ช้านางก็นึกถึงเรื่องน่าแปลกได้เรื่องหนึ่ง "วันนั้นเจ้าไม่ได้ไปจากตัวอำเภอกว แต่ติดตามอยู่ใกล้ตัวข้าอย่างนั้นหรือ เหตุใดข้าจึงไม่สังเกตเห็นเจ้าเลยเล่า"

นางเชื่อมั่นว่าตนเองหิวไปตามคมกว่าผู้ฝึกวิชายุทธ์ทั่วๆ ไปมาก ทว่านางกลับไม่รู้สึกรถึงการคงอยู่ของเจ้าหิมะเลยแม้แต่น้อย เรื่องนี้แปลกประหลาดเกินไปแล้ว

เจ้าหิมะตอบอย่างกระหึ่มได้ใจ "เพราะว่าข้าอยู่ห่างจากเจ้า ไกลลิบเลยนะสิ ข้าคือเตียวหิมะเนตรทิพย์เชียวนะ!"

จริงด้วยสิ!

ซูเพียนจื่อลืมนึกไปเสียสนิท เตียวหิมะเนตรทิพย์สายตาดูอย่าง น่าอัศจรรย์ ทั้งสามารถวิเคราะห์ได้ว่าผู้อื่นกำลังพูดอะไรโดยอาศัย การอ่านรูปปากของผู้พูด นี่ก็คือความสามารถพิเศษที่ติดตัวพวกมันมา แต่กำเนิด

แน่นอนว่าความสามารถนี้ต้องเป็นเตียวหิมะเนตรทิพย์ชั้นสอง ขึ้นไปโดยกำเนิดเท่านั้นจึงจะทำได้ เพราะนอกจากสัตว์อสูรชนิดพิเศษ ส่วนน้อยอย่างอาซาเทพที่บรรพชนมีพันธสัญญากับมนุษย์และใช้ชีวิต ร่วมกับมนุษย์มาตลอดนับพันๆ หมื่นๆ ปีแล้ว สัตว์อสูรชั้นหนึ่งชนิดอื่น ล้วนไม่มีความสามารถพูดภาษามนุษย์

แม้แต่สัตว์อสูรชั้นสองและสามจำนวนมากก็ยังไม่แน่ว่าจะใช้ ภาษามนุษย์ได้ดี จึงยังไม่ต้องเอ่ยถึงว่าจะแยกแยะเนื้อหาบทสนทนา

ผู้เป็นหนึ่งในถิ่นล้า... ตีอาผู้โด่งงอ 2

ของมนุษย์ได้โดยอาศัยแค่ตามอง

จะว่าไปเดี่ยวหิมะเนตรทิพย์ที่มีรูปร่างกระจิริด สายตาเป็นเลิศ และ
อ่านภาษาปากได้นี้ก็นับว่ามีพรสวรรค์ดีเหมาะจะเป็นสายลับหน่วยสอดแนม
อยู่เหมือนกัน

19

ซูเพียนจื่อพูดคุยกุสัพพะเหระกับเจ้าหิมะและเจ้าเจ็ดจำอีกหลายประโยค สี่ท่องฟ้าก็ค่อยๆ สว่างขึ้นทีละนิด ส่วนฝูอวี่นที่เคร่งเครียดมาทั้งวันก็พักผ่อน เพียงพอแล้ว หนึ่งคนกับหนึ่งม้าจึงบอกลาสัตว์อสูรทั้งสอง แล้วรีบรุดไปยัง เมืองที่ค่อนข้างใหญ่ในละแวกนั้น ซูเพียนจื่อพาฝูอวี่นเดินเข้าไปในเมือง ทหารรักษาเมืองเพียงปรายตามองนางแวบเดียวโดยไม่ได้แสดงท่าที่อื่นใด

พวกทหารดูเรียบเฉยเช่นนี้ บ่งชี้ว่าจะต้องเป็นอย่างที่ฝูอวี่นว่าไว้... ในเมืองมีผู้ฝึกวิชาอยู่มากมาย และย่อมจะมีตลาดนัดกับร้านค้าที่ทำการค้าขายกับพวกเขาโดยเฉพาะ

"ข้าพุดไม่ผิดกระมัง! ฮีๆ ด้วยประสบการณ์ที่ข้าตะลุยกเหนือท้องใต้มานานปี ฟังข่าวรับรองไม่ผิดแน่!" เฝิงจะชมฝูอวี่นในใจไปประโยคเดียว ซูเพียนจื่อก็ได้ยินมันคุยกวียกทางตัวเองอย่างปลื้มปริ่มได้ใจแล้ว

ความคิดที่จะเอ่ยปากชมเซยมันจึงถูกขยี้ทิ้งไปทันที
เจ้าหน้าที่เองเสียเหลือเกิน ขึ้นยังพูดชมมันอีกประโยคสองประโยค
จะไม่ยิ่งไปกันใหญ่หรือ!

ซูเพียนจื่อในคราบของหนุ่มน้อยเดินเตร่บนถนนไปเรื่อยเปื่อยไม่กี่รอบ
ก็พบเจอผู้ฝึกวิชาหนุ่มผมยาวประกาศคนหนึ่งจริงๆ นางจึงรีบเดินขึ้นหน้า
ไปขอคำชี้แนะว่าที่ไหนมีตลาดนัดของผู้ฝึกวิชา หรือไม่ก็ร้านค้าที่มีขาย
สมุนไพรวิเศษ

ผู้ฝึกวิชาหนุ่มคนนั้นกล่าวตอบว่า "เจ้ามาไม่ถูกจังหวะเวลา ตลาดนัด
ยังต้องอีกห้าวันถึงจะเปิด ส่วนร้านขายสมุนไพรวิเศษมีอยู่สองแห่งที่ย่าน
ตะวันตกของเมือง แห่งหนึ่งเปิดโดยตระกูลแพทย์ อีกแห่งเปิดโดยตระกูล
เทวโอสถ เจ้าลองไปสอบถามดูได้ ของในร้านตระกูลแพทย์เรียกราคา
ค่อนข้างถูก เพียงแต่น้อยชนิดยิ่ง ผิดกับของในร้านตระกูลเทวโอสถที่
แพงมาก แต่สมุนไพรวิเศษล้ำค่าส่วนใหญ่ล้วนมีอยู่ครบถ้วน"

ซูเพียนจื่อพอได้ยินว่าตระกูลของมารดาเปิดร้านที่นี่ ดวงตานาง
ก็พลันสว่างวิบวับ ทว่าลูกกลอนชำระกายของนางส่วนใหญ่ทิ้งไว้ให้ซูเจินเจิน
ใช้ ส่วนน้อยชนิดที่เหลือติดตัวอยู่นี้ไม่รู้จะพอซื้อผลหงส์ขาดหรือไม่

ดังนั้นนางจึงถามขึ้นอีกว่า "แถวนี้มีร้านรับซื้อพวกของวิเศษหรือ
ของมีค่าบ้างหรือไม่"

"มีสิ แถวนี้มีร้านค้าที่เปิดโดยตระกูลวานิชอยู่แห่งหนึ่ง ป้ายของ
พวกเขาจำได้ง่ายยิ่ง ก็คือร้านที่อยู่ข้างร้านยาของสกุลอวีนั่นล่ะ"

ซูเพียนจื่อกล่าวขอบคุณแล้วพาผู้ฝึกวิชาไปทางตะวันตกของเมือง
ระหว่างทางพบเจอผู้ฝึกวิชามากขึ้นเรื่อยๆ คาดว่าย่านตะวันตกก็คือ

ถิ่นที่อยู่ของเหล่าผู้ฝึกวิชาในเมืองนี้

นางถามคนมาตลอดทาง ไม่ช้าก็พบร้านสมุนไพรวิเศษสองแห่ง กับร้านค้าขนาดใหญ่ของตระกูลวานิชที่ผู้ฝึกวิชาหนุ่มผู้นั้นพูดถึง

"เหตุใดจึงได้ต่างกันมากเช่นนี้เล่า..." ชูเพียนจ้อมองดูอักษณามวิจิตรสูงห้าชั้นสองหลังตรงหัวถนนที่มีผู้คนไปมาขวักไขว่ พอเบนสายตาไปมองร้านเล็กอันซอมซ่อตรงท้ายถนนหน้าตรอกแคบๆ ที่มีสภาพเหมือนร้านของชำเก่าๆ ในใจนางก็พลันเสียสลดอย่างรุนแรง

หอสองหลังแรกก็คือ 'ร้านค้าสกุลเป็ย' ของตระกูลวานิช กับ 'ร้านยาสกุลอวีน' ของตระกูลเทวโอสถ ส่วนร้านหลังก็คือ 'ร้านหมอสกุลหลิว' ของตระกูลแพทย์

เพียงมองดูปราดเดียวก็เห็นชัดว่าความมั่งมีและยากไร้ไม่ใช่ต่างกันแค่ระดับธรรมดาๆ ตระกูลของท่านแม่ชัดสนถึงเพียงนี้เสียหรือ

ชูเพียนจ้อรู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง เท่าที่นางรู้มา... ในหมู่เซียนบรรพกาลนั้น 'เซียนแพทย์' บรรพชนของตระกูลแพทย์เป็นถึงเซียนผู้ลือนามและถูกจัดอยู่ในอันดับต้นๆ ส่วน 'เซียนโอสถ' บรรพชนของตระกูลเทวโอสถนั้นเป็นเพียงบริวารของเขา

ทว่าเมื่อกาลเวลาหมุนเวียนเปลี่ยนผัน ตอนนี้ตระกูลเทวโอสถกลับไปได้ดีกว่ามากเหลือเกิน

ชูเพียนจ้อเหลือบมองผู้่อวีนก่อนพูดอย่างจุนใจ "ข้าเอามีดสั้นของชูหู่ลู่ไปแลกเป็นลูกกลอนชำระกายมาก่อนก็แล้วกัน"

นางตัดสินใจไว้แต่แรกว่าตอนซื้อผลหงส์ชาติจะอุดหนุนกิจการของคนกันเองก่อน ตอนนี้อย่างนี้เห็นสภาพเช่นนี้ ความมุ่งมั่นของนางก็ยิ่ง

แนวแน่

มีดสั้นสี่เงินวาววับที่ซุหู่ลูทึงไว้เล่มนั้นเป็นของวิเศษระดับกลาง ดีเยี่ยมกว่ามีดสั้นเล่มเดิมของนางไม่รู้ตั้งกี่เท่า นางรู้สึกว่าการได้มีดสั้น เล่มนี้มาก็คุ้มเป็นค่าทำขวัญสำหรับที่ตนถูกซุหู่ลูไล่เข้ามาหนึ่งรอบ ตอนนื่ ก็คือเวลาที่จะไปพิสูจน์กันว่าตกลงค่าทำขวัญก่อนนี้มีมูลค่าสักเท่าไร

ร้านค้าสกุลเป็ย* คือหอสูงหลังซ้ายมือตรงหัวถนน เห็นประตูใหญ่ แขนงป้ายตรารูปเปลือกหอยสีทองอร่ามที่ไว้ตัวอักษร หน้าประตูมีผู้ฝึก วิชายุทธ์สองคนยืนเฝ้าอยู่ ดูจากเส้นผมที่ยาวเกือบถึงบ่าของพวกเขา ต่อให้ยังไม่ฝ่าด่านเลื่อนสู่ชั้นเปลี่ยนกระดุก เกรงว่าก็อีกไม่นานแล้ว

ใช้ผู้ฝึกวิชายุทธ์ระดับนี้มาเฝ้าประตู เห็นได้ชัดว่ากำลังทรัพย์ของ ร้านค้าสกุลเป็ยน่าตื่นตกใจเพียงใด

อาซาเทพอย่างผู่อวินไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในตัวหอ ซูเพียนจื่อ จึงพามันเดินมุดเข้าตรอกเล็กๆ หามุมที่ปลอดภัยแล้วเก็บมันเข้าดอกขิวหนี จากนั้นค่อยเดินอาดๆ เข้าสู่ร้านค้าสกุลเป็ย

สิ่งที่ยายอยู่ชั้นหนึ่งของร้านล้วนเป็นของวิเศษระดับต่ำ ตำราเคล็ดวิชา ทัวไป รวมถึงวัสดุอุปกรณ์สำหรับทำของวิเศษ ศิลาวิเศษ ค่ายกล และ ยันตวิเศษ เป็นต้น ลูกค้ำก็ล้วนเป็นผู้ฝึกวิชาทัวๆ ไปในชั้นถอดรูปและ ชั้นเปลี่ยนกระดุก ซูเพียนจื่อกวาดมองรอบหนึ่งไม่พบศัสตราวิเศษระดับกลาง แต่อย่างใด จึงเดินเตร่ขึ้นไปชั้นสอง

นางเดินขึ้นไปเรื่อยๆ จนถึงชั้นสาม ค่อยพบของวิเศษระดับกลาง ที่มีคุณภาพใกล้เคียงกับมีดสั้นของซุหู่ลู

* เป็ย (珉) เป็นแซ่หนึ่งของชาวจีน นอกจากนี้ยังหมายถึงสัตว์ประเภทหอย เปลือกหอย และเงินตราแบบดั้งเดิม ของจีนโบราณที่ทำจากเปลือกหอยหรือมีรูปทรงเป็นเปลือกหอย

ของวิเศษชิ้นนั้นคือตะขอลงหะสีดำสนิทหนึ่งคู่ ถูกจัดวางอย่าง
อลังการในตำแหน่งที่สะดุดตาที่สุดของชั้นนี้ จึงมีราคาจะเป็นสมบัติ
ล้ำค่าประจำร้านได้ที่เดียว

พอชูเพียนจ๋อมองราคา ในใจก็พลันท่วมทับด้วยความรู้สึกยินดี
เป็นบ้าเป็นหลังเหมือนคนถูกรางวัลใหญ่

ดูตามราคาของของวิเศษคุณภาพระดับเดียวกันชิ้นนี้แล้ว มีดสั้น
ในมือนาง...อย่างน้อยๆ ก็ต้องขายได้ลูกกลอนชำระกายหลายแสนเม็ด!

นี่คือสินค้ามูลค่าสูงที่สุดที่นางเห็นนับแต่เข้าประตูมาจนถึงตอนนี้
นี่ถึงคราวก่อนที่ต้นเสียงชีวิตบนเวทีเป็นตาย ชูเงินเงินเพ็งจะชนะพนัน
ได้ลูกกลอนชำระกายมาหลายร้อยเม็ด คราวนี้แม้ตนรอดตายฉิวเฉียด
เช่นกัน ทว่าดอกผลกลับแตกต่างราวฟ้ากับดิน

ดูจากรูปการณ์ที่เห็นในร้านค้าแห่งนี้ ชูหูลุ้ก็รำววยมากจริงๆ!

ลูกค้านั้นชั้นสามนี้มีผู้แข็งแกร่งชั้นชำระไขกระดูกกับชั้นเปลี่ยน
เส้นลมปราณอยู่ไม่กี่คน ท่าทีของพวกเขาเพียงกล้าชมดูตะขอลูกนี้อยู่ไกลๆ
แต่ไม่กล้าคิดที่จะครอบครอง คนส่วนใหญ่ซื้อของวิเศษระดับต่ำที่ดีหน่อย
สักชิ้นก็มีสีหน้ากระเสือกกระสนเหมือนกำลังเขินเนื้อขายเลือดของ
พวกเขาเองแล้ว คิดดูก็รู้ได้ ต่อให้เป็นผู้แข็งแกร่งชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ
ของวิเศษระดับกลางก็ยังเป็นของที่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย

มิน่าเล่า ตอนที่ท่านปู่ของนางประกาศเปิดคลังสมบัติบนยอดเขา
ให้เข้าไปเลือกของวิเศษระดับสูงได้ตามแต่ใจ เหล่าศิษย์ถ้าพันจิ้งจอก
จึงได้ตื่นตื่นกันเช่นนั้น

เนื่องจากถ้าพันจิ้งจอกคือตระกูลสืบแปดมงกุฏ กำลังทรัพย์ที่สั่งสม

มานานปีจึงสุดแสนจะแข็งแกร่ง หากเปลี่ยนเป็นตระกูลอื่น มีหรือจะยอมให้ศิษย์ระดับกลางที่พลังวัตรถึงแค่ขั้นเปลี่ยนกระดูกมาหิบบนของวิเศษระดับสูงได้คนละชิ้น ต่อให้เป็นของวิเศษระดับกลางก็เถอะ ตระกูลอื่นส่วนใหญ่ก็ไม่มีปัญญาจะหิบบนให้หรอก

ตอนที่ซู่หู่ลู่อั้งมีดสั้นแผ่นหนิไปนั้น ท่าทีของเขาเด็ดขาดไร้เยื่อใยเพียงใด คิดแล้วการทิ้งของวิเศษระดับกลางชิ้นหนึ่งสำหรับเขาคงไม่นับว่าเสียหายหนักหนากระมัง

เปรียบเทียบระหว่างความมั่งมีมือเติบของตระกูลบิดากับความอึดคัดขาดสนของตระกูลมารดาแล้ว มันช่าง...

เฮ้อ...

ซู่เพียนจื่อเดินไปด้านข้างจนถึงโต๊ะตัวสูงยาวสำหรับรับซื้อของวิเศษชนิดต่างๆ โดยเฉพาะ จากนั้นก็พูดเสียงเบากับชายชราที่นั่งตัวตรงอยู่หลังโต๊ะตัวนั้น "ข้ามีของวิเศษระดับกลางชิ้นหนึ่งอยากจะปล่อย ร้านของท่านยินดีจะรับซื้อหรือไม่"

ชายชรานั้นสองตาลูกวาว ผงกศีรษะรับทันใด "สหายน้อยเชิญตามเข้ามา"

เขาพูดพลางลุกขึ้นพาซู่เพียนจื่อเข้าไปในห้องเล็กที่อยู่ด้านข้างด้วยตนเอง เมื่อยกน้ำชาที่มีกลิ่นหอมอ่อนๆ มาแล้วจึงค่อยสอบถาม "ไม่ทราบว่าคุณวิเศษระดับกลางของสหายน้อยคือสิ่งใด"

ซู่เพียนจื่อจึงหิบบมีดสั้นออกมาวางบนโต๊ะ "ก็คือสิ่งนี้"

ชายชราประคองขึ้นมาพิจารณาอย่างระมัดระวังรอบหนึ่งก่อนพูดด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "สหายน้อยจะปล่อยมีดสั้นเล่มนี้แน่หรือ เมื่อใด

ที่ตกลงซื้อขายก็จะคืนค่าไม่ได้อีกแล้วนะ"

ซูเพียนจื่อทำที่ลังเลใจ สุดท้ายจึงกัดฟันตอบ "ใช่ ข้ามีเหตุผลที่จำเป็น ขอเพียงราคาเหมาะสมก็จะขาย"

ตอนนี้นางเป็นหนุ่มน้อยที่ดูแสนจะธรรมดาผู้หนึ่ง หากแสดงออกเฉียบขาดไม่รู้สึกกลัวสาเกนไป เกรงว่าผู้อื่นคงสงสัยทันทีว่าเป็นของวิเศษจริงหรือปลอม รวมถึงสงสัยที่มาของมันด้วย นางเพียงอยากขายแลกลูกกลอนชำระกายแล้วรีบๆ จากไป ไม่อยากให้เกิดเรื่องแทรกซ้อนขึ้น

ชายชราครุ่นคิดชั่วครู่ "ก็ได้" แต่ว่าของวิเศษชิ้นนี้มีมูลค่ามิใช่น้อย ข้ายังต้องตามนักประเมินของวิเศษอีกท่านมาร่วมตรวจยืนยันอีกรอบ"

"ไม่มีปัญหา" ซูเพียนจื่อเองก็รู้ว่าของนี้ไม่ใช่ธรรมดา คิดจะขายเรียกราคาส่งเดชย่อมเป็นไปไม่ได้

ชายชราวางมีดสั้นแล้วลุกขึ้นสาวเท้าจากไป เพียงครู่เดียวก็พาหนุ่มน้อยผู้หนึ่งเข้ามา

หนุ่มน้อยผู้นั้นดูแล้วโตกว่าซูเพียนจื่ออย่างมากแค่ปีสองปี หน้าตาไม่นับว่าหล่อเหลาเหนือสามัญอะไร ทว่าคิ้วตาคิ้วตาประดับยืมโดยกำเนิดชวนให้ผู้อื่นเพียงเห็นก็อดไม่ได้ที่จะเกิดความรู้สึกสนิทชิดเชื้ออยู่หลายส่วน

ชายชราพูดแนะนำ "ท่านนี่ก็คือคุณชายเป่ย์...ผู้แทนพิเศษที่ร้านสาขาใหญ่ของเราส่งมา"

ซูเพียนจื่อทำที่ตกประหม่าพลาถาคิดอยู่ในใจ...แค่เป่ย์ เช่นนั้นก็คือนุตรหลานสายหลักของตระกูลวาณิชนะสิ ไม่คิดในข้องอในกระดุกยอมมีอาจค้าขาย ถึงเจ้านี้จะดูเจรเจาง่าย แต่อย่างไรก็ต้องระวังไว้หน่อยแล้วคุณชายเป่ย์ไม่วางท่าแม้แต่น้อย เขาคดีเยี่ยมอย่างอ่อนโยนและ

เป็นกันเองพลางเอ่ย "ลุงหลินบอกว่าสหายน้อยต้องการจะขายคัสตรา
วิเศษระดับกลางชิ้นหนึ่งหรือ"

"ใช่แล้วๆ ก็คือสิ่งนี้" ชูเพียนจื่อยังคงแสรังทำตัวเป็นมุกคลปลายแถว
ประคองส่งมิดสั้นไปอย่างระมัดระวังพลางสังเกตเห็นหน้าของขุนชายเปี้ย
ด้วยอาการมุ่งหวังเฝ้ารอ

ขุนชายเปี้ยรับมิดสั้นไปพิเคราะห์ครู่หนึ่งก่อนกล่าว "มิดสั้นของ
สหายน้อยเล่มนี้ไม่เลวจริงๆ ร้านข้าให้ราคาเป็นลูกกลอนชำระกาย
สองแสนเม็ด สหายน้อยเห็นว่อย่างไร"

ชูเพียนจื่อคิดในใจ...เป็นพ่อค้าหน้าเลือดจริงเสียด้วย ตะขอที่อยู่
ข้างนอกคู้มันตั้งราคาเป็นลูกกลอนชำระกายถึงห้าแสนเม็ด มิดสั้นของข้า
เล่มนี้ยังมีคุณภาพเหนือกว่าตะขอคู้มันเล็กน้อย กลับเปิดราคาให้ข้า
แค่สองแสนเม็ด?! พวกกินคนไม่ค้ายกระดูก*!

นางแสดงอาการเคร่งเครียดขณะเก็บมิดสั้นเข้าอกเสียแล้วส่ายหน้า
กล่าว "ไม่ได้หรอก ท่านอาข้าบอกว่ามิดสั้นเล่มนี้ต้องขายได้ลูกกลอนชำระกาย
สี่แสนเม็ดเป็นอย่างน้อย! ขาดเม็ดเดียวก็ห้ามขาย!"

ขุนชายเปี้ยชะงักไปชั่วอึดใจก่อนจะฝืนยิ้มตอบ "ลูกกลอนชำระกาย
สี่แสนเม็ดเชียวนะหรือ ราคานี้สูงเกินไปแล้ว หากร้านข้ารับซื้อก็ต้องขาดทุน
นะสิ"

จากนั้นเขาก็เริ่มแจจแจงสารพัดเหตุผลที่ชวนฟังออกมาเป็นข้อหนึ่ง
สองสามสี่ สูดท้ายค่อยให้ราคาที่ลูกกลอนชำระกายสามแสนเม็ด พร้อม
สีหน้าที่บ่งบอกว่า 'ข้ายอมขาดทุนให้เจ้าแล้วกัน'

* กินคนไม่ค้ายกระดูก อุปมาถึงจิตใจอำมหิตและโลกมาก

ซูเพียนจื่อแค้นหัวเราะอยู่ในใจ เปลือกนอกยังคงแสรังโง่ พุดทวนอยู่แค่ประโยคเดียว "ท่านอาข้าบอกว่าคุณต้องขายสีแสน" พุดมาถึงตอนท้ายนางยังทำท่าจะลุกออกไปด้วย

พอเห็นลูกค้าตกใจหนีเร็วเสียยิ่งกว่ากระต่าย ในที่สุดคุณชายเป่ยกกับชายชราที่เขาเรียกว่า 'ลุงหลิน' นั้นก็รู้จักร้อนใจแล้ว พวกเขาจึงมีอาจไม่ขวางซูเพียนจื่อไว้ แล้วขบกรามให้ราคาที่ถูกกลอนชำระกายสีแสนเม็ด

ลูกกลอนชำระกายสีแสนเม็ดใช้จำนวนน้อยๆ เสียเมื่อไร ย่อมเป็นไปได้ที่จะนำลูกกลอนเยอะเช่นนั้นมาให้ซูเพียนจื่อขนไปจริงๆ คุณชายเป่ยกจึงสั่งให้คนหยิบ 'ตัวลูกกลอน' สองร้อยใบที่ระบุมูลค่าต่อใบเป็นลูกกลอนชำระกายสองพันเม็ดมาให้ซูเพียนจื่อ

เมื่อครุ่นนางคอยสังเกตวิธีซื้อขายของลูกค้าคนอื่นๆ ในร้านค้าสกุลเป่ยก ย่อมพอจะรู้จักประโยชน์ใช้สอยของตัวลูกกลอนนี้แล้ว นางจึงตรวจนับซ้ำหลายรอบด้วยอาการของพวกบ้าเงิน ก่อนเดินออกไปอย่างเบิกบานใจ

คุณชายเป่ยกเดินส่งนางตลอดทางจนไปถึงหน้าประตู ค่อยสอบถามอย่างน่าขันอยู่บ้าง "สหายน้อยพอจะแจ้งนามท่านอาของเจ้าให้ทราบได้หรือไม่" เขาได้ยินเจ้าหนูนี้บอกว่าตัวเองชื่อเซียงอวี่ ที่จริงเขาไม่ได้อยากจะรู้ชื่ออาของอีกฝ่ายหรอก เพียงแต่รู้สึกหงุดหงิดหัวใจอยู่บ้างที่วันนี้ตนเอาไม่อยู่แม้แต่เจ้าหนูบ้านนอกที่ทั้งเป็นทั้งที่ผู้หนึ่ง

ซูเพียนจื่อตอบกลับหัวเราะอย่างเลอหลอ "ท่านอาข้าก็แซ่เซียง เขาบอกว่าในชื่อประกอบด้วยอักษร 'เจี้ยน' ที่แปลว่าแข็งแรง กับอักษร 'ซัง' ที่แปลว่าสูงส่ง" จบคำนางก็เฝินแนบดูจคว้นสายหนึ่ง

คุณชายเป่ยกเพิ่งเจรจาการค้าใหญ่ได้หนึ่งรายจึงไม่ทันเก็บชื่อ

'เซียงเจียนซัง'* อะไรนั่นมาใส่ใจ ต่อเมื่อหมუნตัวเดินไปได้หลายก้าวค่อยพลันตอบสนองได้...'เซียงเจียนซัง' ถ้าพูดเพี้ยนเป็น 'เซียงเจียนซัง' ก็จะแปลว่า 'พ่อคำหน้าเลือด!' นี่ตนถึงกับถูกเจ้าหนูนั่นหลอกตาเสียแล้ว!

ที่ท่านพ่อเตือนก็มีเหตุผลอยู่เหมือนกัน...ไม่อาจดูเบาผู้อื่นจริงเสียด้วย ตัวเขานึกว่าอีกฝ่ายเป็นแค่เด็กบ้านนอกที่โง่งง่ายหลอกสบาย กลับหารู้ไม่ว่าความคิดของผู้อื่นแสนเฉียบคม ถึงขั้นพลิกมาเป็นฝ่ายปั่นหัวตนเล่นด้วยซ้ำ

คุณชายเปี้ยทั้งขุนเคื่องทั้งขบขัน เมื่อกลับเข้าไปเล่าเรื่องนี้กับลุงหลิน ลุงหลินก็รับไม่ได้อยู่บ้าง ผิดกับคุณชายเปี้ยที่คิดตกแล้ว "ฝ่ายเราคิดว่าเขาไม่รู้จักความ อยากไปกดราคาครึ่งแกเขาก่อน ถูกเขาเยาะเย้ยมาแค่นี้ก็ประโยคจะมีอะไรกันนักกันหนาเล่า"

ลุงหลินลูบเคราก่อนจะพรวดมหายใจ "มิน่าท่านประมุขจึงเลือกคุณชายเป็นผู้สืบทอด ใจคอที่กว้างขวางเช่นนี้ ข้าผู้เฒ่าทาบไม่ติดเลยจริงๆ"

หมุมหมิมกับเรื่องชี้หมูราชี่หมาแห่ง...นั่นคือความคิดของพ่อคำรายย่อย หากคิดจะเป็นพ่อคำอันดับหนึ่งในใต้หล้า ก็ต้องมีใจคอที่เปิดกว้างรองรับใต้หล้านี้ให้ได้เสียก่อน

ซูเพียนจื่อเก็บตัวลูกกลอนชำระกายมุลค่าวรมสีแสนเม็ดนั้นเข้าไปในดอกชวีหมี ก่อนมุ่งตรงไปยังร้านหมอสกุลหลิวที่อยู่ท้ายถนน

* เซียงเจียนซังประกอบด้วยตัวอักษรเซียง (项) อักษรเจียน (健) และอักษรซัง (尚) แต่หากเรียกเพี้ยนเป็นเซียงเจียนซังที่ประกอบด้วยอักษรเซียง (像) อักษรเจียน (奸) และอักษรซัง (商) ก็จะแปลว่าพ่อคำหน้าเลือดนั่นเอง

ในร้านหมอมมีเด็กสาวรุ่นราวคราวเดียวกับชูเพียนจื่อเฝ้าร้านอยู่ตามลำพัง เด็กสาวผู้นี้ดูอ่อนหวานพริ้มเพรา บนร่างอบอวลด้วยกลิ่นหอมของสมุนไพร ทำท่าทางเรียบร้อยนุ่มนวลไม่เหมือนลูกจ้างขายยา คุณคล้ายคุณหนูตระกูลบัณฑิตมากกว่า

"ไม่ทราบว่าคุณนี่มีผลหงส์ชาตชายหรือไม่" ชูเพียนจื่อรู้ว่าเด็กสาวที่อยู่ตรงหน้าเป็นคนในตระกูลมารดาของตน คำพูดคำจาจึงอ่อนโยนขึ้นหลายส่วนโดยไม่รู้ตัว

เด็กสาวเงยหน้าคิ้วขมวดให้นางก่อนตอบ "มีสิ ลูกกลอนชำระกายห้าเม็ดต่อหนึ่งผล เจ้าต้องการก็ผลเล่า"

ราคาช่างถูกเกินกว่าที่คิดไว้ ทว่าคำถามของอีกฝ่ายกลับทำให้ชูเพียนจื่อตอบไม่ออก

นางเพิ่งพบว่าตนเองลืมเรื่องสำคัญที่สุดไป...นางไม่รู้สักนิดว่าเจ้าเจ็ดจ้ากินหญ้าเสวียนอู่ลงไปเท่าไรกันแน่ ยิ่งไม่รู้ด้วยว่าควรกินผลหงส์ชาตเท่าไรจึงจะหักล้างฤทธิ์ยาได้พอดี

นางเกือบจะยั้งมือไม่อยู่เกาศีระชะไปเดี๋ยวนั้นแล้ว สุดท้ายจึงตัดสินใจว่า "เจ้าเอาให้ข้าลิบผลก็แล้วกัน"

เด็กสาวส่ายหน้า "ผลหงส์ชาตมีฤทธิ์แรง กินมากไปจะส่งผลเสียต่อร่างกาย อีกอย่างเจ้าซื้อไปเยอะเช่นนี้แล้วไม่ได้ใช้ จะไม่สิ้นเปลืองเปล่าหรือ"

เปรียบกับพ่อค้าหน้าเลือดเมื่อครู่ นั่น เด็กสาวผู้นี้ช่างเหมือนนางฟ้า นางสวรรค์ไม่มีผิด ทำการค้ายังจะโอบน้อมให้ผู้ซื้อซื้อของน้อยๆ มีน้ำเล้าถึงไม่มีกำไร

ซูเพียนจื่อเอ๋อชี้แจง "ข้าอยากจะทำไปให้สหายผู้หนึ่งกิน พอดีสหายข้า
พลังไปกินถุกหญ้าเสวียนอู่เข้า แต่ว่าก่อนออกเดินทางมาข้าลืมนึกอีกฝ่าย
ว่ากินลงไปเท่าไร ในตำราก็ดูไม่ได้ระบุว่าควรใช้สัดส่วนเท่าไรไปหักล้าง
ฤทธิ์ยา ข้าจึงได้แต่ช็อกกลับไปทดลองดู"

"โดยทั่วไปหญ้าเสวียนอู่ที่เติบโตเต็มที่แล้วหนึ่งต้น ใช้ผลหงส์ชาติ
สองผลก็จะหักล้างฤทธิ์ยาได้ ว่าแต่สหายของเจ้าไปกินถุกหญ้าเสวียนอู่
เข้าได้อย่างไรกัน" เด็กสาวถามอย่างแปลกใจ

หญ้าเสวียนอู่มีลักษณะจำเพาะที่เด่นชัด อีกทั้งผู้ฝึกวิชายุทธ์ส่วนใหญ่
ล้วนรู้นานนั้นเป็นยาใช้ภายนอก เหตุใดจึงมีคนไปหยิบมากินได้เล่า

"สหายผู้นั้นของข้าเป็นสัตว์อสูรนะ..." ซูเพียนจื่อบอกไปตามตรง
สัตว์อสูรที่ไม่มีความรู้จึงจะทำเรื่องเช่ซำเยี่ยงนี้

เด็กสาวเพียงผงกศีรษะรับ ไม่ได้ซักไซ้ว่าเหตุใดอีกฝ่ายจึงได้ไปเป็น
สหายกับสัตว์อสูร

ไม่ช้านางก็ห่อผลหงส์ชาติสิบผลส่งมาถึงตรงหน้าลูกค้าแล้วพูดเสริม
"หากใช้ไม่หมดและไม่ติดว่ายุ่งยาก เจ้าก็ส่งคืนมาได้ ขอเพียงผลหงส์ชาติ
สมบูรณดี พวกเราจะรับซื้อในราคาเดิม"

ซูเพียนจื่อจ่นถ้อยคำไปพักใหญ่... *ซื้อตรงถึงขั้นนี้ มิน่าเล่ากิจการ
จึงไปได้ไม่ดี!*

ทว่านางก็ยังคงภาคภูมิใจแทนมารดาถึงนักที่มีญาติเช่นนี้

ตอนจ่ายเงินนางค่อยนึกได้ว่าตัวลูกกลอนที่พกติดตัวมาแต่ละใบ
มีมูลค่าสูงเกินไป นางจึงจำต้องวิ่งไปหาร้านแถวนั้นที่เปิดกิจการรับแลก
ตัวลูกกลอนโดยเฉพาะ เพื่อแลกตัวที่มีมูลค่าน้อยลงแล้วค่อยกลับมาใหม่

หลังจากแลกตัวลูกกลอนชำระกายโอบละสืบเม็ดจำนวนสองปีก
เดินกลับมาถึงหน้าร้านหมอสกุลหลิว ซูเพียนจื่อก็เห็นชายชราผู้หนึ่ง
เดินเข้าไปพอดี เขาเข้าไปประตูไปวางล่วมยาที่อยู่บนบัลลังแล้วก็ทอดถอนใจ
เด็กสาวที่เฝ้าร้านอยู่จึงรีบไต่ถาม "ท่านปู่ ท่านไปตรวจแผลให้คนเจ็บ
ไม่ใช่หรือ พวกคนตระกูลเทวโอสถกลั่นแกลังท่านอีกแล้วใช่หรือไม่"

"พวกเขากลั่นแกลังข้าก็ไม่ใช่ไรหรอก แต่ข้าได้ยินพวกเขาพูดว่า
วันนี้ส่งคนไปเก็บสมุนไพรแถบภูเขาชิงหวาแล้วนะสิ ข้าต่อไปจะรวบรวมเขา
ลูกนั้นเข้าเขตสวนโอสถของพวกเขาอีกด้วย"

สองปู่หลานสบตากันแล้วยิ้มขึ้นอย่างจนปัญญา

เด็กสาวพูดพลอบใจว่า "ตอนนี้พวกเขามีอิทธิพลมาก พวกเราจะ
ไปทำอะไรได้ ไหนๆ พวกเราขายสมุนไพรพิเศษก็ไม่ได้กำไรกำไรอะไร
ต่อไปวางใจตรวจโรคเยียวยาอาการให้คนไข้อย่างเดี๋ยวก็น่าจะสบายดี"

ซูเพียนจื่อไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ เพียงจับความได้คร่าวๆ ว่า
คนตระกูลเทวโอสถกำลังยึดชิงพื้นที่ไปทำสวนโอสถอะไรนั่น ส่วนร้านหมอสกุล
หลิวทางนี้ปกติไม่เพียงถูกข่มเหงรังแก ข้าอีกไม่นานยังจะไม่มีแม่แต่
แหล่งหาสมุนไพรพิเศษ เพราะพฤติกรรมที่ตระกูลเทวโอสถใช้อำนาจ
บาตรใหญ่เพื่อยึดพื้นที่ทำสวนโอสถ

เรื่องเหล่านี้แม้ทำให้นางเป็นเดือดเป็นแค้น แต่ชั่วขณะนางก็ยัง
นึกไม่ออกว่าจะจัดการอย่างไร อีกทั้งประเด็นสำคัญในตอนนี้คือคน
ตระกูลเทวโอสถกำลังไปเก็บสมุนไพรที่เขาชิงหวา เจ้าหิมะกับเจ้าเจ็ดจำ
ก็อยู่บนเขาลูกนั้นพอดี ยากรับรองได้ว่าพวกมันจะไม่ถูกคนเหล่านั้น
พบตัว!

นางรู้ว่าในสายตาของผู้ฝึกวิชาส่วนใหญ่ นั้นสัตว์อสูรก็เหมือนสัตว์ป่า ที่สามารถล่าสังหารได้ตามใจชอบ เพื่อให้ได้ชิ้นส่วนบางอย่างบนร่างของ พวกมันมาเป็นวัตถุดิบในการหลอมปรุงรังไอสถหรือหลอมสร้างอาวุธ ของวิเศษ การที่เหล่าผู้ฝึกวิชาจะจับกลุ่มออกล่าสัตว์อสูรขนาดใหญ่นั้น จึงเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง

ผู้อื่นจะฆ่าสัตว์อสูรอย่างไรนางไม่ข้องเกี่ยวกับ แต่ฐานะของเจ้าหิมะ กับเจ้าเจ็ดจ้าในใจนางถือเป็นสหายที่ผ่านเคราะห์ภัยด้วยกันมาแล้ว นางไม่ยอมให้พวกมันเกิดเรื่อง

ซูเพียนจื่อร้อนใจตั้งถูกไฟเผาเผา ทางหนึ่งมอบตัวลูกกกลอนแก่ เด็กสาวที่เฝ้าร้าน อีกทางหนึ่งถามชายชราผู้นั้นด้วยเสียงที่รุ่มร้อน "ท่านผู้เฒ่า ท่านรู้หรือไม่ว่าพวกที่ไปภูเขาชิงหาวมีกันกี่คน พลังวัตรอยู่ที่ไหนบ้าง"

ชายชราตอบอย่างงุนงง "ข้าก็ไม่แน่ใจนัก ว่าแต่เจ้าถามเรื่องนี้ ด้วยเหตุใดหรือ"

"ข้ามีสหายอยู่บนเขา กลัวว่าจะไปปะทะกับคนเหล่านั้นเข้า" ซูเพียนจื่อ ไม่ได้ตั้งใจเปิดแต่อย่างใด

"เช่นนั้นเจ้าก็รีบกลับไปบอกให้สหายจากไปเถอะ คนตระกูลเทวไอสถ ไม่ใช่ต่อแยะได้ง่ายๆ ข้าเองก็ไม่รู้ว่าพวกเขาไปที่คนกันแน่ แต่ศิษย์ของร้านยา สกุลอวีนในเมืองนี้ที่สามารถส่งไปทำงานได้มีมากถึงสามสี่สิบคน พลังวัตร ชั้นชำระไขกระดูกมีห้าคนเป็นอย่างน้อย แม้แต่ชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ ก็มีถึงสองคนที่เดียว" ชายชราตอบพลางมองนางอย่างเป็นห่วงเป็นใย อยู่บ้าง

"ขอบคุณยิ่งนัก!" ซูเพียนจื่อใช้มือข้างเดียวรับผลหงส์ชาติที่เด็กสาว

ยื่นส่งให้ จากนั้นก็หมุนตัววิ่งออกไปทันที

"หวังว่าแม่นางน้อยผู้นี้จะไปได้ทันกาลนะ..." ชายชราถอนหายใจเบาๆ เพียงชั่วเวลาสั้นๆ เขาก็มองซูเพียนจื่อที่แปลงโฉมอยู่ได้ทะลุปรุโปร่งแล้ว

"สหายของนางที่อยู่บนภูเขาชิงหวา... น่าจะเป็นสัตว์อสูร" เด็กสาวเอ่ยเสียงเบา

นางติดตามท่านปู่ศึกษาคัมภีร์วิชาแพทย์มาตั้งแต่เล็ก จึงมีวิธีเฉพาะตัวในการสังเกตคน ฝีมือแปลงโฉมของซูเพียนจื่อแม้ตบตายอดฝีมือในถ้าพันจึงจอกได้ไม่น้อย ทว่าในสายตาของปู่หลานคู่นี้กลับถูกจับพิรุณได้ไม่ยากนัก

"สัตว์อสูร?" ชายชรารู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง มนุษย์ที่จะเป็นสหายกับสัตว์อสูรนั้นมีอยู่น้อยแสนน้อย เพราะแต่ไรมาระหว่างมนุษย์กับสัตว์อสูรไม่เพียงขาดความเชื่อใจกัน ยังโจมตีทำร้ายกันเสียมากกว่า เว้นก็แต่สัตว์อสูรที่ยอมรับมนุษย์เป็นเจ้านาย ไม่เช่นนั้นนั้นในสายตาของผู้คนส่วนใหญ่แล้ว สัตว์อสูรก็คือศัตรูคู่แค้นของมนุษย์โดยกำเนิด

"นางอายุน้อยๆ ก็มีพลังวัตรชั้นเปลี่ยนกระดูกแล้ว ภูมิลักษณ์น่าจะไม่ธรรมดาเช่นกัน หวังว่านางจะรอดไปช่วยสหายได้ทันก่อนที่มันจะถูกพบตัว" ชายชรากล่าว

หากซูเพียนจื่อยังอยู่ตรงนี้ นางต้องตกใจกับพลังสายตาของอีกฝ่ายจนสะดุ้งสุดตัวเป็นแน่

เด็กสาวเผยแววหม่นหมองขณะมองไปยังทิศทางที่ซูเพียนจื่อหายลับตาไป

ชายชราผู้มีความมั่นใจของหลานสาวดี จึงตอบๆ บ่านางแล้วพูดว่า "คุณสมบัติเป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ทุกสิ่งล้วนเป็นไปตามชะตาลิขิต เจ้าก็ไม่ต้องเก็บไปใส่ใจนักรอก ตอนนั้นคุณหนูจึงชินของพวกเรา สกุลหลิวมีพรสวรรค์โดดเด่นเพียงใด สุดท้ายกลับลงเอยด้วยการ หายสาบสูญไม่รู้เป็นตายร้ายดีอย่างไร หากนางยังอยู่ มีหรือที่คนสกุลอวิน จะมีโอกาสได้กำเรบเสิบสาน!"

เด็กสาวก้มหน้างุด "ข้าก็ไม่ได้หวังที่จะเก่งกาจเท่าคุณหนูจึงชิน แต่หากข้าฝึกวิชายุทธ์ได้ อย่างน้อยๆ คนสกุลอวินก็จะไม่กล้ารังแก พวกเราบ่อยๆ อีก"

ชายชราพลันอัปจนถ้อยคำ ได้แต่ทอดถอนใจยาว

ยากนักที่หลายสิบปีก่อนสกุลหลิวจะมีอัจฉริยะอย่างหลิวจึงชิน ถือกำเนิดมาสักคน แต่น่าเสียดายฟ้าริษยาคนงาม ขณะที่ทุกคนในสกุลหลิว นี้กว่าวงศ์ตระกูลมีหวังจะรุ่งเรืองขึ้นแล้ว หลิวจึงชินกลับพลันหายสาบสูญไป พวกเขาจึงได้แต่โทษที่สวรรค์อยู่ติธรรม

ในเมืองไม่อนุญาตให้สัตว์อสูรที่บินได้เช่นอาซาเทพเหาะเหินอยู่บนฟ้า ชูเพียนจื่อจึงวิ่งตะบึงออกจากประตูเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดจนกระทั่งเข้าไปในป่าจึงปล่อยพลูอวินออกมาจากดอกซีหมี จากนั้นก็เหาะมุ่งไปทางภูเขาชิงหวาทันใด

พลูอวินเหาะไปก็พุดปลอบนางไปว่า "พวกเราเพิ่งจากภูเขาชิงหวามาเพียงไม่นาน อีกอย่างเจ้าหิมะกับเจ้าเจ็ดจ้ำก็หลบซ่อนเก่งยิ่ง ไม่ถูกพบตัวง่ายตายเช่นนั้นหรอก"

ซูเพียนจื่อรู้สึกไม่สบายใจแปลกๆ อยู่ตลอด จึงตอบอ้อมอ้อม "ก็หวังว่า
จะเป็นเช่นนั้น..."

นางรีบเร่งจิตเข้าไปในดอกชวีเหมีเพื่อสำรวจกำลังพล นอกจากพบว่า
หมียักษ์ทั้งสองตัวฟื้นแล้ว สิ่งที่ทำให้นางยิ่งยินดีเกินคาด...คือดูเหมือนว่า
พวกมันจะเริ่มมีสติปัญญาบ้างแล้วด้วย แม้ยังไม่อาจพูดภาษามนุษย์
แต่ก็สื่อสารกันได้สะดวกขึ้นมาก

เมื่อก่อนซูเพียนจื่อได้แต่สั่งการพวกมันทำเรื่องง่ายๆ เช่น จับสัตว์ป่า
เติมเต็มห้องอยู่ในบริเวณที่กำหนด หรือโจมตีเป้าหมายอะไรสักอย่าง ตอนนี้
พวกมันมีความสามารถที่จะคิดพิจารณาเองในระดับหนึ่งแล้ว ย่อมจะ
ประสานงานกันได้แม้ไม่สั่งการ รวมทั้งทำความเข้าใจกับทักษะการต่อสู้
ขั้นสูงหน่อยได้อีกด้วย

ซูเพียนจื่อลองสอนพวกมันพูดทักทายและคำนับ พวกมันก็เรียนรู้
ได้อย่างรวดเร็ว

ได้เลื่อนเป็นสัตว์อสูรชั้นสองแล้วเก่งขึ้นมากจริงเสียด้วย เฉพาะ
ประเด็นที่รู้จักใช้สมองในการต่อสู้ก็เพียงพอจะทำให้พลังการต่อสู้ของ
พวกมันเพิ่มสูงขึ้นหนึ่งระดับใหญ่

มีผู้ช่วยที่เข้มแข็งสองตัวนี้อยู่ซูเพียนจื่อก็มีความมั่นใจขึ้นมากกับการ
ปะทะที่อาจเกิดขึ้นถัดจากนี้

หลังจากใช้กระแสจิตสื่อสาร จดจ่อกับการสอนหมียักษ์ชนของ
สองตัวอยู่สักพัก นางก็พลันพบว่าผิวหนังจุดเล็กๆ ที่อยู่ใต้ขนหลังหูซ้าย
ของพวกมันเปล่งรัศมีวาไร

ขณะที่นางคิดจะดูให้ชัดเจน เสียงร้องอุทานของผู้เฒ่าก็พลันดังขึ้น

ก่อน "แม่แล้ว!"

ซูเพียนจื่อรีบถอนจิตออกจากดอกชวีหมี พอพุ่งตามองลงไปด้านล่าง ก็เห็นส่วนคอของเจ้าเจ็ดจ่าถูกกระบี่ยาวเล่มหนึ่งแทงเข้าไปพอดี มันร้องโหยหวนได้เพียงหนเดียวก็เป็นตะคริวไปทิ้งร่าง เลือดสีน้ำเงินฉืดทะลักออกจากปากแผล

"หยุดนะ!" ซูเพียนจื่อตวาดก้อง แล้วบัญชาให้ผู้อาวุโสบดิ่งลงไป ขวางอยู่ข้างหน้าเจ้าเจ็ดจ่าในพริบตา

ฝ่ายที่โจมตีเจ้าเจ็ดจ่าอยู่มีกันทั้งสิ้นห้าคน ผู้นำกลุ่มเป็นชายฉกรรจ์ ร่าวกสูงใหญ่ที่มีเส้นผมยาวถึงหลัง บ่งชัดว่าพลังวัตรอยู่ในขั้นชำระไขกระดูก ส่วนบุรุษที่เหลืออีกสี่คนมีทั้งหนุ่มน้อยและผู้สูงวัย ดูจากความยาวของเส้นผมแล้วล้วนเป็นผู้ฝึกวิชาชั้นเปลี่ยนกระดูกทั้งสิ้น

คนทั้งห้าเห็นอยู่ว่าพวกตนกำลังจะปลิดชีพสัตว์อสูรที่หน้าตาแปลก หายากและมีขนาดใหญ่ยักษ์ตัวนี้ได้อยู่แล้ว กลับนึกไม่ถึงว่าจู่ๆ จะมีคนผู้หนึ่งโผล่มาขัดขวางเสียได้ ทั้งหมดต้องเหม็งไปทันใด

ที่แท้ก็อีกฝ่ายก็เป็นเพียงหนุ่มน้อยที่รูปร่างไม่สะกดตา บนศีรษะก็สวมหมวกจึงมองไม่ชัดว่าพลังวัตรเป็นอย่างไร

บุรุษร่าวกสูงใหญ่ผู้เป็นหัวหน้าและมีพลังวัตรขั้นชำระไขกระดูกพลันเอ่ยหน้าขำริม "สหายน้อย สัตว์อสูรตัวนี้ถูกพวกเราตระกูลเทวโอสถค้นพบก่อนนะ" เขานึกว่าซูเพียนจื่อคิดจะมาช่วงชิงเหยื่อที่พวกตนกำลังล่า

ในปามีเงาดำสายหนึ่งพลันพุ่งปราดออกมา คือเจ้าหิมะนั้นเอง มันกระโจนขึ้นไปบนตัวเจ้าเจ็ดจ่าในคราวเดียว หมายถึงใช้ขี้ผึ้งแท้เล็กๆ ทั้งคู่ของตนกดปิดปากแผลให้อีกฝ่าย แต่น่าเสียดายแผลนั้นลึกเกินไป

เลือดสดๆ จึงยังคงไหลพรากไม่ขาดสาย

ซูเฟียนจื่อเห็นภาพเหตุการณ์นี้ก็โกรธจนสองตาแดงฉาน กล่าวเสียง
เคียดแค้น "พวกเจ้าถือสิทธิ์อะไรทำร้ายสหายของข้าอย่างไรเหตุผล!"

"สหายของเจ้า?!" บุรุษร่างสูงใหญ่ไม่เคยได้ยินใครเรียกสัตว์อสูร
เป็นสหายมาก่อน

ตอนนี้เจ้าเจ็ดจ่าเริ่มชักเกร็งแล้ว ฝูอวี่นก็หันหน้ามองอาการของมัน
ก่อนพูดอย่างร้อนรน "ต้องรีบช่วยมันโดยด่วน ไม่เช่นนั้นอีกเดี๋ยวมันคง
ไม่ไหวแน่แล้ว"

ช่วยอย่างไรดีเล่า! ซูเฟียนจื่อร้อนใจจนสีหน้าเผือดขาว ทว่านาง
ไม่ใช่หมอรักษาสัตว์สักหน่อย จะไปมีวิธีอะไรได้

"เก็บมันเข้าดอกชิวี่หมี่ไปก่อนก็แล้วกัน!" ฝูอวี่นเสนอแนะผ่านทาง
กระแฉจิต

ซูเฟียนจื่อชะงักไปเพียงอึดใจเดียวก็ตระหนักได้ จริงด้วยสิ! ฝูอวี่น
เคยบอกว่าในดอกชิวี่หมี่มีปราณพิเศษเปี่ยมล้น อีกอย่างดอกชิวี่หมี่ก็มี
คุณสมบัติทำให้สิ่งต่างๆ รักษาความสดใหม่ไว้ได้ตลอดไป เมื่อก่อนสัตว์อสูร
ที่นางจับได้พอบีบเข้าไปในดอกชิวี่หมี่ บาดแผลที่เคยได้รับก็หายสนิท
อย่างรวดเร็ว หากเก็บเจ้าเจ็ดจ่าเข้าไปบ้าง ต่อให้ไม่อาจบรรเทาแผลฉกรรจ์
ที่กำลังคุกคามชีวิตมันอยู่ แต่อย่างน้อยๆ อาการก็น่าจะไม่เลวร้ายลง
เช่นนี้นางจึงจะมีเวลาไปตามคนมารักษามัน

ความจริงหลังจากพลังวัตรของนางเลื่อนเป็นขั้นเปลี่ยนกระดุกแล้ว
นางก็สามารถเก็บสัตว์อสูรชั้นสองอย่างเจ้าหิมะกับเจ้าเจ็ดจ่าเข้าดอกชิวี่หมี่
ได้ทั้งคู่ แต่นางไม่ยอมให้พวกมันรับนางเป็นเจ้านายและอยู่ใต้การควบคุม

ของนางเหมือนอย่างหมียักษ์ทั้งสองตัว เพราะนั่นเป็นการลบหลู่สหาย
ทว่าตอนนี้กำลังนำสีหน้าขาวนวมัวยึดติดกับเรื่องนี้ก็ไม่มี ความหมาย
ทำให้สหายได้มีชีวิตอยู่ต่อไปต่างหากจึงจะสำคัญที่สุด ส่วนภายหน้าจะ
ยกเลิกพันธสัญญากันอย่างไรนั้น... สุดท้ายนางก็ต้องคิดหาวิธีได้สักทาง
พอได้ยินผู้ວິນพูดว่าเจ้าเจ็ดจ้ำคงไม่ไหวแน่แล้ว เจ้าหิมะก็หลุด
เสียงโธออกมาอย่างกั๊กไม่อยู่ มันอยู่เคียงข้างเจ้าเจ็ดจ้ำมานานปี เดิมที
ทั้งสองก็เป็นคู่หูที่มีสายสัมพันธ์แบบร่วมเป็นร่วมตายกันอยู่แล้ว ต่อให้
ไม่เป็นห่วงชีวิตตนเอง เห็นสหายสนิทที่สุดเป็นเช่นนี้ก็ไม่มีทางที่มันจะไม่
โคกเศร้าสุดหัวใจ

"อาอวี ทำอย่างไรดีอาอวี เจ้าฉลาดออกขนาดนั้น เจ้าคิดหาทางช่วย
เจ้าเจ็ดจ้ำหน่อยเถอะนะ!"

"เจ้าวางใจได้ ข้าจะพยายามสุดความสามารถ" ชูเพียนจื่อกัดฟัน
ยื่นมือจะลูบไปที่ตัวเจ้าเจ็ดจ้ำเพื่อเก็บมันเข้าดอกชิวหมี

บุรุษร่างสูงใหญ่ผู้นำกลุ่มคนตระกูลเทวโอสถเห็นชูเพียนจื่อกับเจ้าหิมะ
ถามตอบกัน แสดงว่ารู้จักกันจริงๆ นอกจากความฉงนที่มีอยู่เดิม ในใจเขา
ก็ดูแคลนนางเพิ่มขึ้นอีกหลายส่วน

"เจ้าคบหากับสัตว์อสูร เห็นทีจะไม่ใช่ตัวดีเดอะไรเช่นกัน สัตว์อสูรยักษ์
ตัวนี้รูปลักษณ์แปลกพิเศษ พวกเราจะนำศพมันกลับไปศึกษาค้นคว้าที่
สกุลอวีน หากเจ้ารู้จักกาลเทศะก็จงรีบหนีไปเสีย หากไม่ก็อย่ามาโทษว่า
พวกเราไม่เกรงใจ!" บุรุษร่างสูงใหญ่พูดข่มขู่เสียงเยียบเย็น

ตอนที่ชูเพียนจื่อแปลงโฉมเป็นหนุ่มน้อยเพียงอวี ดูแล้วยังคงเยาว์วัย
ยิ่ง แม้มองไม่เห็นความยาวของเส้นผม แต่บุรุษร่างสูงใหญ่ก็ประเมินว่า

พลังวัตรของนางไม่มีทางสูงเท่าไรนัก ประกอบกับฝ่ายเขามีคนมากกว่า จึงยิ่งเหิมเกริมไร้ข้อเกรงเกรง

ซูเพียนจื่อพลันคิดอุบายได้ จึงเอ่ยกลั้วหัวเราะอย่างเยิ่นชา "เดิมที ข้าไม่คิดจะถือสาหาความ แต่ในเมื่อพวกเจ้ากำเริบเสิบสานถึงเพียงนี้ หากไม่ให้บทเรียนกับพวกเจ้าเสียบ้างก็ไม่สมเหตุสมผลเลยจริงๆ"

นางพูดพลางถอดหมวกออก เส้นผมยาวจรดเขว่นนั้นก็แผ่ขยายลงมา ขณะเดียวกันผู้วิเศษก็ประสานงานกับนางอย่างเข้าขา พยายามเร่งอำนาจของมุกรัตมีเทวะ...มรดกประจำตระกูลที่มันเก็บซ่อนไว้ในรูหูเมื่เดิมนั้น ส่งผลให้พลังคุกคามอันแข็งแกร่งหนึ่งแผ่ซ่านออกมาในช่วงพริบตา

"ขึ้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ!" บุรุษร่างสูงใหญ่ตื่นตกใจจนหน้าถอดสี มองซูเพียนจื่ออย่างตัวสั่นงันงก พุดไม่ออกอีกแม้แต่คำเดียว

ซูเพียนจื่อเพียงยื่นมือลูบไปหาเจ้าเจ็ดจ้า เ गर่างขนาดมหนีมาของมัน ก็วิบหายไปไม่เหลือร่องรอย!

นางรับตัวเจ้าหิมะที่หล่นจากหลังเจ้าเจ็ดจ้าแบบไม่ทันตั้งตัว พอนางวางมันไว้บนหลังผู้วิเศษ เ गर่างของนางก็ปลิ้นอันตรธานไปด้วย

"โอ๊ย!" จู๋ บุรุษร่างสูงใหญ่ที่มีพลังวัตรชั้นชำระไขกระดูกผู้หนึ่งก็แผ่ร้องหนึ่งหน ตัวปลิวลระลิวจากจุดเดิมไปชนไม้ใหญ่หักโค่นต่อเนื่องไปหลายต้น จากนั้นเขาก็ร่วงกระแทกพื้นกระอักเลือดออกมาไม่หยุด

บุรุษอีกสี่คนที่มาพร้อมกับเขาล้วนขวัญญ่หนี่จนมีสีหน้าดูจู้เจ้า พวกเขาไม่รู้สึกรู้สิดว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เพียงได้ยินเสียงพุดอันเย็นยะเยียบของซูเพียนจื่อดังขึ้นที่ข้างหู "ข้าแค่ใช้พลังเล็กน้อยลงโทษเขาไปนิดหน่อย จงกลับไปบอกหัวหน้าใหญ่ของพวกเจ้าให้พากันไสหัวไปโดยไว! หาไม่

รอข้ากลับมาเมื่อไร พวกเจ้าจะต้องตายหมดทุกคน!"

บุรุษทั้งสี่ต่างหวาดผวากันเหลือเกินแตกพลั๊ก พักใหญ่กว่าจะนึกได้ว่า ต้องไปดูอาการบาดเจ็บของบุรุษร่างสูงใหญ่ผู้นั้น แม้อาการมิใช่เบา แต่ก็ยังดีที่ไม่ถึงแก่ชีวิต ทุกคนอดไม่ได้ที่จะอุทานในใจว่า โชคดี อีกฝ่ายไม่ได้คิดจะฆ่าล้างให้สิ้นซาก หากไม่พวกเขาทั้งห้าคนนี้ก็ต้อจบสิ้นที่นี้กันทั้งหมดแล้ว

พวกเขาล้วนหาวิธีไม่ว่าซูเฟียนจื่อไม่ได้ใจดี หนึ่งหมัดที่ซัดใส่หน้าอกของบุรุษร่างสูงใหญ่ผู้นั้นทุ่มสุดกำลังของนางแล้วจริงๆ น่าเสียดายพลังที่นางใช้ได้มีแค่เพียงห้าสิบแรงข้างสาร คิดจะเอาชีวิตผู้แข็งแกร่งขึ้นชำระไขกระดูกที่มีพลังหนึ่งร้อยแรงข้างสารขึ้นไปยอมมีความยากไม่ใช่บ่อยๆ เลย

ยังดีคู่ต่อสู้ที่ปรากฏตัวครั้งนี้มีพลังวัตรชั้นชำระไขกระดูกเท่านั้น นางอาศัยลูกไม้วางโตยังสามารถสยบขวัญอีกฝ่ายได้ แต่หากผู้มามีพลังวัตรชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ และตั้งต้นจะปะทะกับนางให้เห็นฝีมือ จึงจะยอมเลิกราละก็ เช่นนั้นนางก็ต้องตายอนาถสถานเดียว

ช่วยไม่ได้ที่ในมือนางตอนนี้ไม่มีอาวุธเหมาะๆ มีแต่กำปั้นคู่เดียวให้พึ่งพา

ผู้แข็งแกร่งขึ้นเปลี่ยนเส้นลมปราณมีพลังขั้นต่ำหนึ่งแรงมังกร ความแข็งแรงของร่างกายก็เพิ่มพูนตามไปด้วย ต่อให้เย็นเฉยๆ ให้นางชกหมัดแล้วหมัดเล่าโดยไม่ต่อต้าน นางชกจนมืออ่อนก็ไม่แน่ว่าจะทำให้อีกฝ่ายบาดเจ็บสาหัสอะไรได้

ที่นางทำร้ายซูหู่ผู้ได้ครวก่อน ข้อแรกเป็นเพราะมีมือติดอยู่ในมือ

ข้อสองเป็นเพราะฉวยจังหวะลงมือกะทันหันหลังซู่หลู่เผชิญเหตุการณ์สุดโต่งแล้วผลลอสติไม่ทันป้องกันตัวไปชั่วขณะหนึ่ง แต่ถึงขั้นนั้นแล้วนางก็ยังไม้อาจเอาชีวิตเขาได้อยู่ดี

ร่างกายของผู้แข็งแกร่งขึ้นเปลี่ยนเส้นลมปราณมีความทรหดทนทายาดเพียงใด คิดดูก็รู้ได้

ซู่เพียนจื่อล่องหนได้ในเวลาอันจำกัดเพียงหนึ่งเค่อ ไม่รู้ว่าจะพอให้นางพาฝูอวีน เจ้าหิมะ และเจ้าเจ็ดจ้าวไปซ่อนตัวในที่ปลอดภัยทันหรือไม่ ดังนั้นพอนางจู่โจมประสบผล จึงรีบเผ่นกลับมาขึ้นหลังฝูอวีนแล้วให้มันเหาะหนีด้วยความเร็วเต็มกำลัง จวบจนแน่ใจว่าคนตระกูลเทวโอสถไม่กล้าตามมาดักคาค นางค่อยหยุดใช้คุณสมบัติล่องหนของผีเสื้อซ่อนฟ้า

ตลอดกระบวนการเวลาน่าจะยังไม่ถึงหนึ่งถั่วยซา ทว่าซู่เพียนจื่อกลับมีสภาพเหมือนคนป่วยหนัก แม้ยังฝืนประคองสติให้แจ่มใสได้ แต่ทั้งร่างก็เค้นกำลังวังชาออกมาไม่ไหวสักนิดเดียว

พอเห็นนางพลันปรากฏตัวด้วยสภาพที่อ่อนแอสิ้นแรง เจ้าหิมะที่นั่งอยู่บนหลังฝูอวีนเช่นกันก็เดาได้ว่านางเสียพลังมากไปเพื่อใช้กระบวนการทำอันร้ายกาจเมื่อครู่ ดังนั้นมันจึงขมใจไม่ถามอะไรทั้งสิ้น เพียงเฝ้ามองนางอย่างเป็นห่วง

ซู่เพียนจื่อฝืนส่งยิ้มให้มัน "พวกเราจะไปหาคนมารักษาเจ้าเจ็ดจ้าวโดยเร็วที่สุด เจ้าไม่ต้องกังวลไปนัก"

"อืม!" ดวงตาคู่เล็กที่ดำขลับของเจ้าหิมะชุ่มไปด้วยน้ำตา

ฝูอวีนพานายของตนกับเจ้าหิมะเข้าไปในป่าผืนเล็กนอกเมืองเพื่อ

หาที่ซ่อนตัว ตอนนี้ซูเพียนจื่อไม่มีปัญญาเปลี่ยนแปลงรูปโฉมตนเอง หาก
เข้าเมืองแล้วพบเจอคนสกุลอวินที่กลับมาพอดี เช่นนั้นก็ยุ่งยากยิ่ง

อีกอย่างฝ่ายตนต้องการตามคนตระกูลแพทย์มาช่วยเยียวยา
เจ้าเจ็ดจ้าว เข้าไปในเมืองมีหูตาอยู่มากมาย อาจพลอยทำให้สองปู่หลาน
ที่ร้านหมอสกุลหลิวเดือดร้อนเอาได้ง่ายๆ ดังนั้นวิธีที่ดีที่สุดก็คือเชิญ
พวกเขาออกมานอกเมืองแทน

และซูเพียนจื่อเองก็จะได้อาศัยเวลาช่วงนี้ฟื้นฟูร่างกายเท่าที่จะ
ทำได้

หลังจากพบสถานที่ที่เหมาะสมจะให้ซูเพียนจื่ออยู่กับเจ้าหิมะซ่อนตัว
ชั่วคราวแล้ว ฝูอวินก็รอดเข้าเมืองไปขอกองหนุนที่ร้านหมอสกุลหลิว

ซูเพียนจื่อนั่งอยู่บนคาบของไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง เอนพิงลำต้นแล้ว
นิ่งคอยให้ลมปราณกับพลังกำลังฟื้นตัว เจ้าหิมะที่นั่งอยู่ข้างกายนาง
เบิกตาโตมองสำรวจไปรอบทิศ กลัวแต่ว่าจะมีศัตรูร้ายกาจโผล่มาจาก
ตรงไหนอีก

นางไม่ยอมให้มันเคร่งเครียดเกินไปจึงชวนคุย "เจ้ากับเจ้าเจ็ดจ้าว
ไปเจอคนตระกูลเทวโอสถได้อย่างไร"

เจ้าหิมะสูดจุกก่อนตอบ "เข้าวันนี้หลังจากเจ้าไปแล้ว ข้ากับ
เจ้าเจ็ดจ้าวต่างตื่นตื่นดีใจกันมาก เจ้าเจ็ดจ้าวเปรยว่าไม่ได้ออกไปอาบแดด
ตอนกลางวันนานมากแล้ว ข้าจึงออกจากที่ซ่อนไปกับมัน เพิ่งถึงกลางทาง
ข้าก็เห็นบนฟ้ามีอาซาเทพตัวหนึ่งเหาะผ่านไป มันดูคล้ายฝูอวินยิ่งนัก
ชวนให้นึกว่าเจ้ากลับมาเอาของบางอย่างที่ลืมไว้ ข้าจึงบอกเจ้าเจ็ดจ้าว
แล้วปลื้มตัวตามไปดู

ข้าวจึงลัดเลาะเส้นทางในป่าไปไกลทีเดียว รอจนพบว่าอาซาเทพตัวนั้นไม่ใช่ผู้ฉ้อโกง ข้าก็วกกลับไปหาเจ้าเจ็ดจำทันทันที ผลคือข้าเห็นตั้งแต่ไกลว่ามันถูกคนล้อมโจมตีอยู่ แต่พอข้าวิ่งไปถึงก็ไม่ทันกาลแล้ว ฮือๆ" เจ้าหิมะนึกถึงบาดแผลที่น่าสยดสยองของเจ้าเจ็ดจำทันทันทีรู้สึกทั้งเศร้าใจทั้งหวาดหวั่น หากเจ้าเจ็ดจำตายไป มันก็ไม่อาจมีชีวิตเพียงลำพัง

ซูเพียนจื่อลูบขนที่เรียบลื่นของมันเบาๆ ก่อนจะเพ่งจิตเข้าไปดูอาการของเจ้าเจ็ดจำในดอกชวีหมี

เจ้าเจ็ดจำนอนนิ่งไม่ไหวติงอยู่ในนั้น ตอนนี้ห้ามเลือดได้ชั่วคราวแล้ว จึงรู้สึกเหมือนมันอาการดีขึ้น ทว่าถูกแทงตรงตำแหน่งสำคัญเช่นนั้น ต่อให้รักษาแผลหาย พลังก็ต้องบอบช้ำสาหัส

ซูเพียนจื่อได้แต่พูดปลอบใจเจ้าหิมะว่า "เจ้าเจ็ดจำคงไม่มีอันตรายถึงชีวิตหรอก รอให้คนตระกูลแพทย์มาถึงก็จะรักษามันได้ เจ้าอย่าได้กังวลไปเลยนะ"

เจ้าหิมะพยายามข่มใจ แต่ในที่สุดก็ทนไม่ไหว "อาอวี เจ้าบอกข้าได้หรือไม่ เจ้าสอนเจ้าเจ็ดจำไว้ที่ใดหรือ ข้าอยากจะได้มันด้วยตาของตัวเอง"

ซูเพียนจื่อขบคิดเล็กน้อย ในเมื่อเจ้าเจ็ดจำอยู่ในดอกชวีหมีแล้ว เรื่องนี้ก็ไม่มีทางจะปิดบังเจ้าหิมะได้ โดยเฉพาะระหว่างที่เจ้าเจ็ดจำยังเจ็บหนักไม่หาย สัตว์อสูรที่ผูกพันแน่นแฟ้นและใช้ชีวิตพึ่งพากันสองตัวนี้ ก็ยังต้องอยู่ข้างกายนาง เจ้าเจ็ดจำรู้อะไรก็เท่ากับเจ้าหิมะจะได้รู้ไปด้วย ดังนั้นนางจึงบอกเจ้าหิมะไปตามตรงเสียเลย "ในตัวข้าพก 'ของวิเศษเก็บทรัพย์' ที่มีคุณสมบัติพิเศษ สามารถเก็บสัตว์อสูรหรือแม้กระทั่ง

คนเข้าไปได้ สิ่งแวดล้อมข้างในก็พิเศษยิ่ง เจ้าเจ็ดจ้าวอยู่ในนั้นอาการบาดเจ็บ จะไม่ทรุดลงชั่วคราว"

"เช่นนั้นก็พิเศษไปเลย! ขอข้าเข้าไปเยี่ยมมันหน่อยจะได้หรือไม่"
เจ้าหิมะเบิกบานจนกระโดดตัวลอย

ซูเพียนจื่อถอนหายใจ...แม้นางทำเพื่อช่วยชีวิตเจ้าเจ็ดจ้าวจึงมีอาจ
ไม่เก็บมันเข้าไปในดอกชวีหนี ทว่านางก็ยังไม่ค่อยสบายใจอยู่นั่นเอง แล้ว
ตอนนี้นางจะยอมให้เจ้าหิมะที่ปลอดภัยดีตามเข้าไปด้วยได้อย่างไรเล่า

"พื้นที่ในนั้นแปลกประหลาดยิ่ง สัตว์อสูรชั้นเดียวกับข้าเมื่อเข้าไปแล้ว
ล้วนตกอยู่ใต้การควบคุมของข้า ยอมรับข้าเป็นเจ้านายไปเอง เจ้าเจ็ดจ้าว
ในตอนนี้อะก็ไม่มีหนทางอื่น ดังนั้นเจ้าก็อย่าเข้าไปเลยจะดีกว่า รออีกเดี๋ยว
คนตระกูลแพทย์มาถึง ข้าจะปล่อยมันออกมา เจ้าก็จะได้เจอมันแล้ว เจ้า
วางใจได้ ข้าจะหาทางยกเลิกพันธสัญญายอมรับเจ้านายที่ติดตัวเจ้าเจ็ดจ้าว
ให้เร็วที่สุด" ซูเพียนจื่อชี้แจงด้วยความพอใจอยู่บ้าง

เจ้าหิมะก้มหน้างูตไม่พูดจา ผ่านไปสักพักค่อยพูดอย่างฉลาดๆ "เจ้า
ไม่ชอบข้ากับเจ้าเจ็ดจ้าวใช่หรือไม่ ขอเพียงพวกเราจัดฤทธิ์ของหญ้าเสวียนอู่
ที่อยู่ในตัวออกไป พวกเราก็จะกลับคืนสภาพเดิม ไม่ใช่เหวเช่นนี้อีก..."

ซูเพียนจื่อตามความคิดของมันไม่ทันอยู่บ้าง "เจ้าคิดไปถึงไหนแล้ว
ข้าไม่ได้รู้สึกว่าคุณเจ้าไม่ดีสักหน่อย" แม้ว่าตัวดำมืดหมึจะดูอัปลักษณ์
ชวนสะพรึงมากจริงๆ ก็เถอะ แต่นางยังไม่ถึงขั้นรังเกียจจริงจนพวกมัน
หอรอก

แรกเริ่มก็เพราะนางถูกตาต้องใจในรูปลักษณ์ 'สัตว์ประหลาด' สุดพิเศษ
ของพวกมันถึงได้อยากจะร่วมงานด้วย

"เช่น...เช่นนั้นพวกเรารับเจ้าเป็นนายมีปัญหาอันใดเล่า" เจ้าหิมะกะพริบตาคุณเล็กสีดำขลับพลางมองชูเพียนจื่ออย่างกังขา

"เอ๋อ...ก็เพราะพวกเราเป็นสหายกันนะสิ เจ้าไม่รู้สิหรือว่าการรับข้าเป็นนายทำให้จู่ๆ ก็ต้องต่ำต้อยกว่า ทั้งไม่มีอิสระและไร้ศักดิ์ศรี" ชูเพียนจื่อวุ่นวายใจขึ้นมา

เจ้าหิมะพุดพลางจับแขนของนางมากอดคอดคล้อง "เจ้าดีต่อพวกเรา มากๆ เลย! วันนี้อันเจ็กก็เสี่ยงชีวิตรีบกลับมาช่วยพวกเรา เจ้าไม่ทำร้ายพวกเราหรอก ข้ากับเจ้าเจ็ดจ่ามีฝีมือไม่พอจึงถูกรังแกบ่อยครั้ง หากเจ็ดจ่าหรือสุรหรือผู้ฝึกวิชาที่ร้ายกาจ แม้แต่ชีวิตก็ไม่มีทางรักษาไว้ด้วยซ้ำ เจ้าเฉลียวฉลาดถึงเพียงนั้นจะต้องปกป้องพวกเราได้แน่ พวกเราเชื่อฟังคำพูดของเจ้าก็ ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย"

ชูเพียนจื่ออับจนถ้อยคำไปทันที ที่ทำให้ผู้อื่นไม่ได้ถือสาเลยสักนิด กลับเป็นนางเองที่มัวถือสาแทบตาย มันอะไรกับอะไรกันละนี่!

เจ้าหิมะกลัวแต่นางจะปฏิเสธ จึงยิ่งสาธยายข้อดีของตนเองอย่างแข็งขัน "ข้ามีประโยชน์มากเลยเชียวน่า ไม่เพียงสืบข่าวให้เจ้าได้ ยังมีพลังพิเศษเล็กๆ อยู่อีกอย่าง! นั่นก็คือการแผ่ชานพลังคุกคามของสัตว์อสูรชั้นสี่ เพียงแต่ไม่อาจใช้บ่อยนัก...ส่วนเจ้าเจ็ดจ่าแม้จะตัวใหญ่ แต่มันกินเงาะ ทั้งยังกินไม่จุด้วย"

มันมองชูเพียนจื่อตาละห้อยอย่างน่าสงสาร ท่าทางชวนเห็นใจนั้น กำลังบอกว่า 'หากเจ้าไม่รับข้า ข้าจะร้องไห้ให้เจ้าดู'

ชูเพียนจื่อจนใจยิ่งนัก "เจ้าคิดดีแน่แล้วหรือไม่ ข้ายังไม่แน่ใจว่าเมื่อไรถึงจะหาวิธียกเลิกพันธสัญญายอมรับเจ้านายนี้ได้แน่"

เจ้าหิมะออกแรงพยักหน้าหนึ่งๆ พลังตอบเสียงร่ำ "คิดดีแน่แล้ว"
"เช่นนั้น...ก็ได้อ!" ให้เจ้าหิมะอยู่ในดอกชวีหมีก็มีข้อดีเหมือนกัน
มันจะได้คอยดูแลเจ้าเจ็ดจ๋าด้วย

ทว่าเพียงยกมือจะไปลูบเจ้าหิมะ ชูเพียนจื่อก็พลันชะงักก็แล้วพูด
ปนยิ้มเฟื่อน "หากเก็บเจ้าเข้าไปตอนนี้ ข้าอาจประคองตัวไม่ไหวเสียก่อน"

เก็บสัตว์หรือสัตว์ที่ยังไม่ได้ยอมรับเจ้านายเข้าสู่ดอกชวีหมีจะต้องจ่าย
ค่าตอบแทนเป็นลมปรมาณมิใช่น้อย ตอนนี้นางกำลังอ่อนแอมาก เพราะ
นอกจากเสียแรงตอนใช้พลังพิเศษของผีเสื้อซ่อนฟ้า การเก็บเจ้าเจ็ดจ๋า
เข้าสู่ดอกชวีหมีก็เสียแรงไปไม่น้อยเช่นกัน

ผู้วิเศษอาจพาสองบุปผานจากร้านหมอสกุลหลิวมาถึงได้ทุกเมื่อ
หากพบว่านางหมดสติไป เกรงว่าจะเกิดความยุ่งยากขึ้นอีก

เจ้าหิมะแม้ร้อนใจอยากพบเจ้าเจ็ดจ๋า แต่เมื่อเห็นท่าทางอ่อนระโหย
โรยแรงของชูเพียนจื่อ มันก็ไม่กล้าตั้งต้น เพียงตอบรับอย่างว่าง่าย "เช่นนั้น
ข้าจะรอให้เจ้าค่อยยังชั่วก่อน"

ชูเพียนจื่อฟังต้นไม้พลงยิ้มตอบ "ตกลง เจ้าไม่ต้องกังวลนักหรอก
ในพื้นที่ลับของข้ายังมีหมียักษ์ขนทองชั้นสองที่แรงเยอะมากอยู่อีกสองตัว
หากพวกมันร่วมแรงกันก็น่าจะกล่อมแก้มจัดการผู้แข็งแกร่งชั้นซำระ
ไซกระดุกช่วงต้นได้สักคนสองคน ข้าเพียงแต่ไม่อยากจะเปิดเผยอาวุธลับนี้
ยามจำเป็นค่อยปล่อยให้พวกมันออกมาช่วยเหลือ"

"เอ? พื้นที่ลับของเจ้าใหญ่โตมากเลยหรือ หมียักษ์ขนทองชั้นสอง...
ข้าไม่เคยเคยได้ยินชื่อสัตว์หรือสัตว์ชนิดนี้มาก่อน" เจ้าหิมะรู้สึกละอายใจที่ตน
โลกแคบรู้น้อย

"ก็ใหญ่พอใช้ พวกเจ้าเข้าไปแล้วจะไม่รู้สึกแอดแด่ หมียักษ์ขนทอง สองตัวนั้นเดิมทีคือหมีสีน้ำตาลขนทองที่เป็นสัตว์ป่าธรรมดา ต่อมาอยู่ในพื้นที่ลึบนั้นจึงได้เลื่อนชั้นตามซ้ำและกลายมาเป็นสัตว์อสูร"

"เลื่อนชั้นตามเจ้า?!" ดวงตาของเจ้าหิมะแทบจะถลนออกจากเบ้า

"ใช่แล้ว ตอนที่ซ้ำเลื่อนสู่ชั้นถอดรูป พวกมันก็กลายเป็นสัตว์อสูรชั้นหนึ่ง พอซ้ำเลื่อนสู่ชั้นเปลี่ยนกระดูก พวกมันก็กลายเป็นสัตว์อสูรชั้นสองแล้ว"

"เช่นนั้นถ้าซ้ำกับเจ้าเจ็ดจ้าวอยู่ในพื้นที่ลึบของเจ้า...พวกเราจะเลื่อนชั้นไปพร้อมเจ้าด้วยหรือไม่!"

"ซ้ำเองก็ไม่แน่ใจ คงจะได้กระมัง" ซูเพียนจื่อรู้สึกว่าการนี้เสี่ยงอยู่บ้าง ก่อนหน้านี้นางถึงเข้าถ้าไปชิงหญ้าผานสานลูกกลอนมาจากมือเจ้าเจ็ดจ้าว และเจ้าหิมะ หมายถึงจะเอามาให้ฝูอวิ๋นใช้ ถึงอย่างไรกินสมุนไพรชนิดนั้นร่วมกับลูกกลอนปรมาณของสัตว์อสูรชั้นสูงก็ย่อมจะปลอดภัยกว่า

"เมื่อครู่เจ้ารับปากว่าจะให้ซ้ำเข้าไปด้วย...ห้ามบิดพลิ้วเชียว!" เจ้าหิมะกระโดดขึ้นไปบนบ่าของนางพลางพูดอย่างคึกคัก

เลื่อนชั้นเชียวนะนั่น! เรื่องที่สัตว์อสูรนับไม่ถ้วนล้วนไม่กล้าแม้แต่จะคิด มันถึงกับได้พบโอกาสนั้นแล้ว มีหรือมันจะยอมพลาดไปได้

มันรู้สึกว่าการนี้ตนเองกับเจ้าเจ็ดจ้าวได้ไซคจากคราวเคราะห์แท้ๆ!

"โอ๊ะ! ฝูอวิ๋นพาคนมาแล้ว! เป็นชายชราคนหนึ่งกับเด็กสาวอีกคน! พวกเขา ก็คือหมอหรือ" เจ้าหิมะเงยหน้ามองไปยังจุดดำสองจุดเล็กๆ ที่อยู่ไกลลิบแล้วร้องบอก

ซูเพียนจื่อชะเง้อมองไปไกลๆ ก็ยังเห็นไม่ชัดว่าจุดดำที่มันบอก

ผู้มันหนึ่งในถิ่นล้า... ตีอาผู้ตึง 2

คืออะไร สายตาของเตี้ยวหิมะเนตรทิพย์เห็นอีกว่าคนเราชั้นใหญ่จริง เสียด้วย!

จุดดำขายใหญ่ขึ้นตามลำดับ ผ่านไปครู่หนึ่งชูเพียนจื่อค่อยมอง รูปร่างคร่าวๆ ออกจนได้ จากนั้นค่อยเห็นถนัดชัดเจนว่าเป็นผู้วินหะ นำอาซาเทพอีกตัวมุ่งหน้ามาทางนี้แล้วจริงๆ และผู้ที่นั่งอยู่บนหลังของ อาซาเทพตัวนั้นก็คือสองปู่หลานจากร้านหมอสกุลหลินนั่นเอง

ชูเพียนจื่อเพิ่งจะฟื้นฟูพละกำลังได้ส่วนหนึ่ง จึงมีแรงปีนลงจาก ต้นไม้แล้วรีบปล่อยเจ้าเจ็ดจ้าวออกมาจากดอกซีหมี พอเจ้าหิมะได้เห็น คู่หูก็โถมปรี่เข้าไปตรวจดูซ้ายขวาโดยไม่รีรอ

20

ลมกระโชกแรงหอบหนึ่งกวาดวูบ เมื่อฝู่อวีนนำพาอาซาเทพพาหนะของสองปู่หลานแห่งร้านหมอสกุลหลิวร้อนลงห่างจากพวกซูเพียนจื่อราวหนึ่งจั้งอย่างมั่นคง พอเห็นตะขบยักษ์สี่สีดำยาวสามจั้งเศษนอนขวางอยู่บนพื้น สองปู่หลานก็สะดุ้งจนตัวโยน นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาอยู่ใกล้สัตว์อสูรร่างยักษ์ที่น่าสะพรึงถึงเพียงนี้!

ชายชรากับเด็กสาวเดินเข้าไปหาอย่างระมัดระวัง ไม่ซ้าก็เห็นชัดว่าบนคอของเจ้าเจ็ดจ้ำมีแผลจากกระบี่ที่ทั้งลึกและยาวอยู่แผลหนึ่ง รวมทั้งได้เห็นซูเพียนจื่อที่นั่งอยู่ข้างๆ กับ 'กระรอกดำ' อีกตัวที่นั่งของอยู่บนบ่าของนาง

ตอนนี้การรักษาเจ้าเจ็ดจ้ำที่เจ็บหนักสำคัญเหนืออื่นใด ซูเพียนจื่อจึงพูดตรงๆ โดยไม่มัวเสียเวลาโอภาปราศรัย "สองท่านเชิญรีบตรวจดูเถิดว่ามันยังมีทางช่วยหรือไม่"

ชายชราพาหลานสาวเดินไปใกล้สวนคอกของเจ้าเจ็ดจ้า แล้วม้วนแขนเสื้อตรวจแผลโดยละเอียด ก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า "แผลกระปี้นี้ลึกยิ่ง พวกเราไม่กล้ารับรองว่าเยียวยาได้แน่นอน ทำได้เพียงพยายามอย่างสุดความสามารถเท่านั้น"

ฟังจบหน้าตาของเจ้าหิมะก็ไหลออกมาทันที

ซูเพียนจื่อเข้าใจสถานการณ์จึงได้แต่ตอบว่า "เช่นนั้นก็ขอให้หัววานพวกท่านแล้ว"

สองปู่หลานผงกศีระรับ รีบเปิดล่วมยาหยิบอุปกรณ์กับตัวยาต่างๆ ออกมา คนหนึ่งรับหน้าที่ทำความสะอาดและเย็บปากแผล พยายามทำให้กล้ามเนื้อที่ฉีกขาดและกระดูกที่แตกร้าวประสานกันดังเดิมให้ได้มากที่สุด ส่วนอีกคนเป็นผู้ช่วยคอยยื่นส่งอุปกรณ์กับตัวยา

หลังจากง่วนอยู่สองชั่วโมงกว่า บาดแผลจึงได้ถูกจัดการเรียบร้อย

ชายชรากล่าวพลางล้างมือด้วยน้ำสะอาดที่หลานสาวรินให้จากถุงน้ำ "พวกเราทำได้เพียงเท่านี้ จะยื่นหยัดต่อไปได้หรือไม่ก็ต้องดูที่ตัวมันเองแล้ว มันบาดเจ็บสาหัสถึงขั้นนี้เจ้าพามันมาที่นี้ได้อย่างไร แผลของมันน่าจะเกิดขึ้นระยะหนึ่งแล้ว นอกจากไม่ทรุดลงยังมีร่องรอยของการฟื้นตัวอีกด้วย ช่างแปลกแท้ หรือว่าสัตว์อสูรชนิดนี้มีพลังการฟื้นตัวที่แข็งแกร่งโดยกำเนิดกัน"

"น่าจะใช่กระมัง หากมันยื่นหยัดผ่านพ้นไปได้ จะมีอาการตกค้างอะไรหรือไม่" ซูเพียนจื่อหัวเราะแห้งๆ สองที ตัดสินใจว่ารออีกเดี๋ยวส่งสองปู่หลานจากไปแล้ว นางจะเก็บเจ้าเจ็ดจ้ากลับเข้าดอกซิวหมีทันที เช่นนี้โอกาสรอดของมันก็น่าจะสูงยิ่งขึ้น

ชายชราพยักหน้าแล้วถอนหายใจ "บริเวณรอบแผลอาจเคลื่อนไหว ไม่ค่อยงอเท่าเดิม หรืออาจถึงขั้นแข็งตึงเป็นอัมพาต แผลฉกรรจ์ถึงเพียงนี้ หากคุณหนูฉิ่งชินของตระกูลข้ายังอยู่ก็อาจมีวิธีทำให้มันฟื้นฟูสมบูรณได้"

คุณหนูฉิ่งชิน? หลิวฉิ่งชินท่านแม่ของข้า?!

ซูเพียนจื่อหัวใจระตุกดูบ รีบสอบถามทันใด "วิชาแพทย์ของคุณหนูฉิ่งชินยังสูงส่งกว่าท่านผู้เฒ่าอีกหรือ"

ชายชราสั่นศีรษะตอบ "เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับวิชาแพทย์สูงส่งหรือไม่ แต่เป็นเพราะได้หล้ามีเพียงคุณหนูฉิ่งชินที่ใช้งาน 'น้ำพุซีฟ' ได้ ขอเพียงใช้น้ำพุนี้ชำระล้าง แผลก็จะฟื้นฟูโดยสมบูรณ"

น้ำพุซีฟ? ซูเพียนจื่อสบตากับผู้อาวุโสนั้น

นี่คือวัตถุดักดีลึกลับของตระกูลแพทย์ ทว่ามันไม่ใช่วัตถุที่สามารถพกพาติดตัว หากแต่เป็นตาน้ำพุจริงๆ ที่อยู่ในสภาพแห้งสนิทมาชั่ววนาตาปี มีแต่ทายาทของตระกูลแพทย์ที่ได้รับการยอมรับจากน้ำพุซีฟเท่านั้น จึงจะเรียกน้ำออกจากตาน้ำพุได้

เล่าขานกันว่าน้ำจากน้ำพุซีฟสามารถเยียวยาอาการบาดเจ็บและโรคภัยทั้งปวง

แต่เพราะนานปีที่ผ่านมาตระกูลแพทย์ไม่มีใครได้รับการยอมรับจากวัตถุดักดีลึกลับนี้ ประกอบกับในด้านวิชายุทธ์ไม่ว่าจะเป็นคุณสมบัติของบุตรหลานรุ่นหลังหรือตำรายุทธ์ที่ตระกูลแพทย์มีอยู่แต่เดิมต่างก็ห่างชั้นจากตระกูลโบราณอื่นลิบลับ ด้วยเหตุนี้ฐานะจึงได้เสื่อมถอยลงเรื่อยๆ จนกระทั่งถูกคนตระกูลเทวโอสถขึ้นแซงหน้า

หลิวฉิ่งชินมารดาของซูเพียนจื่อ ใช้งานน้ำพุซีฟได้ก็จริงอยู่ ทว่าก็มีใช้

สำเร็จทุกครั้ง

นางก็เหมือนชูหนูหลิผู้เป็นสามี ล้วนสัมผัสได้ถึงการคงอยู่ของวัตถุศักดิ์สิทธิ์ประจำตระกูล และใ้ใช้งานพลังของพวกเขาได้บางส่วน ทว่าจนแล้วจนรอดกลับไม่อาจเป็นเจ้าของของมัน

เรื่องเหล่านี้ชูเพียนจื่อรู้มาจากตำราที่ปากของผู้อาวุโสนั้น

ชายชราพลันเศร้าใจเมื่อนึกถึงหลิวฉิงซิน จึงส่ายหน้าเปลี่ยนหัวข้อสนทนา "อีกครึ่งชั่วยามให้หลัง เจ้าก็บ่อนผลหงส์ชาติให้มันเสียผล ไม่เพียงหักล้างฤทธิ์ของหญ้าเสวียนอู่ในตัวมันได้พอดี ยังมีประโยชน์ต่ออาการบาดเจ็บของมันด้วย"

ชายชรากำชับจบก็พาหลานสาวขึ้นชื่ออาซาเทพเพื่อจะกลับเข้าเมืองชูเพียนจื่อรีบยัดถุงแพรใบเล็กแก่หลานสาวของเขาก่อนกล่าว "นี่คือค่าตรวจรักษา ถ้าหากพวกท่านแล้ว"

เด็กสาวหน้าแดงเรือปลางรับถุงแพรไว้ นางติดตามผู้เป็นปู่จากไป โดยยังไม่ทันได้เปิดดู รอจนกลับไปเปิดดูที่ร้านหมอลม ค่อยพบตัวลูกกลอนชำระกายหนึ่งแสนเม็ดถั่ว ส่วนวัตถุทรงกลมหลายลูกที่เดิมนางนึกว่าเป็นลูกกลอนชำระกายนั้น ที่แท้ก็คือผลหงส์ชาติหกผล

ชูเพียนจื่อจำได้ว่าแหล่งสมุนไพรวิเศษของพวกเขาไม่ได้มีเหลือเพื่อตั้งนั้นจึงเห็นคุณค่าของตัวยาคือเป็นอย่างยิ่ง ไหนๆ ผลหงส์ชาติที่เหลือหกผลนี้นางก็ไม่ต้องใช้แล้ว จึงคืนให้พวกเขาไปด้วยกันเสียเลย

สภาพทางการเงินของร้านหมอลมสกุลหลิวไม่ดีขึ้น สองปู่หลานจึงไม่มัวหน้าบางเอาตัวลูกกลอนมูลค่ามหาศาลที่เก็บมาเหล่านั้นไปคืนชูเพียนจื่อ เงินจำนวนนี้สามารถคลี่คลายปัญหาของกิจการร้านหมอลม

ได้มาก แต่คิดสองปฐุหลานก็เบิกบานใจไม่หาย

ตอนที่พวกเขากลับเข้าเมืองมา สีทองฟ้าก็เย็นย่ำมากแล้ว เนื่องจากเห็นดเห็นเื่อยมายกใหญ่ ทั้งสองจึงเข้าไปพักนอนในเรือนอันคับแคบ หลังร้านหมอกันตั้งแต่หัวค่ำ

ผิดกับในหอสูงห้าชั้นอันวิจิตรของร้านยาสกุลอวินที่อยู่ตรงหัวถนน ขณะนี้บุคคลระดับสูงของสกุลอวินทั้งหมดในเมืองนี้ต่างมาชุมนุมกันด้วย สีหน้าอันเครียดขริม ๆ 'ผู้แข็งแกร่งขึ้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ' ที่ลึกลับ ล่องหนได้คนหนึ่งก็พลันโผล่มาบนภูเขาชิงหาว ข้าทำร้ายศิษย์ชั้นชำระ ไชกระดุกของสกุลอวินบาดเจ็บสาหัส เรื่องนี้ทำให้พวกเขาปวดเศียร เวียนเกล้าเป็นอย่างยิ่ง

ฟังจากคำบอกเล่าของศิษย์อีกสี่คนที่อยู่ในเหตุการณ์แล้ว นี่คล้าย เป็นแค่เหตุบังเอิญ เนื่องจากคนฝ่ายตนทำร้ายสัตว์อสูรที่เป็นสหายของผู้แข็งแกร่งคนนั้นก่อน ข้าตั้งใจจะนำศพของมันจากไปด้วย จึงเป็นเหตุ ให้ผู้อื่นลงมือตอบโต้ โดยบอกชัดว่ายังมีมือไว้ไม่ตรีให้แล้ว

หากฝ่ายตนส่งยอดฝีมือในร้านสาขาแห่งนี้ไปทั้งหมดก็น่าจะจัดการ คนผู้นั้นได้ ทว่าบัดนี้สกุลอวินเป็นถึงหนึ่งในสามตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะ หากกระทำเกินกว่าเหตุ ย่อมไม่พ้นตกเป็นขี้ปากชาวบ้าน

คนทั้งกลุ่มจึงถกความเห็นเรื่องนี้กันทั้งคืน สุดท้ายก็ได้แต่ลอบ ส่งคนไปสืบภูมิหลังของอีกฝ่ายให้ชัดเจนก่อนค่อยมาว่ากัน

คำเดียวกันนั้นที่ป่านอกเมือง พละกำลังของซูเฟียนจื่อเฟิงจะขึ้นคืนมาก็เก็บเจ้าหิมะเข้าสู่พื้นที่ลับในดอกชวีหมี เพื่อให้มันนำผลหงส์ขาดไปป้อน

เจ้าเจ็ดจ้าวและดูแลอีกฝ่ายอย่างระมัดระวัง ส่วนนางกับผู้อาวุโสพากันไปเสาะหาลำธารเล็กๆ สายหนึ่ง ตั้งใจว่าแปลงโฉมใหม่แล้วจะเข้าเมืองไปค้าขานกันให้สุขสบาย

หลังจากล้างสีแปลงโฉมที่เคลือบใบหน้าออกจนเกลี้ยงเกลา ชูเพียนจื่อก็ตบๆ ใบหน้าที่เรียบสิ้นสะอาดหมดจดแล้วโพล่งขึ้นว่า "ผู้อาวุโส ข้ากำลังคิดอยู่ว่าตนเองควรจะเปลี่ยนฐานะหรือไม่"

ผู้อาวุโสโคลงศีรษะถาม "หมายความว่าอย่างไร"

"เอาแต่แปลงโฉมปลอมตัวอยู่เช่นนี้ยุ่งยากยิ่ง ข้ากลับจะทำให้เป็นพริ้วถูกจับได้ง่าย ในเมื่อรูปโฉมของข้าในตอนนี้นี้ผิดจากชูเพียนจื่อตอนอยู่ที่ถ้ำพันจิ้งจอกนั้นลิบลับ ขอเพียงอำพรางสัญลักษณ์จันทร์เสี้ยวสีม่วงบนแขนขวาได้ บนดินแดนพันเมฆานี้ก็จะไม่มีใครรู้จักข้าอีก ข้าก็จะสามารถใช้ฐานะอันเปิดเผยไปใกล้ชิดคนของสามตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะ แล้วหลอกเอาวัตถุศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขามาอยู่ในมือได้" วันนีระหว่างที่รอผู้อาวุโสอยู่กับเจ้าหิมะ ชูเพียนจื่อก็ใคร่ครวญแผนการนี้มาโดยตลอด

ผู้อาวุโสพนมขานจุมุกสองหนก่อนกล่าว "ท่านพูดมีเหตุผล แต่ว่าสัญลักษณ์ประจำตระกูลจะอำพรางได้อย่างไรเล่า"

มันไม่เคยได้ยินมาก่อนว่าสัญลักษณ์ประจำตระกูลสามารถปกปิดซ่อนเร้นไว้ได้ สิ่งของจำพวกกำไลแขนทำได้แค่บดบังไว้ชั่วคราว ถอดออกมาเมื่อไรก็ยังมีมองเห็นได้อยู่ดี ต่อให้ลอกผิวขูดเนื้อบริเวณนั้นทิ้ง ผิวเนื้อที่กำเนิดใหม่ก็ยังจะปรากฏสัญลักษณ์เดิมอย่างชัดเจน เว้นแต่จะทำใจให้ขมตัดแขนขาทิ้งไปเสียเลย

ความสูญเสียนี้ช่างใหญ่หลวงเกินไปแล้ว!

ซูเพียนจื่อคือขี้ม้ออันลึกลับก่อนตอบ "ผู้่อ่านอาจทำไม่ได้ แต่ว่าข้ามีผีเสื้อซ่อนฟ้าอยู่เขียนนะ! หากข้าให้มันเกาะนิ่งอยู่บนแขนขวาไปเสียเลยใช้ร่างกายของมันบังไว้ก็น่าจะสิ้นเรื่องแล้วไม่ใช่หรือ"

ดวงตาคู่โตของฝูอวี่นกะพริบถี่พลางพยักหน้าตอบ "เช่นนั้นก็ลองดูกันเลยเถอะ"

ซูเพียนจื่อเรียกผีเสื้อซ่อนฟ้าออกมาจากกำไธแขนเจ็ดดารา จากนั้นก็ม้วนแขนเสื้อให้มันมาเกาะบนแขนขวาตรงตำแหน่งสัญลักษณ์จันทร์เสี้ยวสีม่วง

ภายใต้แสงจันทร์สุกสกาว ฝูอวี่นกับซูเพียนจื่อเห็นชัดถนัดตาว่าสัญลักษณ์จันทร์เสี้ยวสีม่วงอันแสนเด่นชัดบนแขนสีขาวหิมะนั้นมันปลิ้นหายวับไป ยังไม่ทันจะโห่ร้องดีใจก็เกิดเรื่องที่ทำให้ทั้งสองตื่นตะลึงเป็นอย่างยิ่ง!

ทันทีที่จันทร์เสี้ยวสีม่วงเลื่อนหาย สัญลักษณ์รูปใบไม้สี่แฉกสีเหลืองทองก็ปรากฏออกมาแทนที่ สีสันของสัญลักษณ์นั้นสดสว่างและอบอุ่น ราวเปี่ยมล้นด้วยความหวังกับพลังชีวิตที่ไม่สิ้นสุด ซูเพียนจื่อถึงกับรู้สึกว่ามันเป็นสีเหลืองซึ่งงดงามที่สุดที่ตนเคยเห็นมาทั้งชีวิต!

"นี่...นี่มันเรื่องอะไรกัน!" ซูเพียนจื่อจับจ้องสัญลักษณ์รูปใบไม้สี่แฉกที่ปลิ้นปรากฏขึ้น คนทั้งคนเหม่อค้างอยู่เช่นนั้น

นางจำสัญลักษณ์นี้ได้ นี่ก็คือสัญลักษณ์สายโลหิตของคนตระกูลแพทย์!

ฝูอวี่นตะลึงมองแขนขวาของนางอยู่เช่นกัน ชั่วครู่ให้หลังจึงค่อยได้สติ "ท่านลองถามผีเสื้อซ่อนฟ้าดูสิ มันอาจจะรู้ก็เป็นได้!"

ผีเสื้อซ่อนฟ้าเป็นสัตว์เทพ เอยถึงสติปัญญาความรอบรู้แล้วยัง
เหนือกว่ามนุษย์ด้วยซ้ำไป แม้มันไม่อาจพูดจา ทว่าชูเพียนจือเป็นเจ้านาย
ของมัน ย่อมจะสื่อสารกับมันได้ง่ายดายยิ่ง เพียงใช้กระแสจิตก็ได้คำตอบมา
ในไม่ช้า

"มันบอกว่าเดิมทีบนแขนข้าก็มีสัญลักษณ์สายโลหิตซ้อนกันสองชั้น
อยู่แล้ว เพียงแต่เมื่อก่อนจันทร์เสี้ยวสีม่วงบดบังไปไม่ให้เห็นสีเหลืองทอง
เอาไว้ เมื่อครู่บนตัวมันร้ายอาคม ทำให้สัญลักษณ์จันทร์เสี้ยวสีม่วง
ล่องหนไป สิ่งนี้จึงได้เผยออกมา มันบอกว่าตัวมันเล็กกระฉิบเพียงเท่านี้
สามารถซ่อนสัญลักษณ์ให้ข้าแบบต่อเนื่องได้แค่ชั้นเดียว ถามว่าข้า
ต้องการจะเหลือชั้นไหนไว้" ชูเพียนจือเอาข้อมูลสดๆ ร้อนๆ ที่ได้จากผีเสื้อ
ซ่อนฟ้ามาแล้วให้ผู้อาวุโสนั่งฟังรอบหนึ่งทันที

ผู้อาวุโสนั่งลงจุ่มก้นตอบ "นั่นยังต้องถามอีกหรือ แน่นอนว่า
ท่านอยากเคลื่อนไหวสะดวกก็ต้องเหลือสัญลักษณ์ตระกูลแพथย์ไว้ดีกว่า
ข้าเข้าใจแล้วละ เด็กที่ถือกำเนิดจากการครองคู่กันของคนต่างตระกูล
ล้วนมองเห็นสัญลักษณ์สายโลหิตที่ตกทอดจากบิดามารดาได้เพียงฝ่ายใด
ฝ่ายหนึ่ง ทว่าความจริงแล้วเด็กเหล่านี้ล้วนมีสายเลือดของทั้งสองตระกูลอยู่
เพียงแต่สัญลักษณ์ของตระกูลหนึ่งถูกซ่อนเร้นอยู่ใต้สัญลักษณ์ของอีกตระกูล
ก็เท่านั้น! เมื่อก่อนไม่มีใครสามารถเก็บซ่อนสัญลักษณ์ชั้นแรกที่เผยอยู่
ด้านบนได้อย่างท่าน ดังนั้นทุกคนจึงไม่รู้สักนิดว่ายังมีสัญลักษณ์ชั้นที่สองนี้
อยู่!"

ชูเพียนจือหัวเราะว่า "ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม นี่คือข่าวดีใหญ่หลวง!
ข้าสามารถนับญาติกับคนในตระกูลท่านแม่ได้ด้วย ดูแล้วพวกเขาน่าจะ

นิสัยใจคอไม่เลว ไม่รู้ว่าพวกเขาจะชอบสมาชิกใหม่คนนี้นักหรือไม่"

หากพูดจากส่วนลึกในใจแล้ว นางโหยหาที่จะมีญาติเป็นของตนเอง ยิ่งนัก ทว่าผู้คนในถ้ำพื้นจึงจอกกลับมีเพียงน้อยคนที่ทำให้นางรู้สึกว่าอบอุ่นเป็นมิตร นอกเหนือจากนั้นล้วนไม่ต่างอะไรกับคนแปลกหน้า หน้าซำยังมีพวกซุหลูกับซุมาเน่ที่เห็นนางเป็นคู่แข่งที่ต้องเอาชีวิตให้ได้

นางคิดว่าอย่างน้อยๆ คนตระกูลแพथ์สองคนที่ได้พบในตอนนั้นก็มีความจิตใจที่ซื่อตรงดีงาม หากได้เป็นญาติกับพวกเขาก็น่าจะไม่เลว

"พวกเขาจะต้องชอบท่านแน่นอน! ทั้งจะตื่นตื่นยินดีอย่างยิ่งที่สกุลหลิวมีอัจฉริยะอีกคนเสียที!" แวตระหนกได้ฉายวาบขึ้นในดวงตาของผู้วิเศษ ล้ำยมันคิดตกเรื่องอะไรบางอย่างแล้ว เพียงแต่มันไม่ได้เอ่ยถึงแม้สักคำเดียว

หนึ่งคนกับหนึ่งม้าดีอกดีใจกันสักพัก ผู้วิเศษก็พลันนึกถึงปัญหาได้ข้อหนึ่ง "ทว่า...หากท่านใช้ฐานะของบุตรหลานตระกูลแพथ์ไปหลอกคน... มันคงไม่ค่อยดีเท่าไรระมัง"

ซุเพียนจื่อเงยหน้าไปทางดาวเดือนที่เคลื่อนฟ้า จากนั้นก็ยิ้มพูดอย่างเชื่อมั่นในตนเอง "การหลอกคนก็มีตั้งมากมายหลายวิธี ข้าหวังว่าท่านพอจะภาคภูมิใจในตัวข้า ขณะเดียวกันข้าก็จะทำให้ท่านแม่ภาคภูมิใจในตัวข้าด้วย ข้าจะเป็นสิบบแปดมงกุฎที่เก่งกาจที่สุด และจะพยายามเป็นอัจฉริยะที่โดดเด่นที่สุดของตระกูลแพथ์ให้ได้!"

ผู้วิเศษออกแรงกะพริบประกายน้ำในดวงตาทิ้งไป ก่อนจะพูดพร้อมรอยยิ้มอันสดใส "ข้าเชื่อว่าท่านจะต้องทำได้อย่างแน่นอน!"

"อืม ในเมื่อเปลี่ยนฐานะใหม่ เช่นนั้นก็ควรมีชื่อใหม่ด้วยสิ!" ซุเพียนจื่อขมวดหัวคิดขบคิดชั่วครู่ก่อนพูดต่อ "ในโลกใบเดิมของข้า สิบบแปดมงกุฎ

เรียกอีกชื่อว่า 'เหล่าเซียน' ส่วนลึบแปดมงกุฎที่เก่งกาจที่สุดจะเรียกว่า 'เซียนหวัง' เอาคำนี้มาเป็นชื่อดูเหมือนแปลกๆ อยู่บ้าง ข้าใช้ชื่อว่า 'เซียนหวัง' จะดีกว่า เสียงก็ใกล้เคียงกัน แต่ชื่อชวนฟังและดูดีกว่ากันเยอะ**

ผู้วีน[†]ไม่มีความเห็นแย้งในเรื่องนี้ เมื่อหนึ่งคนกับหนึ่งม้าหรือแผนการโดยรวมเสร็จสิ้น ชูเพียนจื่อก็เก็บอุปกรณ์สำหรับแปลงโฉมปลอมตัว เปลี่ยนมาสวมชุดสตรีดั้งเดิม จากนั้นก็ช่วยล้างสี่ล้อมออกจากตัวผู้วีน จนหมดจด เผยให้เห็นขนสีเหลืองซีโคลนแซมจุดแต้มสีน้ำตาลอมดำ ที่ทำให้ผู้วีนไม่กล้าสรรเสริญเยินยอ

สภาพของผู้วีนมีอยู่ดาษดื่นในบรรดาอาชญากรชั้นหนึ่งทั่วไป ในถ้าพันจึงจอกก็มีอาชญากรหลายตัวที่ดูคล้ายคลึงกับมัน ชูเพียนจื่อขบคิดเล็กน้อย สูดทำยาก็ตัดสินใจให้มันเปิดตัวด้วยโฉมหน้าแท้จริงเช่นเดียวกับนาง

ที่ว่าเส้นผมยาวของนางยังคงเตะตาเกินไป ชูเพียนจื่อจึงได้แต่รวบรวมขึ้นแล้วสอดไว้ในหมวกม่านแพรชั่วคราว แพรขาวที่ระบายอยู่รอบหมวกยังสามารถบดบังดวงหน้าที่โดดเด่นเกินไปของนางได้พอดี

หนึ่งคนกับหนึ่งม้าเตรียมตัวพร้อมแล้วก็มองสำรวจกันและกัน จนกระทั่งแน่ใจว่าไม่มีพิกัดใดๆ จึงค่อยเข้าเมืองไปค้างแรมในโรงเตี๊ยมที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งด้วยกัน จะอย่างไรตอนนี้ชูเพียนจื่อก็นับเป็นเศรษฐีน้อยแล้ว ไม่มีเหตุผลที่จะปล่อยให้ตนเองต้องลำบากลำบากอีกต่อไป

นับตั้งแต่ถูกชูผู้ลู่ไล่เข้ามาจนถึงตอนนี้ ความจริงแล้วยังผ่านไปไม่ถึงสองวันเลยด้วยซ้ำ ผิดกับความรู้สึกที่เหมือนผ่านไปนานแสนนาน

* 'เหล่าเซียน (老千)' แปลตรงตัวว่า 'เจ้าพัน' สื่อถึง 'เจ้าคนที่มึนสารพันกลโกง' ใช้เรียกลึบแปดมงกุฎ โดยเฉพาะผู้ที่เล่นโกงในบ่อนพนัน 'เซียนหวัง (千王)' ที่แปลตรงตัวว่า 'พันราชา' จึงหมายถึง 'ราชาแห่งกลโกง' ส่วนชื่อ 'เซียนหวัง (千凰)' ที่ชวนฟังและดูดีกว่ามันนั้นเพราะแปลตรงตัวว่า 'พันหงส์' ซึ่งแฝงนัยถึง 'ราชินีแห่งกลโกง' ได้อีกด้วย

แล้ว ระหว่างนี้เกิดเหตุการณ์ที่ชวนให้ขวัญหนีดีฝ่ออย่างต่อเนื่อง ชูเพียนจื่อ นอนทบทวนเรื่องราวเหล่านั้นอยู่บนเตียง ทั้งหมดล้วนให้ความรู้สึกห่างไกล รวากับคนละยุคสมัย

นับจากวันพรุ่งนี้ไป...นางก็คือ 'หลิวเซี่ยนหวง' แล้ว!

ถึงอย่างไรสิ่งที่สาวน้อยได้รับการส่งสอนมาตั้งแต่เล็กก็คือการศึกษา ในรูปแบบปกติ ในใจย่อมจะหวังให้ตนเองเป็นบุคคลที่ผู้อื่นให้การต้อนรับ และได้รับการยอมรับจากทุกคน มากกว่าจะเป็นสิบแปดมงกุฎที่ใครๆ ก็ ตะโกนเรียกให้รู้มตี

จากนี้นางไม่ต้องปกปิดฐานะอยู่ทุกเวลาอีกต่อไป สามารถท่องเที่ยว บนดินแดนพันเมฆมาได้อย่างเปิดเผยเสียที เพียงแค่คิดก็รู้สึกคาดหวัง ใฝ่รอแล้ว

ก่อนเข้านอน ชูเพียนจื่อเพิ่งจิตเข้าไปดูสถานการณ์ของเจ้าเจ็ดจ้าว กับเจ้าหิมะในดอกชวีหมี

เจ้าเจ็ดจ้าวอาการคงที่ หลังจากเข้าสู่ภาวะหลับลึกแล้ว หนวดบนศีรษะ ก็เริ่มพ่นไอน้ำออกมาตามปกติด้วย เจ้าหิมะนั่งอยู่ข้างกายมัน กำลังกิน เส้นใยสีขาวเหล่านั้นไปที่ละคำ

เจ้าหิมะพึ่งพอใจกับสภาพแวดล้อมในดอกชวีหมียิ่งขึ้น เมื่อพบว่า เจ้าเจ็ดจ้าวน่าจะไม่มีอันตรายถึงชีวิตแล้ว มันก็เริ่มวางแผนจะสอนหมียักษ์ สองตัวพูดภาษามนุษย์

ชูเพียนจื่อเห็นพวกมันทุกตัวล้วนไม่มีปัญหาอะไร จึงวางใจนอนจิต กลับออกมาแล้วหลับตานอนพัก

ตลอดคืนหลับสนิทไร้ฝันจวบจนฟ้าสว่าง หลังจากซุเพื่อนจื่อพา
ผู้วีนไปกินอาหารจนอิ่มหน้าแล้วก็ไปหาคนที่ร้านหมอสกุลหลิ่ว

ทั้งสองได้ยินเสียงอีกทีก็อยู่ไกลๆ ตั้งแต่ยังไม่ถึงหน้าประตูร้านหมอส
พอเดินเข้าไปดูใกล้ๆ ที่แท้เป็นนักเลงหัวไม้หลายคนมาหาเรื่อง บนเปลหาม
ที่วางอยู่บนพื้นถูกลมด้วยเสื้อขาดๆ สิ่งที่ถูกคลุมอยู่ข้างใต้เสื้อผืนนั้นดู
คล้ายเป็นศพของคนผู้หนึ่ง

เบื้องหน้าเปลหามมีบุรุษหน้าตาอัปลักษณ์แต่งกายรุ่มร่ามยืนอยู่
สามคน บุรุษน้อยรูปสามเหลี่ยมที่เป็นหัวหน้ากำลังตะโกนเสียงลั่น
"รักษาจนคนตาย! ร้านหมอสกุลหลิ่วนี้มีหมอบัดชบทำร้ายคน นำสงสาร
พี่น้องข้าที่ถูกหมอบัดชบของสกุลหลิ่วรักษาจนตายคาที่! วันนี้พวกเจ้า
ไม่ให้คำชี้แจงกับพวกเราพี่น้อง พวกเราก็ต้อแลกกับพวกเจ้าแล้ว!"

ชายชราในร้านหมอสกุลหลิ่วด้วยโทสะ "ข้าเคยไปรักษาโรคให้พี่น้องของ
พวกเจ้าตั้งแต่เมื่อไร พวกเจ้าจงอย่าได้มาพูดจาเหลวไหลที่นี่!" หลานสาว
ที่ถูกเขาปกป้องอยู่ด้านหลังก็โกรธจนหน้าเผือดสีเช่นกัน

บุรุษตาเรียวเล็กเป็นรูปสามเหลี่ยมแค้นเสียงฮี "ฮี รักษาจนคนตาย
เจ้าก็ต้องไม่ยอมรับแน่อยู่แล้ว สองวันก่อนพี่น้องข้ายังดีอยู่แท้ๆ เมื่อวาน
เขาพังคำปลุกปั่นของพวกเจ้าที่ร้านหมอสกุลหลิ่วก็เลยซื้อหญ้าขนนกทอง
กลับไปกินต้นหนึ่ง พอกลางดึกเขาก็ประคองตัวไม่ไหวสิ้นใจไปเลย!"

"ร้านหมอสกุลหลิ่วของเราไม่มีหญ้าขนนกทองอะไรนั่นสักหน่อย พวกเจ้า
เจตนามาก่อกวนซัดๆ" เด็กสาวที่อยู่ด้านหลังชายชราเถียงกลับอย่าง
อดไม่ได้

บุรุษตาสามเหลี่ยมไม่สนว่านางจะพูดอะไร จนแล้วจนรอดก็ยังคง

นำพี่น้องอีกสองคนส่งเสียงเอ็ดตะโรไม่หยุดปาก สุดท้ายถึงขั้นนั่งขวางอยู่หน้าประตูร้านหมอลี้อยู่เลย คนที่ผ่านมาเห็นภาพนี้ต่างก็แอบส่ายหน้า ใครเล่ายังยินดีจะเข้าไปในร้านหมอลี้อีก

อันธพาลสามคนจึงยิ่งเหิมเกริมได้ใจ หน้าประตูร้านหมอลี้อีกสักหัว แม้มีผู้คนไม่น้อยมาล้อมชมเรื่องสนุก แต่กลับไม่มีสักคนออกหน้าให้ความเป็นธรรม

ซูเพียนจื่อในใจโกรธกรุ่น จึงหันไปสอบถามท่านลุงที่อยู่ด้านข้าง และดูท่าจะเป็นคนท้องถิ่น "เห็นชัดว่าคนเหล่านี้ก่อกรรมไว้เหตุผล เหตุใดจึงไม่มีใครไปจัดการเลยเล่า"

ท่านลุงผู้นั้นส่ายหน้าถอนหายใจ "สามคนนี้ล้วนเป็นผู้ฝึกวิชายุทธ์ พวกเราชาวบ้านธรรมดาหรือจะกล้าไปจัดการ อีกอย่างคนหนุนหลังของพวกเขาที่ร้ายกาจยิ่ง ว่ากันว่าอาของเจ้าคนที่เป็นหัวหน้านี้มีพลังวัตรสูงมากเลยเชียว"

"ผู้ฝึกวิชายุทธ์ในเมืองนี้มีอยู่ไม่น้อยยกเว้น ออาของเขาคือร้ายกาจได้สักแค่ไหน" ซูเพียนจื่อรู้สึกแปลกใจยิ่งนัก เช้าวันนี้นางสี่ขาเข้ามาเป็นพิเศษ ได้ความว่าผู้ที่มีพลังวัตรสูงสุดในเมืองก็คือบรรดาหงส์ใหญ่ของร้านค้าสกุลเป็ยกับร้านยาสกุลอวีนประจำสาขานี้ พลังวัตรน่าจะอยู่ในขั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณช่วงต้น หรือว่ายังมีบุคคลร้ายกาจที่นางไม่รู้อยู่อีก

หรือว่าที่จริงแล้วคนหนุนหลังของพวกเขาตัวบัดซบนี้ก็คือร้านค้าสกุลเป็ย หรือไม่ก็ร้านยาสกุลอวีน

ตามข้อมูลที่นางรวบรวมได้ในถ้ำพันจิ้งจอก สกุลเป็ยจัดอยู่ในตระกูล

ฝ่ายเป็นกลาง แต่ไรมาทำสิ่งใดล้วนถือปรงดองเป็นสำคัญ ส่วนสกุลอวีน
ชั่วด้อย่างไรก็เป็นถึงหนึ่งในสามตระกูลใหญ่ฝ่ายธรรมะ คงไม่ถึงขั้นทำเรื่อง
ไร้ยางอายพรรคนี้้อย่างโจ่งแจ้งหรือ

ท่านลุงกล่าวต่อ "ใช้มืออยู่ไม่น้อย แต่ใครๆ ก็รู้ว่าคนของร้านยาสกุลอวีน
ไม่ถูกกับร้านหมอสกุลหลิว ขึ้นช่วยพวกเขาสองปู่หลานก็จะทำให้สกุลอวีน
ไม่พอใจเอาได้"

"อันธพาลเหล่านี้เป็นคนที่ร้านยาสกุลอวีนส่งมาอย่างนั้นหรือ"
ชูเพียนจื่อมีโทสะแล้ว ต่อให้ตอนนี้คนตระกูลเทวโอสถรุ่งเรืองจนไม่เห็น
คนตระกูลแพทย์อยู่ในสายตา แต่ก็ไม่ควรใช้วิธีที่ต่ำช้าเยี่ยงนี้

"ไม่ใช่หรือ อาของเจ้าคนนั้นเป็นผู้ฝึกวิชาที่เพิ่งมาตั้งรกรากในเมืองนี้
ได้ยืนยันว่าตอนแรกอยากขอแม่นางสกุลหลิวแต่งงาน แต่ไม่คิดเสียบ้างว่า
ตัวเองอายุปุ่นนี้แล้ว ในบ้านก็มีน้องอีกเป็นโขยง ใครจะไปยินดียกหลานสาว
ที่แสนดีให้แต่งงานด้วย สุดท้ายพอถูกปฏิบัติ เขาก็เลยปล่อยให้ลูกน้องมา
ก่อวณแทบไม่เว้นแต่ละวัน เห็นชัดว่าท่านลุงก็รู้สึกว่าคุณที่มาก่อเรื่อง
ชัดลูกนี้เย็นตาเช่นกัน

ชูเพียนจื่อมองพิจารณาเด็กสาวที่อยู่ในร้านหมอสกุลหลิวอีกครั้ง...
รูปโฉมและบุคลิกล้วนไม่ธรรมดา เป็นที่ติดตาตรึงใจผู้เฒ่าได้ฉายจริงเสียด้วย
หลังจากสอบถามที่มาที่ไปชัดเจนแล้ว ชูเพียนจื่อก็ไม่มัวพูดรำไรอีก
เจ้าพวกนี้พฤติกรรมต่ำช้ายิ่ง พลังวัตรไม่มีทางจะสูงส่งไปถึงไหนได้หรือ
ยอดฝีมือที่แท้จริงต่อให้ศีลธรรมบกพร่องสักเพียงใด แต่อย่างน้อยก็
พอจะมีความถือดีอยู่ เรื่องบางอย่างจะไม่ลดตัวไปทำให้เสียมือ อาอะไรนั้น
ของเจ้าตาสามเหลี่ยมก็ไม่แน่ว่าจะร้ายกาจสักเท่าไร ต่อให้เป็นผู้แข็งแกร่ง

ชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ หากนางเตรียมการมาเต็มที่ก็จัดการได้เช่นกัน

นำสงสารตระกูลแพทย์ ตอนนี้ตกต่ำถึงขั้นนักเลงไม่กี่คนก็ยังกล้ามารังแกถึงที่ได้ตามอำเภอใจ บรรดาผู้ฝึกวิชาในเมืองนี้ก็น่าซังนักแต่ละคนหากไม่ใช่ยินดีในคราวเคราะห์ของผู้อื่นก็คือรู้จักแต่เอาตัวรอดพวกคนสกุลอวีน...คราวนี้ซูเพียนจื่อโยนพวกเขาเข้าบัญชีดำไปอย่างกูไม่กลับแล้ว ตระกูลฝ่ายธรรมะอะไรกัน สุนัขผายลมนะสิไม่ว่า!

ซูเพียนจื่อแหวกฝูงชนเดินไปถึงตรงหน้าอณูพาลสามคนนั้นแล้วเอ๋ยเสียงเย็นเยียบ "หลีกไป!"

พอบุรุษตาสามเหลี่ยมชำเลืองมองมา พบว่าเป็นสาวน้อยนางหนึ่ง เขาก็พูดทะลอมทันที "น้องสาว เจ้าก็ถอดหมวกม่านแพรออกให้ข้ายลโฉมเจ้าหน่อยสิ หากว่าเป็นคนงาม ข้าก็จะลองพิจารณาปล่อยเจ้าผ่านเข้าไป"

ซูเพียนจื่อไม่พูดพรั่นท่าเพลงก็ใช้มือข้างเดียวขยำมสบลือตรงหน้าอกของเขา ยกจนอีกฝ่ายลอยขึ้นกลางอากาศแล้วพลันเหวี่ยงไปที่มุมถนน

โครม!

สิ้นเสียงดังสนั่นหนึ่งหน สิ้นหลังบุรุษตาสามเหลี่ยมที่ดีลังกาไปหนึ่งตลบก็กระแทกกับพื้นดินตรงมุมถนนอย่างหนักหน่วง จนพื้นถึงกับยุบเป็นหลุมดินรูปมนุษย์หนึ่งหลุม ลูกสมุนสองคนของเขาตื่นตกใจเป็นการใหญ่ เพิ่งคิดจะพุ่งตัวไปช่วยอีกฝ่ายก็ได้ยินซูเพียนจื่อแค้นเสียงฮืออย่างเย็นชาก่อน

"ฮี้ พวกเจ้าอยากจะเป็นแบบเดียวกันก็เชิญไปหาเขาได้เลย!"

ลูกสมุนทั้งสองได้ประจักษ์ในพลังอันดุคัตันของสาวน้อยที่ลงมือโดยไม่บอกกล่าวมาแล้ว พวกเขาจึงต่างขวัญหนีจนไม่กล้าขยับตัวส่งเดชอีก

"พวกเจ้าสองคนจะไสหัวไปก็ได้ แต่ก่อนอื่นจงชนสิ่งนี้ไปให้พ้น!"
ซูเฟียนจื่อซี้มือไปยังเปลหามที่อยู่บนพื้นกับศพที่อยู่บนนั้น

บุรุษสองคนคิดว่านางลงมือทีเดียวก็สามารถจัดการบุรุษตาสามเหลี่ยมผู้นั้นได้แล้ว ต่อให้พวกตนร่วมแรงกันก็ไม่ใช้คู่ต่อสู้ของนางอยู่ดี ไม่สู้รีบไปขอกำลังเสริมมาโดยด่วนจะดีกว่า

ทั้งสองสบตากันปราดเดียวก็ยกเปลหามขึ้นแต่โดยดี แล้วออกวิ่งฉิวไปราวกับเหินบิน

บุรุษตาสามเหลี่ยมที่อยู่เ็นหลุมดินตรงมุมถนนนั้นโบหน้าอาบไปด้วยเลือด กระเสือกกระสนอยู่พักใหญ่กว่าจะเดินแรงผืนปีนออกมาได้

เขาไม่โง่งมเลยสักนิด ย่อมรู้ว่าตนเองไม่ใช่คู่ต่อสู้ของซูเฟียนจื่อเต็ดขาด ดังนั้นจึงไม่กล้าปริปากยั่วเย้านางอีก เพียงยึดจับกำแพงเพื่อทรงตัวแล้วแผ่นหนีไปอย่างหมดรูป

ชายชราในร้านหมอสกุลหลิวเดินขึ้นหน้ามากล่าวขอบคุณซูเฟียนจื่อจากนั้นก็รีบเตือนว่า "อาของอันธพาลหัวใจนั้นเป็นผู้แข็งแกร่งชั้นซำระไซกระดุกช่วงต้น แม่นางรีบๆ จากไปจะดีกว่า หาไม่หากเขาหลุดมา เจ้าจะเดือดร้อนเอาได้"

แม้เขาไม่เห็นใบหน้าของซูเฟียนจื่อ แต่จากประสบการณ์ที่เป็นหมอมานานปี เพียงอาศัยเสียงพูด รูปร่าง และกิริยาท่าทางของนาง เขาก็ประเมินออกว่านางอายุไม่มากนัก

ในตระกูลใหญ่จำนวนมาก ผู้มีพลังวัตรชั้นซำระไซกระดุกล้วนเป็น

ศิษย์กำลังหลักท้าวๆ ไปเท่านั้น ทว่าเมื่ออยู่ข้างนอกกลับนับเป็นยอดฝีมือแล้ว

เขาเห็นบนตัวชูเพื่อนจื่อไม่ได้ประดับสัญลักษณ์ของตระกูลใดๆ ทั้งอายุก็ยังไม่ค่อยเช่นนี้ คิดแล้วต่อให้นางมีพลังวัตรสูงสักแค่ไหนก็ไม่มีทางถึงขั้นชำระไขกระดูกไปได้หรอก ดังนั้นเขาจึงตั้งใจเตือนให้นางรีบจากไปโดยเร็ว นางจะได้ไม่มีภัยมาถึงตัว

ชูเพื่อนจื่อได้ยืนยันว่าผู้เป็นอาของอันธพาลนั้นที่แท้มีพลังวัตรแค่ขั้นชำระไขกระดูกช่วงต้น เช่นนั้นก็ยังไม่มียะไรให้หวั่นเกรงอีก ประเมินจากกำลังของนางเอง รวมกับหมี้ยักษ์อีกสองตัวที่มีเรียวกแรงเหนือกว่าสัตว์อสูรชั้นเดียวกันลิบลับ เพียงเท่านั้นก็จัดการอีกฝ่ายได้อย่างเหลือเฟือแล้ว

ตอนนี้นางไม่ต้องกลัวอีกต่อไปว่าจะถูกคนจำได้ หมี้ยักษ์สองตัวจึงสามารถปล่อยออกมาช่วยงานได้ตลอดเวลา ทำให้พลังฝีมือในการต่อยตีกับผู้อื่นกล้าแข็งขึ้นมาก ไร้มีเวลาวางนางจะต้องจับสัตว์อสูรชั้นสองเข้าดอกซวีหมีไปอีกสักหลายๆ ตัว ต่อให้ผู้แข็งแกร่งที่สูงกว่าขั้นชำระไขกระดูกมาเล่นงานนาง ก็ต้องถูกกองทัพสัตว์อสูรในบัญชาของนางจัดการจนเกลี้ยง

ขณะที่นางคิดจะเอ่ยปากปลอบโยนสองปู่หลาน จู่ๆ คนผู้หนึ่งก็ชิงพูดสิ่งที่อยู่ในความคิดของนางออกไปก่อน

"พลังวัตรแค่ขั้นชำระไขกระดูกช่วงต้นมีอะไรน่าหวั่นเกรงเล่า! น้องถาน หากเจ้าตามพี่ชายคนนี้มาช่วยเสียตั้งแต่แรก เจ้าก็ไม่ต้องรองรับอารมณ์พวกเพวรากนั่นแล้ว! ข้าจะดูซิว่าที่นี่มีใครหน้าไหนกล้ารังควานผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตข้าเปี้ยกั้งสื่อ!" ชายชราผมขาวหนวดยาวเลยสะโพก

ผู้หนึ่งเปล่งเสียงพูดอันก้องกังวานปานระฆัง ก่อนจะเดินก้าวยาวมาถึงหน้าประตูร้านหอมสกุลหลิว

ดวงตาของชูเพียนจื่อพลันสว่างวาบ นี่คือ...ผู้แข็งแกร่งชั้นเหนือสามัญ! นางก็ว่าแล้ว ต่อให้คนตระกูลมารดา มีฐานะยำแยะสักเพียงใดก็ไม่น่าจะตกต่ำถึงขั้นที่พวกกึ่งเพ็ชรากเฉียงนั้นมาข่มเหงลบหลู่เอาได้ ที่แท้ผู้อื่นก็ไปขอกองหนุนมาตั้งแต่แรกแล้ว

คนผู้นี้แซ่เป่ย์ เขาเป็นใครในร้านค้าสกุลเป่ย์อย่างนั้นหรือ

สิ่งที่ชูเพียนจื่อคาดเดาได้รับการยืนยันในทันที คุณชายเป่ย์พ้อคำหน้าเลือดที่เคยทำความรู้จักแล้วในร้านค้าสกุลเป่ย์เมื่อวานนั้นพอเร่งสาวเท้ามาจากหัวถนนก็คลี่ยิ้มเรียกเป่ย์กั๋งสี่ "ท่านอาห่า เรื่องอะไรกัน ท่านจึงรีบร้อนถึงเพียงนี้ เหตุใดไม่รอช้าเลยเล่า"

เป่ย์กั๋งสี่ถลึงตากล่าว "เจ้ายังมีหน้ามาพูดอีก ผู้มีพระคุณของอาห่าเจ้าถูกผู้อื่นมาหยามถึงที่แล้ว เจ้าเคยรู้จักผายลมใส่พวกมันสักแอะหรือไม่!"

คุณชายเป่ย์ยิ้มเจื่อน "หลานก็เพิ่งจะมาถึงเมืองนี้ได้แค่สามสี่วัน ไม่ใช่หรือท่านอาห่า งานในร้านสาขาก็ยังไม่ทันสะสางกระจ่างด้วยซ้ำ"

"เจ้าหลานบัดซบ ยังมีคุณธรรมผู้ผู้อื่นที่เป็นแม่นางน้อยไม่ได้เลย!" เป่ย์กั๋งสี่ยิงฉุนเฉียว ซี่มือไปทางชูเพียนจื่อผู้เป็นต้นแบบอันดีงาม พลังพูดอบรมให้หลานชายดูเป็นแบบอย่าง

ชายชราเจ้าของร้านหอมเห็นว่าผู้ช่วยที่เข้มแข็งรุดมาถึงแล้ว จึงไม่ได้โน้มน้าวให้ชูเพียนจื่อรีบหลบลิ้นภัยไปอีก เขาคลี่ยิ้มต้อนรับขับสู้ทุกคนเข้าไปในร้านหอม แล้วปิดประตูใหญ่หยุดกิจการชั่วคราว

หลานสาวของชายชราจัดโต๊ะเก้าอี้เชิญแขกเหรื่อหนึ่งพักในลานของเรือนเล็กหลังร้านหมอลูกกติกานี้ที่ไม่มีคนนอกมาเยือน มีเพียงปู่กับหลานสองคน เก้าอี้จึงไม่ค่อยจะพอนั่ง คุณชายเปี้ยผู้นั้นเข้าอกเข้าใจผู้อื่นเป็นอย่างดี จึงเป็นฝ่ายไปนั่งบนม้านั่งหินข้างบ่อน้ำที่อยู่อีกด้าน ทำให้เจ้าบ้านไม่ต้องกระอักกระอ่วนนัก

เมื่อมีคนห้าคนรวมกับผู้อาวุโสชาวเมืองที่รูปร่างไม่เล็กอีกหนึ่งตัว ลานเรือนก็ยิ่งคับแคบไปทันตา

คุณชายเปี้ยกวาดตามองผู้อาวุโสแล้วอดไม่ได้ที่จะแปลกใจอยู่บ้าง อาสาเทพที่มอซอเยี่ยงนี้ ต่อให้เป็นผู้ฝึกวิชายุทธ์ทั่วไปที่ไร้วงศ์ตระกูล หนุ่หลังก็ต้องรังเกียจในความขี้เหร่และระดับขั้นอันต่ำเตี้ยเรี่ยดินของมัน เหตุใดสตรีสวมหมวกม่านแพรจึงเลือกน้อยเกินเหตุถึงเพียงนี้ไปได้

ซูเพียนจื่อเข้ามาเป็นแขกในเรือนของผู้อื่นแล้ว ย่อมไม่เหมาะที่นางจะสวมหมวกบดบังใบหน้าไปตลอด ก่อนจะเข้ามานางก็คิดถึงประเด็นนี้ตั้งแต่แรก ตามที่ผู้อาวุโสว่าไว้...นางหน้าตาคล้ายหลิวฉินผู้เป็นมารดา ยิ่งนัก หากชายชราเจ้าของร้านหมอลูกกติกานี้เคยพบมารดานางมาก่อน เขาก็ต้องเกิดความสนใจในฐานะของนางทันทีที่ได้เห็นใบหน้านี้แน่นอน นี่ก็คือขั้นตอนที่แสนสำคัญก้าวหนึ่งในแผนการนับญาติของนาง เพียงแต่ตอนนี้กลับมีคนนอกเพิ่มมาอีกสองคนอย่างคาดไม่ถึงเสีย...

ในใจซูเพียนจื่อไตร่ตรองอย่างฉับไว ไหนๆ ช้าเร็วนางก็ต้องออกสู่ที่แจ้งอยู่แล้ว อีกทั้งอาหลานสกุลเปี้ยผู้นี้ก็ให้ความเป็นกันเองกับคนสกุลหลิวมากพอ ดูเช่นนั้นพวกเขาจะเห็นก็ให้เห็นไปแล้วกัน!

นางสูดหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะยกมือถอดหมวกม่านแพรบนศีรษะ...

พริบตาที่นางเผยดวงหน้าอันงามพิสุทธิ์กับเส้นผมที่ยาวจนชวน
ตระหนกนั้นให้เห็น ทั่วทั้งลานเล็กๆ ก็พลันเงิบเขยิบ ดวงตาแปดข้างของ
อีกสี่คนที่เหลือล้วนจับจ้องนางแว่วหนึ่งจนลืมพูดจา

ผู้ที่ตอบสนองได้ก่อนใครก็คือเด็กสาวผู้นั้นกับเปี้ยกังสือ ทว่าคนแรก
ค่อนข้างอ่อนโยนซื่ออายุ ไม่เหมือนคนหลังที่ถามอย่างโผงผางเถรตรง
"ป็นี่เจ้าอายุเท่าไรแล้ว มีชื่อว่าจะไร เป็นศิษย์ผู้ใด สกุลใดกัน"

ซูเพียนจื่อปรายตามองเขาก่อนตอบ "ผู้เยาว์นามว่าเซียนหวง อายุ
จนจะสิบหกปีแล้ว ไม่มีอาจารย์เจ้าคะ" นางยอมไม่พูดว่าตนเป็นคนสกุลซู
แห่งถ้ำพันจิ้งจอก แต่ตอบอ้อมไปว่าตนไม่มีอาจารย์ ผู้อื่นฟังแล้วก็ง่าย
ที่จะเข้าใจผิดไปว่านางเป็นคนธรรมดาที่ไร้สังกัดและไม่ได้เป็นคนของ
ตระกูลใด

"วิเศษยิ่งนัก! เซียนหวง เจ้าให้ข้าชมดูสัญลักษณ์พรสวรรค์บนแขนซ้าย
ของเจ้าหน่อยได้หรือไม่" เปี้ยกังสือสองตาลูกกวาว แทบอยากจะมีมือม่วง
แขนเสื้อของซูเพียนจื่อด้วยตนเองเสียเหลือเกิน

หากที่นี้ไม่ใช่ดินแดนพันเมฆา และหากเปี้ยกังสือผู้นี้ไม่ได้สูงวัย
และมีท่าทีเปิดเผยบริสุทธิ์ใจ พฤติกรรมเช่นนี้ของเขาก็เรียกว่าไม่ต่างกับ
สุนัขป่าบ้ากาม ซ้ำเป็นสุนัขป่าบ้ากามเผ่าที่ไม่อยู่ส่วนเผ่าอีกด้วย!

ยามนี้ชายชราเจ้าของร้านหมอบกับคุณชายเปี้ยต่างทยอยได้สติ
คืนมาแล้ว

"คุณ...คุณหนูฉิงซิน...ไม่สิ ไม่ถูกต้อง"

พอได้ยินสิ่งที่ชายชราพิมพ์ปากกับตัวเอง ซูเพียนจื่อก็ลอบยินดี
ปริดา...เขาเคยพบมารดาของนางจริงๆ ด้วย นี่ช่วยลดงานให้นางไปได้

มากที่สุดทีเดียว

เปี้ยกั๊งสี่เห็นนางนึ่งเฉยไม่ตอบสนองเสียทีก็อดไม่ได้ที่จะร้อนใจ อยู่บ้าง ทว่าชายชราผู้เป็นเจ้าของบ้านกลับร้อนใจยิ่งกว่า ถึงขั้นเดินรอบสามก้าวเป็นสองก้าวไปถึงตรงหน้าชูเทียนจื่อแล้วพูดอย่างตื่นตื่น "เจ้า... เจ้าจะให้ข้าชมดูสัญลักษณ์สายโลหิตบนแขนขวาของเจ้าหน่อยได้หรือไม่"

ในใจชูเทียนจื่อพลันบังเกิดอารมณ์ว่าความอยากจะเหลืออกตาใส่ เดียวคนหนึ่งขอดูแขนซ้าย เดียวอีกคนก็ขอดูแขนขวา เหตุการณ์เช่นนี้เหมือนว่านางควรจะหาเสื้อยืดแขนกุดสักตัวมาสวมอำนวยความสะดวกให้พวกเขา ได้คู่กันจนหน้าใจ

แต่ไม่ว่าอย่างไรแผนการก็ดำเนินมาถึงตรงนี้ได้ราบรื่นอย่างเหลือเชื่อ ขอเพียงชายชราผู้นี้ได้เห็นสัญลักษณ์สายโลหิตของนาง เขาจะต้องปักใจเชื่อเองว่านางคือบุตรหลานสายหลักของสกุลหลิว โดยที่นางไม่ต้องพูดพล่ามอะไรให้มากความเลย

ความจริงแล้วชายชราเจ้าของร้านหมอลู่นี้เพียงเห็นรูปร่างของนางก็เชื่อแล้วว่านางเป็นคนในตระกูล

นางคล้ายหลิวจึงชินมากเหลือเกิน นอกจากอายุที่ไม่ถูกต้องแล้ว รูปร่างอย่างน้อยเจ็ดแปดส่วนล้วนเหมือนกับหลิวจึงชินไม่มีผิดเพี้ยน

แม้ว่าคนเราอาจหน้าตาคล้ายกันได้ ทว่ามีน้อยคนนักที่จะคล้ายคลึงกันได้ถึงขั้นนี้ ประกอบกับนางมีเส้นผมยาวจรดเอวตั้งแต่อายุยังไม่ถึงสิบหกดี พรสวรรค์ย่อมจะโดดเด่นเหนือธรรมดา แม้กระทั่งตระกูลโบราณที่เรื่องอำนาจบนดินแดนพันเมฆาก็ยังมีอัจฉริยะเช่นนี้อยู่น้อยแสนน้อย จึงยังไม่ต้องเอ่ยถึงว่านางจะมาจากครอบครัวชาวบ้านทั่วไป

เมื่อได้ยินคำพูดของชายชราเจ้าบ้าน เปี้ยกังสือก็โพล่งขึ้นอย่างตกใจ "แม่นางน้อยผู้นี้เป็นคนสกุลหิ้วของเจ้าอย่างนั้นหรือ!" หากว่าใช่เช่นนั้นก็ช่างน่าเสียดายเหลือเกิน เขาคิดจะล่อลวงแม่นางน้อยกลับสกุลเปี้ยอยู่เสีย

ชายชราไม่ตอบคำ เพียงจ้องชูเพียนจื่อแฉ่งนิ่งโดยไม่กะพริบตาสักหนเดียว

ชูเพียนจื่อ 'ยากจะปฏิเสธไม่ตรีอันสิ้นเหลือนี้ได้' ในที่สุดก็ม้วนแขนเสื้อข้างขวาขึ้นซ้ำๆ จนกระทั่งสัญลักษณ์ใบไม้สีเขียวเหลือทองปรากฏให้เห็นบนแขนขาสีขาวหิมะของนาง สีสิ้นของสัญลักษณ์นั้นดูจะวันอันอบอุ่นในฤดูควสันต์ ชวนให้ผู้พบเห็นรู้สึกเจริญตาและอุ่นชานมาจากส่วนลึกของหัวใจ

ชายชราเบิกตาโต ตื่นเต้นจนลืมไปหมดสิ้นว่าชายหญิงนั้นมีข้อแตกต่างมือข้างหนึ่งของเขาพลันคว่าไปที่แขนของชูเพียนจื่อแล้วพูดเสียงลั่น "เจ้า...เจ้าเป็นบุตรหลานสายหลักของพวกเราสกุลหิ้วจริงๆ ด้วย วิเศษเหลือเกิน! ช่างวิเศษเหลือเกิน!"

เขาพูดๆ อยู่ก็หลังน้ำตานองใบหน้าที่ชราภาพโดยไม่อาจข่มกั้นสกุลหิ้วของเขาถึงกับยังมีบุตรหลานเช่นนี้อยู่ วงศ์ตระกูลมีหวังที่จะกลับมารุ่งเรืองแล้ว!

ชูเพียนจื่อถูกเขาทำให้ตกใจจนตัวโยน เปรียบกับการปฏิบัติอันเย็นชาที่ได้รับตอนพบญาติครั้งแรกในถ้ำพันจิ้งจอก ฝ่ายสกุลหิ้วทางนี้ดูตื่นเต้นตื่นตันราวกับถูกรางวัลที่หนึ่ง การปฏิบัตินี้ช่างแตกต่างกันเกินไปแล้ว!

แม้นางเข้าใจดีว่าสาเหตุหลักของความแตกต่างเป็นเพราะเส้นผมยาวที่เป็นตัวแทนของพรสวรรค์อันน่าอัศจรรย์ใจ หากวันนั้นนางปรากฏตัวที่ถ้ำพันจิ้งจอกด้วยลักษณะของชาวสวรรค์เช่นเดียวกันนี้ คาดว่าท่านปู่ผู้นั้นของนางก็ต้องตื่นตื่นยินดีมากๆ เพียงแต่ถัดจากนั้นพวกซุ้ญผู้ก็คงคิดหาทุกวิถีทางเพื่อฆ่าล้างนางให้จงได้

ไม่ว่าอย่างไร...คนเราก็มักคาดหวังให้ตนเองเป็นที่ต้อนรับของผู้อื่น หลานสาวของชายชราก็ดีใจไม่แพ้กัน เพียงแต่นางมีสติยิ่งกว่า จึงรีบเดินขึ้นหน้ามาเอ่ยเตือน "ท่านปู่ ท่านอย่าทำให้คุณหนูเขียนหวงตกอกตกใจสิ"

ชายชราหัวเราะหึๆ พलगปาดน้ำตาทิ้งไป จากนั้นก็ม้วนแขนเสื้อข้างขวาของตนเองจนเผยให้เห็นสัญลักษณ์ใบไม้สีเขียวเหลืองทองที่อยู่บนแขน "ข้าตื่นตื่นมากไปหน่อย เขียนหวง เจ้าดูสัญลักษณ์บนแขนของข้าสิ เหมือนกับของเจ้าทุกกระเบียดนิ้วเลย! พวกเราเป็นคนครอบครัวเดียวกันนะ! เจ้าก็คือบุตรหลานสายหลักของพวกเราสกุลหลิว!"

ซุ้ญเพี้ยนจื๋อหนึ่งมองสัญลักษณ์บนแขนของชายชรา มันเหมือนกับของนางไม่ผิดเพี้ยนจริงเสียด้วย ทว่านางไม่ได้พูดอะไรทั้งสิ้น ทำเพียงกะพริบตาอย่างงุนงงอยู่บ้าง

ชายชราก็ไม่จำเป็นต้องให้นางพูดอะไร เพราะสัญลักษณ์สายโลหิตมีสีสันและความแวววาวที่เป็นเอกลักษณ์พิเศษยิ่ง ไม่มีทางปลอมแปลงได้เป็นอันขาด นางใช้คนในครอบครัวหรือไม่ มองเพียงปราดเดียวก็รู้ได้แล้ว

ต่อให้ซุ้ญเพี้ยนจื๋อพูดเองว่าความจริงนางเป็นคนสกุลซุ้ญแห่งถ้ำพันจิ้งจอก ตอนนี้ก็ไม่มีใครเชื่อนางหรอก พวกเขามีแต่จะคิดว่านาง

พูดเล่นเท่านั้น

ไม่ถ่ายเลยกว่าที่ชายชราจะสงบอารมณ์ขึ้นต้นลงไปได้ และนี่ถึงเรื่องสำคัญอีกเรื่องได้เสียที

"เขียนหวง เจ้าให้ข้าดูแขนซ้ายของเจ้าหน่อยเถอะ ดูว่าพรสวรรค์เชิงยุทธ์ของเจ้าอยู่ในสายธาดะอะไร"

อาหหลานสกุลเปี้ยที่ถูกทิ้งให้แก่วออยู่ด้านข้างก็สนใจคำถามนี้มากเช่นกัน นี่เป็นครั้งแรกที่พวกเขาได้เห็นผู้ฝึกวิชาที่มีผมยาวจรดเอวตั้งแต่อายุยังไม่ถึงยี่สิบ ไม่ว่าเส้นผมนี้ยาวโดยกำเนิด หรือยาวเพราะนางฝึกวิชาด้วยความเร็วอันวิปริตจนถึงขั้นเปลี่ยนเส้นผมปรมาณแล้ว เรื่องหนึ่งที่ยืนยันได้...ก็คือพรสวรรค์ของนางสูงจนชวนตระหนก!

อัจฉริยะระดับนี้แม้เป็นคนของตระกูลอื่น แต่ก็ไม่ได้ขัดขวางความอยากรู้อันแรงกล้าของพวกเขา

ซูเพียนจื่อจึงใจเผยสีหน้าระอึกระอ่วนเล็กน้อย ก่อนจะค่อยๆ ม้วนแขนเสื้อข้างซ้ายขึ้น กำไลแขนเจ็ดดาวถูกนางถอดเก็บไว้ในอกเสื้อล่วงหน้าแล้ว บนแขนซ้ายจึงมีเพียงสัญลักษณ์เมฆมงคลสี่เหลี่ยมรกตสวยสดกระจ่างใส

"กายทิพย์! ไม้วัณนะ!" เสียงสุดหายใจเข้าดังต่อเนื่องเป็นระลอก เปี้ยกังสือเบิกตาโตพลางโถมประชิดไปถึงตรงหน้าซูเพียนจื่อ อากการแยกเขี้ยวยิงฟันนั้นคล้ายหมายจะปรีเข้ามาเขมือบสัญลักษณ์เมฆมงคลทั้งไปในคำเดียว ซูเพียนจื่อที่ใจกล้าเสมอมายังถูกเขาเข่าขวัญจนผละถอยไปก้าวหนึ่งอย่างห้ามไม่อยู่

หลังจากที่สองปู่หลานแห่งร้านหมอลูกหลิวลึงโลดจนหมุนตัว

ไปมา ชายชราที่รีบเอาตัวขวางเบี่ยงกิ่งส้อมที่ยื่นหน้าเข้าไปใกล้หูเพื่อนจื่อไม่หยุด ส่วนหลานสาวของเขาก็อดใจไม่ไหวต้องยื่นมือไปลูบไล้สัญลักษณ์เมฆมงคลที่มีสีสันงามล้ำเลิศนั้นอย่างระมัดระวัง ใบหน้าเผยความอิจฉาชื่นชมอันเข้มข้น

เบี่ยงกิ่งส้อมจับจ้องหูเพื่อนจื่อพลางกลืนน้ำลายอีกหนึ่ง "น้องถานควรวนีสกุลหลัวของพวกเจ้าก็ช่างดวงดีเสียเหลือเกิน แม่นางน้อยยังมีคุณสมบัติเหนือกว่าคุณหนูชิงชินในอดีตผู้นั้นอีก!"

น้ำเสียงของเขาเจืออารมณ์ริษยานิดๆ อย่างช่วยไม่ได้ เท่าที่เขารู้มา ดูเหมือนผู้ที่มีคุณสมบัติถึงขั้นนี้บนดินแดนพันเมฆจะมีเพียงเจิ้งเฮ้ออู้บุตรชายคนรองของประมุขตระกูลนักปกครองคนเดียวเท่านั้น เพียงแต่ของเจ้าหนูนั่นเป็นสายธาดูทอง เรียกว่า 'กายทิพย์ทองนภา'

เบี่ยงกิ่งส้อมถลึงตาใส่หลานชายที่อยู่ข้างกายอย่างดูดั้น เหตุใดเจ้าหนูนี้นี้ไม่หัดเอาอย่างผู้อื่น เกิดมากี่มีกายทิพย์อะไรสักอย่างมาเชิดหน้าชูตาสกุลเบี่ยงของพวกเขาเสียบ้างเล่า

คุณชายเบี่ยงได้แต่ยิ้มเจื่อน พรสวรรค์เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ใ้ว่าเขาสามารถเลือกเองได้ หากท่านอาห้ำไม่พอใจ อยากจะตำหนิก็จควรไปตำหนิบิดามารดาของเขาถึงจะถูกดี

อีกอย่างกายทิพย์! ไม้วัฒนธรรมกับกายทิพย์ทองนภานี้อาจจะคลอດออกมาสักคนก็คลอດกันได้เสียเมื่อไร บนดินแดนพันเมฆร้อยปีมีสักคนก็ยิ่งยากเลย แต่ตอนนี้มีถึงสองคนโผล่มาจากตระกูลนักปกครองกับตระกูลแพทย์ เท่านั้นก็เป็นเรื่องหายากที่สุดของที่สุดแล้ว

ชายชราถูกเรื่องที่น่าตื่นเต้ันยินดีใหญ่หลวงนี้ทำเอาเหลอหลา

หัวเราะหึๆ เป็นอย่างเดียว กระทั่งคำพูดถ่อมตัวเกรงใจก็พูดไม่เป็นแล้ว

หลานสาวของเขานึกได้ว่ายังไม่เคยแนะนำตนเองและผู้เป็นปู่ให้ ชูเทียนจื่อรู้จักเลย จึงจับจูงมือนางพลางพูดด้วยรอยยิ้ม "ข้ามีชื่อว่า หลิวหมิงเยวี่ย ส่วนชื่อของท่านปู่ข้าใช้อักษรตัวเดียวว่า 'ถาน' ที่เป็นชื่อ ดอกไม้* ทุกท่านโปรดนั่งสักครู่ก่อน ข้าจะไปรินน้ำชามาให้"

นางพูดพลางหมุนตัวเดินไปทางห้องครัวที่อยู่ด้านหลัง ไม่ช้าก็ ประคองน้ำชาออกมาให้ทุกคนตามลำดับอาวุโส โดยยกให้แขกจนครบ ก่อนถึงจะยกให้ท่านปู่และตนเอง สุดท้ายค่อยหิ้วน้ำแช่สมุนไพรหนึ่งถัง ไปส่งถึงตรงหน้าประตูวินเพื่อให้มันต้ม

ทุกคนได้จิบน้ำชาแล้วจิตใจก็สงบขึ้น เปี้ยกั่งสี่สอบถามชายชรา นามหลิวถานผู้นั้นว่า "ตระกูลเจ้าตามหาสมบัติล้ำค่าเพียงนี้กลับมาได้ เจ้าคิดจะทำอย่างไรต่อ"

หลิวถานคลี่ยิ้มตอบ "แน่นอนว่าต้องส่งคุณหนูเขียนหวงกลับภูเขาส่งหลินก่อน เรื่องถัดจากนั้นย่อมมีท่านประมุขกับเหล่าผู้อาวุโสตัดสินใจ พี่เปี้ยยินดีจะร่วมทางไปกับพวกเราด้วยหรือไม่"

พรสวรรค์ของหลิวถานธรรมดาสามัญ อายุปูนนี้แล้วพลังวัตรก็ยิ่งหยุดอยู่ที่ขั้นเปลี่ยนกระดุก ทว่าสายตาในการมองคนเฉียบคมไม่ธรรมดา ดูจากเมื่อครู่ที่ชูเทียนจื่อลงมือกระบวนท่านั้น เขาก็แน่ใจว่าพลังวัตรของนางต้องอยู่ในขั้นเปลี่ยนกระดุกเช่นกัน ยังไม่เลื่อนสู่ขั้นชำระไขกระดูกแต่อย่างใด ส่วนหลานสาวของเขายังเป็นเพียงคนธรรมดาที่ไม่อาจฝึกวิชายุทธ์ได้

* ดอกถาน (Epiphyllum oxypetalum (DC.) Haw.) อยู่ในวงศ์กระบองเพชร ดอกมีกลิ่นหอมสีขาวนวลหลายชั้น บานช่วงเวลาสั้นๆ ในเวลากลางคืน จึงถูกใช้เปรียบเปรยถึงสิ่งดีงามที่ไม่จีรัง หรือสิ่งดีงามที่คงอยู่ช่วงสั้นๆ ทว่าตราตรึงไปชั่วกาล

จากที่นั่นไปภูเขาซึ่งหลิน ต่อให้ชื่ออาซาเทพเร่งเดินทางก็ต้องใช้เวลา
อย่างน้อยสิบวันหรือครึ่งเดือนจึงจะไปถึง ระหว่างทางจะเกิดเหตุไม่คาดฝัน
อะไรขึ้นบ้างก็สุดจะคาดเดา หากสามารถเชิญยอดฝีมือท่านหนึ่งร่วมทาง
ไปด้วยก็จะเป็นวิธีที่มั่นใจได้มากที่สุด

ตัวเขาอายุมากแล้ว เป็นอะไรก็ช่างมันเถอะ แต่หากคุณหนูเขียนหวง
กับหลานสาวของเขาเกิดเรื่อง ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ไม่อาจให้อภัยตนเองได้

เปี้ยกังสือหัวเราะฮาๆ และตอบรับทันทีโดยไม่มีอิดออด "ไหนๆ
ข้าก็ไม่มีธุระอะไร ต่อให้เจ้าไม่เชิญข้า ข้าก็จะทำหน้าที่ตามเจ้าไปอยู่แล้ว"

คุณชายเปี้ยที่เสียบเสียงอยู่ข้างๆ มาตลอดพลันสอดปาก "ท่านอาห้า
ข้าก็จะไปกับพวกท่านด้วย ข้ายังไม่เคยไปคารวะผู้มีอาวุโสทุกท่านที่ภูเขา
ชิงหลินเลย"

ซูเพียนจื่อเข้าใจสาเหตุที่หลิวถานเชื้อเชิญให้เปี้ยกังสือร่วมทาง
แต่ว่าพ่อค้าหน้าเลือดนี่เสนอตัวจะไปด้วยมีเจตนาอะไรกัน นางกวาดมองเขา
อย่างระแวงสงสัย แล้วก็พบว่าเขากำลังลอบพินิจพิจารณาหลิวหมิงเวี๋ย
อยู่

จู่ๆ เป็นเช่นนี้เอง!

ไหนๆ นางไปพร้อมกับปู่หลานสกุลหลิวก็ไม่อาจฝืนวิชาด้วยวิธี
หลอกคนแบบก่อนหน้านี้ได้แล้ว มีผู้ร่วมทางเพิ่มขึ้นหรือน้อยลงสักคน
ก็ไม่ได้มีอะไรแตกต่าง ระหว่างทางได้ถือโอกาสทำความเข้าใจสถานการณ์
บนดินแดนพันเมฆาจากพวกเขาให้มากขึ้นก็ไม่เลวเหมือนกัน

ทว่าผู้ที่คัดค้านกลับเป็นเปี้ยกังสือ

เขากวาดตามองหลานชายของตัวเองก่อนแค้นเสียงฮี้ได้ "อาหมิง

เจ้าจงสงบใจดูแลการค้าอยู่ที่นั่นไปเถอะ จะไปเป็นแขกที่ภูเขาสิ่งหลิน วันหน้าก็ยังมีโอกาสอีกถมเถจากที่นั่นไปกลับภูเขาสิ่งหลินต้องใช้เวลาครึ่งเดือนกว่าเป็นอย่างน้อย แต่อีกแค่สองเดือนเศษวังศาสตร์ก็จะเปิดเรียนแล้ว เจ้าจงเตรียมตัวไว้เสียบ้าง อย่ามัวแต่คิดจะเฝ้าระเหยไปวันๆ"

มีอัจฉริยะอย่างชูเพียนจื่ออยู่เช่นนี้ เป่ยกังสือแทบอยาก 'หวดกระตุ่น' หลานชายที่ไม่เป็นได้เป็นพายของตนให้แรงๆ สักยก เจ้าหนูนี้พรสวรรค์ผู้ผู้อื่นไม่ได้ ยิ่งมัวแต่จะหาโอกาสไปเที่ยวเล่นอีก ยิ่งมองก็ยิ่งน่าต่อยสักหมดเป็นการสั่งสอนจริงๆ

ใบหน้าทั้งดวงของคุณชายเป่ยกังสือเหยเกทันตาเห็น

เป่ยกังสืออบรมหลานชายจบ ค่อยนึกได้ว่ายังไม่เคยแนะนำเขาให้คนสกุลหลิวทั้งสามรู้จักเลย ดังนั้นจึงพูดพลางซึ่งมือไปที่หลานชายตัวดี "เขาคือบุตรชายคนเล็กสุดของพี่ใหญ่ซ่า มีชื่อว่าหยวนหมิง พวกเจ้าเรียกเขาว่าอาหมิงเป็นใช้ได้"

นับตั้งแต่หลิวถานตรวจยืนยันฐานะของชูเพียนจื่อแล้ว เขาก็แทบอยากดั่งตัวนางมุ้งหน้าสู่ภูเขาสิ่งหลินไปเดี๋ยวนี้ ครูเดียวก็ไม่อยากให้ชักช้าเลยด้วยซ้ำ หลังจากเขารื้อกับเป่ยกังสือไม่กี่ประโยคก็ได้ข้อสรุปว่าต่างคนต่างไปเก็บของก่อน กินอาหารกลางวันเสร็จแล้วก็จะออกเดินทางกันปายนี้เลย

เป่ยกังสือลูบเคราก่อนกล่าว "เดี๋ยวซ่าจะกลับไปเตรียมตัวสักครู่ไม่ได้ล้มลงรสมือของหมิงเยี่ยนานแล้ว น้องถานคงไม่ถือสากระมังถ้าพี่ชายจะมาขอกินอาหารกลางวันด้วยสักมื้อ"

ตอนนีหลิวถานอารมณ์ดีเป็นที่สุด มองใครก็รินตาไปหมด ประกอบกับ

การเดินทางต่อจากนี้ยังต้องพึ่งพาอีกฝ่ายคุ้มกัน หลั้วถานย่อมจะไม่ปฏิเสธ
ข้อเรียกร้องเล็กๆ เพียงเท่านี้

ผลคือตอนเที่ยงผู้ที่มากินดื่มแบบไม่เสียเงินนั้นกลับไม่ได้มีแต่
เปี้ยกังสือ เปี้ยหยวนหมิงหลานชายตัวดีของเขาก็หน้าด้านหน้าทนต์ติดตาม
มาด้วย

รสมือของหลั้วหมิงเยวี่ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ ชูเพียนจื่อเห็นนางแล้ว
ก็ให้เน็กถึงชูเงินเงินที่ยังอยู่ในถ้ำพันจิ้งจอก เปรียบความเป็นกุลสตรีกับ
ผู้อื่นแล้ว ตนเองไม่ค่อยเหมือนสตรีเอาเสียเลย

หลังจากทุกคนอิ่มเอมกับอาหารเลิศรสไปหนึ่งมื้อ เปี้ยหยวนหมิง
ก็พูดอย่างเอาใจใส่ "แม่นางหมิงเยวี่ไม่มีพลังวัตร เร่งเดินทางพร้อม
ทุกท่านอาจตรากตรำเกินไป มีผู้รั้งอยู่ที่นี้เถอะ ข้าจะให้คนสกุลเปี้ย
เฝ้าระวังมากขึ้น รับรองว่าไม่มีใครกล้ามารังควานคนของร้านหมอสกุลหลั้ว
ถึงที่นี่อีก"

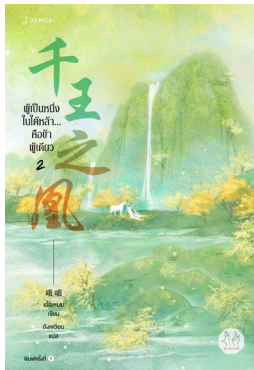
เดิมทีหลั้วถานก็รู้สึกว่าการหลานสาวเดินทางไปกับพวกตนคงทั้งลำบาก
ทั้งเหน็ดเหนื่อย พอได้ยินเปี้ยหยวนหมิงกล่าวเช่นนั้นหลั้วถานจึงปล้นปลั่งเล
ขึ้นมา

หลั้วหมิงเยวี่ก็รู้ตัวว่าคนธรรมดาที่ไม่มีพลังวัตรสักนิดอย่างตน
มีแต่จะก่อกวนการเดินทางของพวกเขา ดังนั้นนางจึงตอบรับเองอย่างเข้าอก
เข้าใจผู้อื่น

ก่อนเดินทางชูเพียนจื่อตั้งตัวนางไปกำชับเสียงเบาที่ด้านข้าง
"เจ้าสกุลเปี้ยนั่นเหมือนจะมีใจให้เจ้า เจ้าอย่าได้ถูกเขาหลอกเอาง่ายๆ
เชียว"

หลิวหมิงเยี่ยไบหน้าแดงซ่าน "ซำรู้แล้ว ยารักษาแผลเหล่านี้เอาไว้ให้ 'สหาย' ผู้นั้นของเจ้าใช้ ตอนนี้นั้นน่าจะไม่ใช่โรครุนแรงแล้วกระมัง"

ซูเพียนจื่อตะลึงงันไปชั่วครู่ค่อยตอบสนองได้ นางถามอย่างตกใจว่า "พวกเจ้ามองออกได้อย่างไรกัน" ฝีมือนำแผลของนางที่สามารถหลุดลอก ยอดฝีมือนำพันจึงจอกได้ นับไม่ถ้วนถึงกับไม่อาจติดตามปูหลานคูนี่ พวกเขาถึงกับมองออกว่าหนุ่มน้อยที่เมื่อก่อนมาซื้อผลหงส์ชาติและขอให้ช่วยรักษาเจ้าเจ็ดจ้ำก็คือนาง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/2MwmMBm>